NETTA MUSKETT

Se sparg norii

Traducerea şi adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Laura Dane stătea ascunsă de palmierii înalţi, importaţi anume cu acea ocazie, si privea spre peisajul luminat de lună al nopţii de iunie, odihnindu-se câteva momente după tot tumultul serii, iar soţul ei, venind s-o caute ca întotdeauna când lipsea câtva timp, o luă de mână. Laura întoarse capul spre el, zâmbind, şi-i strânse degetele într-ale ei.

- Eşti obosită, iubito?

- Puţin... Oricum, e un mare succes... adăugă ea, cu un uşor oftat.

- Dar...?

Laura se dădu puţin la o parte, făcându-i loc să intre în ambrazura ferestrei.

- Vezi si tu ceea ce văd eu?

Carla, unica lor fiică, stătea cocoţată pe marginea bazinului de piatră unde încă mai trăiau urmaşii peştelui de aur din

copilăria ei, dar nu la ei se uita. Era atentă numai la bărbatul care o chemase în grădină - spera că numai si numai într-un anumit scop.

Pe faţa lui Edward Dane se iviră mai multe emoţii contradictorii.

- Derek Hanley, spuse el îngândurat. Atât de curând?

Soţia lui zâmbi, dar era în continuare abătută.

- Are douăzeci si unu de ani. E petrecerea ei de împlinire a majoratului, ai uitat? Avem noroc c-am ţinut-o în frâu până acum, când fetele se mărită încă în scutece. Iar Derek... e un băiat bun.

- A, da... da... N-am nimic împotriva lui, decât că până acum nu pare să se descurce prea grozav cu slujba. O să treacă ceva timp până să fie în stare să întreţină o soţie - desi Carla noastră nu are nevoie să fie întreţinută de nimeni. Oricum, n-as lăsa asta să-i stea în cale, dacă as fi sigur că e o căsătorie potrivită pentru ea.

- Şi nu esti sigur, asa e, Edward?

- Nu stiu... Tu ce părere ai? O dată sau de două ori, am crezut că Richard Moyce...

Ezită.

- Ricky? A, n-as crede, iar Carla e ultima fată din lume care să-şi dorească să trăiască la ţară. Derek e mult mai pe gustul ei. O să se hotărască ea, indiferent ce părere avem noi.

După care, când o văzură pe Carla înălţându-se pe vârfuri pentru a-l săruta de rămas-bun pe tânărul cu care nu prea erau de acord şi lăsându-se în braţele lui în timp ce-l cuprindea la rândul ei, întoarseră capetele. Ştiau că nu se săruta cu oricine. Povestea era serioasă.

Derek Hanley arăta ca un vis de adolescentă. Era înalt şi mlădios, cu părul negru lins apăsat, într-un efort zadarnic de a-i ascunde ondulaţiile, şi cu pielea bronzată, contrastând cu ochii albaştri în care acum se citea că se gândea numai la ea.

Aşa şi era firesc, căci în lumina lunii de iunie, Carla arăta încântător. Ovalul pal al feţei ei, pe care soarele şi vântul nu-l afectau niciodată, era în umbră, dar în ochi îi sclipeau stele, iar şuviţele de păr blond, lucind argintii în lumina lunii, îi formau o aureolă în jurul capului. Zveltă şi suplă, cu braţele goale ieşind din rochia albă cu fir argintiu, bărbia ei surprinzător de hotărâtă se repezea înainte, conturând frumoasa linie a profilului de la frunte până la gât, spre pieptul tânăr, cu curbe feciorelnice. Era o bucurie pentru ochi şi, ştia, mai cu seamă pentru ochiul lui Derek Hanley.

Ceea ce, având în vedere că se hotărâse să se mărite cu el, era cu atât mai bine.

* * *

- Vino să facem o plimbare, îi propusese el, după ce dansul luase sfârşit.

Deşi era cam surprinsă, Carla nu arătă.

- Ştii că e aproape două?

- Atunci, să iesim doar în grădină. In fond, ce e timpul? Un reper artificial, făcut pentru ca viaţa omului să fie mai comodă, nu mai îngrădită.

Carla râse.

- Ce vorbe mari! Bine, atunci doar o mică plimbare.

Şi când Derek o luă de mână, avu senzaţia că-i treceau flăcări prin degete.

Derek îi simţi tensiunea nervoasă. Ce fată drăgălasă si adorabilă era!

Dintr-o dată, îsi aminti cum se urâseră si se dusmăniseră când Carla avusese zece ani, iar el cu unul sau doi mai mult. Ii spusese că mirosea urât si că nu se spăla pe gât, iar el o legase de un copac cu cozile, lăsând-o să se zbată acolo, în chinuri.

Acum râse - si, când ajunseră la bazinul cu pesti de aur, Carla îsi smulse mâna dintr-a lui, privindu-l cu o expresie provocatoare. Atingerea lui o făcea să se topească, aproape, iar el râdea si nimic mai mult!

- De ce? îl întrebă, pe jumătate furioasă.

- Imi aminteam ziua când te-am legat cu cozile de copac. Erai o pustoaică mică si afurisită, cu niste maniere îngrozitoare.

- Iar tu erai un bătăus revoltător! replică ea.

Râseră amândoi, după care se cuprinseră în braţe si râsul le pieri de pe feţe. Buzele li se întâlniră, iar

lumea, care începuse să se clatine, se opri vrăjită preţ de-o clipă.

- Să nu-mi dai drumul, îi ceru Carla în şoaptă.

- Niciodată, răspunse el şi o sărută din nou - pe buze, pe păr, pe ochii închişi, pe gât, pe curba delicată a sânului, şi din nou pe buze.

Apoi, cu un mic fior, Carla se desprinse din braţele lui.

- Cred că e îngrozitor de târziu. Părinţii mei au să facă o criză, spuse ea, într-un efort hotărât de a readuce lucrurile la normal.

Un moment, lui Derek îi apăru în minte, cu un şoc tulburător, altă faţă, brunetă, spre deosebire de Carla care era blondă, o faţă matură, cu experienţă, care ştia toate întrebările şi toate răspunsurile - dar îi era inacccesibilă. Ştia acest lucru, îl acceptase, iar acum avea în braţe cea mai dezirabilă şi iubitoare fată din lume.

- Nu cred c-au să se supere. Doar ştiu despre noi, iubito, nu-i aşa?

Carla îl privi cu ochi plini de dragoste, încredere şi fericire.

- Ce să ştie? întrebă ea, într-o şoaptă sufocată.

- Că ne iubim. Că vreau să mă însor cu tine. Vrei şi tu?

Il cuprinse din nou cu braţele, dăruindu-i buzele ei şi, o dată cu ele, dulceaţa iubirii curate şi tinereşti, a primei iubiri.

- O, da, iubitul meu, da! Te iubesc atât de mult, atât de mult te iubesc...! Aş fi murit dacă nu mă cereai de soţie, dar acum vreau să trăiesc veşnic!

Ii vorbea cu vocea sunându-i înăbuşit, printre buzele lipite de ale lui.

- Jur c-am să te fac fericită. Niciodată nu vei regreta, sopti Derek, alungându-si din minte acea imagine inaccesibilă.

Carla ridică faţa. Avea obrajii usor îmbujoraţi si gura tremurătoare.

- Să regret? Să regret că sunt în paradis? Inima vieţii mele, mai sărută-mă o dată, si pe urmă hai să mergem la părinţii mei si să le spunem. Dar numai lor, în seara asta! N-as putea să mă ascund de ei si cred că vor dori să anunţe, dar până atunci să rămână secret, bine?

- Cum vrei tu, păpusă. Crezi c-or să aibă ceva împotrivă? întrebă el stânjenit, stiind că soţii Dane puteau avea obiecţii ca el să fie viitorul soţ al fiicei lor iubite. Desi avea doar douăzeci si patru de ani, fusese un băiat cam „de viaţă“ si până acum nu arătase nici un zel deosebit pentru cariera lui de contabil. Căzuse recent la examene si încă mai trăia din alocaţia de la tatăl tău. Desi ideea era să devină partener si, în cele din urmă, patron al vechii firme de contabilitate Parker and Hanley - Parker fiind de mult decedat - tatăl lui insista ca mai întâi să se instruiască la altă firmă si să-si ia examenele.

Trebuia să recunoască faptul că, pe moment, nu

se putea compara cu Carla Dane, al cărei tată era un avocat pledant de succes, destinat să poarte peruca si roba de judecător la o vârstă neobisnuit de timpurie. In foarte scurt timp, urma să facă pasul următor, spre a deveni Jurist Regal.

Derek avea minte si talent, dar până acum nu si le folosise, plăcându-i prea mult viaţa usoară si popularitatea, mai ales în rândul femeilor.

Carla, însă, îi alungă orice temeri.

- Să se împotrivească? De ce ar face-o? Dintotdeauna au ţinut la tine şi îndrăznesc să spun că ştiu ce simt pentru tine şi-mi permit întotdeauna orice, în limite rezonabile! Haide, iubitule, să mergem. Imi pare rău că întrerup momentul ăsta de farmec, dar e prea multă fericire pentru o singură zi, nu cred că mai suport. Simt că explodez, şi apoi, şi mâine e o zi. Mă duci să luăm masa în oraş?

- N-ai să vrei să dormi toată ziua? o tachină el.

- Am senzaţia că niciodată n-am să mai dorm! In viaţa mea nu m-am mai simţit atât de trează, atât de vie...! Sună-mă pe la douăsprezece. O, iubitule, *iubitule,* îţi mulţumesc pentru că mă doreşti şi pentru că eşti tu însuţi!

- Carla... te superi dacă nu mai intru în casă cu tine? N-ai putea să le spui doar tu? Mi-e foarte frică de tatăl tău şi de ceea ce va spune.

Carla râse.

- Ti-e frică de tata?! Serios? N-are pe el roba şi peruca, să ştii, şi n-o să se uite la tine ca şi cum ai fi un inculpat în boxa acuzaţilor!

- Ştiu, dar tot aşa am să mă simt - cu el şi ca judecător, şi ca procuror!

Din nou, Carla râse.

- Ai să vezi. După ce-l îmbunez eu, o să fie avocatul apărării. Oricum, dacă preferi să-i spun singură, n-am nimic împotrivă. Sună-mă pe la douăsprezece şi-am să-ţi anunţ sentinţa, deşi cred că va fi pe viaţă!

Il sărută scurt, în grabă, şi porni spre casă, întorcându-se să-i mai facă o dată cu mâna, fericită, înainte de a dispărea.

Derek porni încet spre maşina lui, singura care mai rămăsese pe alee, un autoturism sport nu prea respectabil, pe care-l primise cadou la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani şi la volanul căruia reuşise, cumva, să rămână viu şi nevătămat.

Deci, asta era. Se logodise cu Carla Dane. Cel puţin aşa bănuia, căci ştia că era capabilă să-şi convingă părinţii dacă dorea ceva cu adevărat, şi nu avea nici o îndoială că-l dorea - pe el, Derek Hanley.

O iubea. Putea un bărbat să nu iubească în mai multe feluri? O iubea pe Carla cu atât mai mult cu cât în viaţa lui existase şi Shirley!

Shirley.

Simplul gând îl făcu să se încordeze, cu chipul arătos încruntându-i-se.

Shirley.

Involuntar, porni pe drumul familiar care ducea spre casa ei, apoi coti brusc în altă direcţie. Era aproape ziuă, dar poate că se întorcea de la o petrecere. Mereu venea acasă la cele mai imposibile ore!

Dorea cu disperare s-o vadă, să-i spună despre Carla şi să pună capăt nebuniei dintre ei. Intotdeauna ştiuseră că trebuia să se termine.

Când ajunse acasă, stia că părinţii lui dormeau de mult, asa că urcă tiptil până în camerele lui de la ultimul etaj si se închise în salonul pe care si-l aranjase ca studiou unde ridică receptorul din furcă.

După un timp, îi auzi vocea somnoroasă si surprinsă.

- Shirley, Derek sunt. Trebuie să te văd.

Râsul ei scăzut, senzual, făcu să-l străbată un tremur. Părea să fie chiar lângă el, în camera lui.

- Acum ce mai e? Ai idee cât e ceasul, scumpule?

- Ştiu ce oră e. Te-am trezit?

- Moţăiam numai. Sunt cam buimacă. Am luat niste pastile.

- As fi preferat să nu le iei.

- Iubitule, fără ele nu pot să închid un ochi, iar

când zac trează în pat, mă gândesc la toate boroboaţele pe care le-am făcut, inclusiv tu, si desi nu mă deranjează să te visez, nu suport să stau trează singură si să mă gândesc la tine!

- Când te pot vedea?

- In dimineaţa asta nu, păpusel. Imi vine maseuza la douăsprezece, si după aia sunt pur si simplu moartă - delicios de moartă. După-amiază, să zicem? Pe la vreo patru? La locul obisnuit, pentru ceai? Sau preferi să vii aici? Milton e la Paris - cu afaceri, sau cel puţin asa zice el! adăugă ea, cu un nou chicotit gutural, ciudat de atrăgător.

Derek strânse pumnul până când unghiile i se înfipseră în carne.

- Nu, n-am să vin. Ne întâlnim la locul obisnuit, mai spuse el scurt si închise telefonul, intrând apoi în dormitor.

Se gândi la Carla, impunându-şi să devină reală pentru el, iar Shirley să rămână doar o fantomă a trecutului. Urma să se însoare cu Carla. După întâlnirea de a doua zi, n-avea s-o mai revadă pe Shirley, ea încetând să mai existe pentru el.

Urma să se însoare cu Carla, iubirea lui mică şi dulce, dragostea lui.

* * *

Carla auzi ultima maşină plecând, după care uşa de la dormitorul părinţilor ei se deschise şi rămase astfel. Ştia că o aşteptau.

Când auziră uşa închizându-se, se întoarseră spre ea, zâmbitori.

Carla întinse câte o mână spre fiecare.

- Sunt atât de fericită! le spuse, uitându-se de la unul la altul cu ochii dintr-o dată înceţoşaţi. Ştiţi ce mi s-a întâmplat astă seară? Am vrut ca voi să ştiţi primii, înaintea oricui altcuiva. Derek şi cu mine ne-am logodit. O, mămico... tăticule...

Ii sărută pe amândoi.

- ...sunteţi fericiţi pentru mine?

- Dacă tu eşti fericită, iubito, altceva nu ne dorim, răspunse mama ei cu o voce cam nesigură.

Tatăl ei, însă, o privea uşor încruntat.

Era un bărbat arătos, cu un chip rafinat şi inteligent, dar de la mama ei moştenise Carla frumuseţea, deşi se amesteca şi cu puterea tatălui său.

- Tânărului nu i-a trecut prin minte să mă întrebe pe mine mai întâi? întrebă el cu falsă severitate.

Carla râse.

- Mai face cineva asa ceva, în zilele noastre? A vrut să vină cu mine ca să vă spunem amândoi, dar nu l-am lăsat...

Abia după ce rosti aceste cuvinte, îsi dădu seama că de fapt se întâmplase invers. Totusi, ce conta?

- Am vrut să vă spun eu însămi, după ce plecau toţi. Sunteţi fericiţi pentru mine, nu-i asa?

- Cum spunea si mama ta, principalul e ca tu să fii

fericită, dar... o să aibă din ce să te întreţină?

- In stilul cu care m-am obisnuit? râse Carla. Probabil că nu, dar tu si mama, când v-aţi căsătorit, câţi bani aţi avut? întâmplător, stiu - cam patru peni si jumătate, în timp ce tu asteptai să fii numit apărător din oficiu, pe gratis!

Tatăl ei zâmbi.

- Da, asa a fost, dar ne-am descurcat si, cel puţin, n-am apelat nici la tatăl meu, nici la al ei, ca să ne întreţină. Ti-as mai reaminti si că amândoi aveam cu câţiva ani mai mult decât tu si Derek. Totusi, mai aveţi timp destul până să fie cazul să vă gândiţi la căsătorie.

- Tăticule, am douăzeci si unu de ani, iar Derek are douăzeci si patru. O mulţime de oameni se căsătoresc încă si mai tineri!

- Da - si până ajung la vârsta ta de-acum, divorţează.

Carla se încruntă usor.

- Nu vei încerca să ne opreşti, totuşi, nu-i aşa? Credeam că-ţi place Derek.

- Ne place, interveni mama ei. Ne e foarte drag, ştim că vă cunoateţi de mult şi ar trebui să fiţi conştienţi ce faceţi. Numai că... ei bine... am dori să-l vedeam într-o poziţie puţin mai stabilă, înainte de a vă gândi la căsătorie.

Carla se hotărî să abată discuţia într-o direcţie mai

sigură.

- Ei, abia ne-am logodit, încă nici n-am început să ne gândim la date şi alte amănunte, declară ea veselă. Totuşi, vreau să fiţi mulţumiţi. Sunteţi, nu-i aşa? întrebă, uitându-se rugător de la unul la altul.

- Ei, o să vedem cum merge, răspunse Edward Dane.

- Dar ne lăsaţi măcar să ne logodim?

- Din moment ce se pare că aţi şi făcut-o deja, nu prea mai are rost să ne întrebăm dacă vă lăsăm sau nu, nu-i aşa? replică el sec.

Carla îl îmbrăţişă.

- Iţi mulţumesc, scumpul meu tătic! Vii să-mi urezi noapte bună, mămico?

Iar când mama ei zâmbi şi dădu din cap, se strecură în camera ei.

- Presupun că suntem mulţumiţi, nu? întrebă Laura Dane, oftând, în timp ce începea să se dezbrace.

Rochia ei de catifea bleumarin, croită abil spre a ascunde faptul că-şi pierduse silueta zveltă de altădată, era foarte bine aleasă pentru acea ocazie, potrivită perfect pentru soţia unui avocat care încetase de mult să-şi mai aştepte clienţii. In timp ce-si scotea unul dintre inele, îl ţinu în palmă, privindu-l cu drag. Diamantul nu era foarte mare, nici măcar deosebit de valoros, dar nu l-ar fi dat nici pentru Bijuteriile Coroanei.

- Azi se împlinesc douăzeci si unu de ani, spuse ea încet. Iţi mai amintesti cum îmi tot arătam mâna, ca să-l vadă toată lumea? Şi că nici nu ţi-ai putut permite să-l plătesti?

Edward chicoti.

- Eram hotărât să ţi-l cumpăr, dar dacă acel Johns n-ar fi câstigat la curse imediat după ce-l apărasem pe gratis, n-as fi fost în stare. Cele douăzeci de lire sterline pe care mi le-a trimis cadou din câstig au făcut totul! Noroc că nu m-au transformat si pe mine în jucător.

- Ăsta-i unul dintre motivele pentru care esti împotriva lui Derek, Edward?

- Caii înceţi si femeile iuţi? Nu stiu, si n-am nimic împotriva lui, dar...

- Dar găsesti că nu e destul de bun pentru Carla noastră? zâmbi Laura. Totusi, îl iubeste, si cunoastem familia Hanley de ani de zile, iar dacă-i lăsăm să se logodească, se va potoli. Doar nu vor să se căsătorească în următoarele cinci minute, si-i vei da si o alocaţie, nu-i asa?

- Nu stiu ce să zic. Depinde de felul cum se va îndrepta - dar, cum spui, avem timp destul să ne gândim. Te duci la ea să-i urezi noapte bună?

- Doar pentru un minut.

- Ei... să nu întârzii prea mult.

Privirea pe care i-o aruncă o făcu să râdă, simţindu-se din nou tânără - tânără, iubită şi dorită,

după aproape douăzeci şi cinci de ani de căsnicie.
* * *

Carla, în capot, stătea pe canapeaua de sub fereastră, privind în grădină.

- Nu-i aşa că miroase divin noaptea? comentă ea. Şi e o noapte atât de specială, numai cântecul privighetorii mai lipseşte. O, mămico, sunt atât de fericită... atât de fericită!

Laura i se alătură la fereastră. Se cuprinseră în braţe, sărutându-se.

- Mă bucur pentru tine, iubito. Eşti sigură de el, nu-i aşa? Sigură că e cel potrivit?

- O, da, da! Cred că dintotdeauna ne-am iubit, deşi în copilărie ne certam şi ne băteam tot timpul! Dar eşti atât de obosită, iubito! Du-te la culcare. Derek va veni la masă, probabil, şi se spune că orice tânăr se uită bine la mama iubitei lui, ca să vadă cum va arăta şi ea peste douăzeci de ani, aşa că nu vreau să arăţi ca o babă! o tachină ea, îmbrăţişând-o drăgăstos.

Rămasă singură, Carla se aşează pe pervazul ferestrei, apoi se uită în jos. Dedesubt se afla acoperişul garajului, de unde se putea sări uşor în cireşul de alături. O făcuse atât de des în copilărie - oare mai era în stare? Ar fi fost pentru ultima oară, căci ca fată logodită nu mai putea continua cu asemenea năzbâtii copilăreşti.

Râzând încet, se urcă pe pervaz, apoi sări,

aterizând în patru labe pe acoperisul garajului. Acum trebuia să ajungă în cires, dar unele dintre crengile vechi fuseseră tăiate, asa că nu avu de ce să se agaţe si căzu, din fericire fără să se lovească, pe pământul afânat de jos.

Un moment, rămase culcată acolo, trăgându-si respiraţia - după care tresări, cu un ţipăt înăbusit.

Lângă ea se afla piciorul unui bărbat!

- Ce Dumnezeu...? începu Carla, începând să se ridice în picioare, alarmată.

Apoi, cu un enorm sentiment de usurare, îl recunoscu.

Era Ricky Moyce, care rămăsese la ei peste noapte, ca să nu facă tot drumul lung până la ferma lui din Dorset.

- A...! Tu erai, Ricky. Credeam că era un hoţ!

Ricky zâmbi nesigur.

Il cunostea de ani de zile, de când bunica ei se mutase într-o casă din sat. O vizitase de multe ori si se împrietenise cu tânărul fermier care, la timpul cuvenit, avea să devină proprietarul pământului pe care-l lucra. Ricky Moyce avea aproape treizeci de ani si era un om serios, de nădejde, poate puţin cam prea sobru, dar bun de pus la rană pentru cei care-l cunosteau.

Doamna Easton, mama Laurei Dane, era infirmă si prea bătrână ca să fi putut veni la petrecere, dar îl trimisese pe Ricky din partea ei, iar soţii Dane îl

primiseră cu mare plăcere.

Carla se scutură de ţărână, observând cu regret că i se rupsese capotul, apoi îi zâmbi prietenos, copilăreste.

- Care-i ideea? o întrebă el. De ce nu foloseşti uşile?

Il luă de braţ şi-l trase după ea în grădină, deşi la ora aceea n-avea cine să-i vadă.

- Nici o idee anume, decât că mi s-a făcut dor să-mi mai folosesc o dată ieşirile din copilărie, înainte de a lăsa totul în urmă.

- Tot căţărată într-un copac erai şi când te-am văzut prima oară. Iţi mai aduci aminte?

Carla râse, dând din cap.

- Da, mă speriasem de taur, şi m-am cocoţat în măr!

- Iar taurul era bătrâna Betsy, care-şi trăia liniştită bătrâneţile pe pajişte, chicoti el.

Cât de bine îşi amintea! Ea avea zece ani, iar el nouăsprezece - un băiat înalt şi voinic, cu păr castaniu-roşcat şi ochi cenuşii amuzaţi, privind-o pe fetiţa speriată, cu picioarele strânse sub fusta scurtă de bumbac, în timp ce se ţinea strâns de o creangă, deasupra coarnelor ridicate ale bătrânei Betsy!

- O, salvează-mă, salvează-mă! ţipase Carla la vederea lui, iar Ricky o expediase pe Besty cu o palmă prietenoasă pe crupa cărnoasă, tocmai când Carla căzuse în braţele lui, agăţându-i-se de gât,

recunoscătoare.

Venise să lucreze la ferma unchiului său când rămăsese orfan, şi o dusese pe Carla în casă, unde-i dăduse lapte şi chifle, înainte de a o duce înapoi la bunica ei.

Carla nu se jena să apară în capot în faţa lui. O văzuse în tot felul de ţinute, inclusiv un costum de baie, şi-i era ca un frate mai mare căruia îi destăinuia toate problemele ei.

Totusi, nu se repezi să-i spună despre logodnă. Era o veste prea nouă, prea magică, poate prea sacră, ca s-o dea cu una cu două - chiar si faţă de Ricky. Voia să mai păstreze secretul un timp, asa că începură să vorbească despre petrecere.

- Am fost atât de încântaţi când ai apărut! îi spuse ea. Desigur, ne-a părut rău că bunica n-a putut veni, dar i-ar fi fost foarte greu, cu artrita ei. Cum se descurcă vacile fără tine? îl întrebă, cu un zâmbet maliţios, stiind ce fermier harnic si constiincios era.

- Acum, că unchiul Jason mi-a dat ferma pe mână, avem un văcar foarte bun si două văcăriţe, si pot lăsa totul în grija lor, pentru scurt timp. Totusi, va trebui să plec cu primul tren de dimineaţă. Voi înfiinţa o cireadă de vaci Jersey, tocmai am cumpărat prima vacă gestantă si vreau s-o duc personal acolo. Cred că nici chiar tu nu te-ai putea speria de o Jersey!

Carla râse.

- Eram asa de nestiutoare, nu? Până si de găini mă cam temeam, când veneau să cotcodăcească pe

la picioarele mele. Acum le găsesc destul de drăgălase. De fapt, chiar cred că as putea fi o ţărancă adevărată, ce zici? Imi place foarte mult să stau la bunica, iar sătenii sunt asa de drăguţi... Nu se zbuciumă atâta, ca londonezii... Mereu au timp să stea la taclale si toţi îsi stiu problemele unii altora.

Ricky se opri brusc, între tufele de trandafiri cu care se mândrea tatăl ei.

- Carla...

Tonul tulburat pe care-i rostise numele îi reteză râsul dintr-o dată. Il privi cu ochi mari.

- Carla, vreau să-ţi spun ceva... Trebuie să-ţi spun, deşi nu voisem s-o fac atât de curând. E ceva atât de simplu... dar foarte important pentru mine. Te iubesc şi vreau să te iau de soţie. Ce ai de spus?

Faţa Carlei se înroşi ca focul, apoi păli din nou. O, numai asta nu! Detesta să facă rău cuiva, iar acum trebuia să-l rănească tocmai pe dragul de Ricky!

- O... Ricky! şopti ea.

- Te-am luat prea repede? Ne cunoaştem de ani de zile, dar când ai căzut din copacul acela în braţele mele, parc-ai fi nimerit drept în inima mea, deşi am avut nevoie de timp ca să-mi dau seama. Pe urmă, a trebuit să aştept până să am ceva de oferit, dar unchiul mi-a spus clar că-mi va da ferma, când mă hotărăsc să mă însor. E o fermă bună, cum ştii, iar el vrea să se mute într-o casă mai mică, unde să aibă doar o grădiniţă şi nişte găini. Nu sunt bogat, Carla,

dar voi fi un fermier rezonabil de prosper şi-ţi pot asigura o viaţă fericită. Ce zici?

Carla îl ascultase buimăcită, fără să-l întrerupă, căci nici nu ştia ce să răspundă. Acum trebuia să spună ceva, căci Ricky o privea cu o expresie cum nu mai văzuse niciodată pe chipul lui aspru şi cam colţuros, cu ochii cenuşii întunecaţi de intensitatea emoţiilor.

- O, Ricky... *dragul* meu Ricky... aş fi vrut să nu spui asta, reuşi ea să îngaime în cele din urmă, cu ochii umplându-i-se de lacrimi şi mâna încă într-a lui.

Chipul lui Ricky se schimbă, iar lumina din privire i se stinse.

- Vrei să spui că nu ţii la mine în felul acela?

- Nu... da... adică... of, Ricky, sunt logodită cu altcineva. Cu Derek. Astă seară ne-am hotărât. Imi pare rău... atât de rău... Nu m-am gândit la tine, si nici... nici n-am stiut că aveai pentru mine asemenea sentimente.

- Îl iubesti, Carla?

Dădu din cap.

- Il iubesc mult, atât de mult... murmură ea, cu un suspin gâtuit.

Ricky îi luă si cealaltă mână într-ale lui si i le strânse pe amândouă la piept, vorbindu-i cu o expresie blândă si înţelegătoare:

- Sărăcuţa de tine, nu fi necăjită. Un bărbat trebuie să treacă peste asa ceva. Hanley e cel

norocos. Sper că vei fi foarte fericită, si că va sti ce fel de soţie si-a ales.

- Ricky, nu sunt vrednică. Sunt o fată atât de obisnuită, nici foarte desteaptă, nici... nimic... De ce mă doresti, si de ce mă doreste Derek? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Ricky zâmbi.

- Fiindcă te iubim, draga mea, iar pentru noi nu esti deloc o fiinţă obisnuită. Esti... doar Carla. Pot să te sărut, măcar o dată?

Carla dădu din cap, iar el o sărută usor, blând, tandru, fără patimă, desi la atingerea buzelor ei pasiunea îi năpădi toată fiinţa, făcându-l să se retragă imediat si să-i elibereze mâinile.

- Mai bine intră în casă, draga mea, îi spuse el. S-a făcut foarte târziu.

- Cum... tu cum ai să intri, Ricky?

- Am ieşit pe uşa laterală şi am lăsat-o descuiată. Intră şi tu tot pe-acolo, deşi cred că voiai să te caţeri şi acum tot până la fereastră, nu?

- Nici nu m-am gândit, recunoscu ea. E o noapte atât de minunată, şi...

- Şi nu suportai să te desparţi de ziua aceasta fericită? completă el cu blândeţe. Iar eu ţi-am stricat-o, nu-i aşa?

- Te rog, nu spune asta, Ricky. Am minţile zăpăcite complet... sunt foarte mândră că mă doreşti, dar îmi pare rău... atât de rău îmi pare...

- Nu-ţi face griji, draga mea. O să-mi treacă. Nu pot fi eu primul bărbat pe care a trebuit să-l refuzi, şi cred că am supravieţuit destul de bine, adăugă Ricky, cu uşoară autoironie. Mă tem, totuşi, că frumoasa ta zi s-a sfârşit. Ascultă!

Auziră bătând ceasul din turla bisericii. Era ora trei.

Se întâmplaseră atât de multe în numai o oră? Douăzeci şi unu de ani, atâtea ore, şi dintr-o dată, una singură schimbase totul. Carla se înfioră.

- Ti-e frig, nu-i aşa? Intră mai repede şi vârâ-te în pat, dacă nu vrei să-ţi curgă nasul mâine!

Deschise uşa fără nici un zgomot, iar Carla se întoarse spre el, cu o expresie aproape disperată - dar Ricky o împinse blând în casă şi închise uşa, rămânând în grădină.

Lacrimile care ameninţau de atâta timp o orbiră, şi se furişă până sus în camera ei, unde adormi plângând - nu de fericire pentru ea şi Derek, ci distrusă de suferinţa lui Ricky.

Capitolul 2

- Ei bine, asta e. A fost distractiv atâta cât a durat, nu?

In vocea răgusită a lui Shirley Dyxon, cu fascinaţia ei stranie, se simţea un calm studiat, iar ochii verzi cenusii îi erau complet netulburaţi.

Derek nu intenţionase să se ducă la ea acasă, dar Shirley venise cu un taxi la ceainăria mică unde se întâlniseră atât de des, iar apoi Derek o dusese acasă cu masina lui si, văzând-o cum intra în lift fără să întoarcă măcar capul, fusese nevoit s-o urmeze.

Dar, o dată ce ajunsese în apartament, îsi regretase amarnic slăbiciunea. Mai bine s-ar fi despărţit de ea jos, scurt si fără complicaţii.

Shirley nu răspunsese nimic când Derek îi explicase ezitant, la ceai, despre Carla. Vorbise numai despre alte lucruri, dar acum, când erau singuri, fără alţi martori în jur, revenise la vechiul subiect.

- Ai ştiut dintotdeauna că trebuia să se termine, Shirley, spuse el, aprinzându-şi cu degete nesigure o ţigară.

- Dar, dar nu m-am aşteptat să se întâmple aşa... sau atât de repede.

Nu-l privea. Nu avea destulă încredere în sine însăşi ca s-o facă. Ştia că urma să-l iubească întotdeauna. Dar el...? El şi acea Carla?

- Atunci, cum credeai că avea să se întâmple? întrebă el, înăsprindu-şi intenţionat glasul. Să rămân

agăţat de tine până murea Milton, sau până te plictiseai de mine?

- Numai unul dintre aceste două lucruri e inevitabil, dar din păcate riscă să se cam amâne.

- Numai tu eşti de vină. Ar fi trebuit să divorţezi de el când ţi-am spus eu, anul trecut.

- Ştii bine că ar fi refuzat un divorţ simplu şi rapid, şi n-am fi putut fi niciodată siguri ce aflase despre noi doi. Şi unde-am fi ajuns?

Avea dreptate. Milton Dyxon era un om bogat, capabil să angajze cei mai bun avocaţi de divorţuri din ţară, şi niciodată nu fuseseră siguri dacă aflase sau nu despre acel weekend pe care-l petrecuseră la Paris. Sau despre altele.

- Dacă-l părăseai, ar fi fost obligat să divorţeze de tine, se încăpăţână Derek.

- Nici de asta nu pot fi sigură - şi atunci, din ce-am fi trăit? Tatăl tău ţi-ar fi întors spatele. Chiar tu mi-ai spus. Dragostea într-o căsuţă prăpădită poate fi romantică, în teorie, dar de unde bani pentru mâncare, sau măcar pentru chirie? Nici unul dintre noi n-ar fi suportat sărăcia, si cât ar fi supravieţuit dragostea, cu lupul la uşă? Nu, dragul meu. Cred că ăsta e singurul sfârsit posibil, dar... O, Derek...!

Dintr-o dată, calmul i se risipi, iar braţele ei îl cuprinseră brusc. Isi lăsă gura peste a lui, cu pasiune, după care Derek o cuprinse în braţe, aproape involuntar, în timp ce si patima lui se înteţea.

- Shirley... iubito... iubita mea... murmură, cu buzele lipite de ale ei.

- Nu încă... Nu acum... sopti ea. Nu te pot lăsa să pleci. Incă nu te-ai căsătorit cu ea... Incă mai esti al meu. Şi eu întotdeauna voi fi a ta, mereu, toată viaţa. Iubeste-mă, Derek...! Chiar dacă până la urmă tot va trebui să te pierd, nu acum... te rog, nu acum...!

* * *

Derek luase prânzul în Hampstead, la familia Dane, după care rămăsese cu Carla în chioscul de vară din grădină. Asezat cu ea pe genunchi, era mult prea constient de dulceaţa si inocenţa ei, de dragostea curată pe care i-o purta, feciorelnică si neîntinată.

Când plecase la întâlnirea cu Shirley, sub pretextul unei probleme de afaceri, îi fusese usor să-si jure în sinea lui că acum urma să se despartă de femeia frumoasă si elegantă care de un an de zile îl ţinea în mrejele ei, fără aproape nici o speranţă de împlinire reală.

Şi totuşi, acum pusese iar stăpânire pe el, iar simţurile lui răspundeau atât de intens, încât nu mai putea s-o părăsească „nu încă... nu acum...“, cum îl implorase ea.

Ii desfăcu fermoarul rochiei, iar teaca de mătase alunecă de pe trupul ei. Mâinile lui Derek îi căutară sânii, sub sutienul care-i acoperea.

- De ce-ţi pui toate chestiile astea pe tine? întrebă el, cu glasul răguşit.

Râzând, Shirley se duse în dormitor. Nu era nevoie să se uite, ca să vadă că o urma. Ştia că, măcar pentru moment, îl câştigase înapoi.

După aceea, Derek se desprinse de ea şi rămase aşezat pe marginea patului, cu capul în mâini.

- Nu trebuia să fac asta...

- Ce anume? întrebă Shirley. Să faci dragoste cu mine, sau să te logodeşti cu ea?

Tonul ei era amuzat, dar se simţea în el şi puţină teamă.

-Asta, repetă Derek. Am să mă căsătoresc cu Carla. O iubesc.

- N-o iubeşti nici pe departe la fel de mult ca pe mine. Dacă te căsătoreşti cu ea, întotdeauna va rămâne pe locul doi, pentru că numai pe mine mă vei iubi cu adevărat. Mă vei dori tot timpul. N-ai să mă poţi uita niciodată.

- Ba da. Şi am să te uit. E tot ce-şi poate dori un bărbat. O fată bună, dulce, inocentă...

- Da, are toate calităţile care mie îmi lipsesc, dar

tot pe mine mă doreşti.

Pe faţa ei se ivise acel zâmbet ironic şi ispititor care întotdeauna îl scosese din minţi.

Derek se ridică precipitat si intră în baia alăturată, unde făcu un dus, parcă încercând zadarnic să se spele de amintirea ei. Apoi se îmbrăcă si trecu în salon, unde după un timp veni si Shirley, înfăsurată într-un sal mare de sifon care nu ascundea nimic. Isi aprinse o ţigară si iesi pe terasa-grădină, unde paravanul de plante cățărătoare si arbusti în jardiniere o ascundea de vederile celor din blocul de vizavi. Averea lui Milton Dyxon făcuse posibilă chiar si amenajarea unui mic bazin, dar nu îndeajuns de adânc sau întins pentru înot. Era doar un capriciu pentru Shirley, pentru ca Milton să-i poată admira trupul plutind alene în apă.

La acest gând, Derek scrâsni din dinţi. Gras si bătrân, Milton Dyxon îi părea un potentat oriental cu cadâna favorită din harem, si stia în adâncul inimii că Shirley îl suporta numai datorită luxului cu care o înconjura. Fusese abia trecută de douăzeci de ani când se măritase cu el, iar el avusese încă de-atunci peste cincizeci. Acum, Shirley avea treizeci si cinci de ani, iar Milton, trecut de saizeci, încă o mai ţinea în mâna lui grasă si lacomă, parcă având ca deviză: „Eu ce am, ţin!“

Derek o urmă pe terasă, dar când o văzu scoţându-si salul si pregătindu-se să intre în apă, întinse o mână ca s-o oprească.

- Nu, spuse el tăios. N-as suporta.
- Dar, iubitule, de ce? M-ai văzut de multe ori aici.

- Ştiu, dar niciodată nu mi-a plăcut. Ştiu de ce a fost făcută piscina asta si pentru plăcerea cui, si mă ia cu greaţă.

Incet, Shirley îşi trase iar şifonul pe trup şi se aşeză pe banca de piatră de lângă bazin, făcându-i semn să vină lângă ea.

- O ţigară, iubitule. Pe-ale mele le-am aruncat.

Derek scoase tabachera din buzunar, aprinse o ţigară şi i-o puse între buze.

- Ştii că ăsta e sfârşitul, Shirley, nu-i aşa? întrebă el încet, fără s-o privească.

- Dacă eşti hotărât să te căsătoreşti cu Carla fără s-o iubeşti, da...

- O iubesc, şi sunt hotărât să-i fiu un soţ bun şi s-o fac fericită.

- Copii?

- Da, îşi doreşte.

Shirley râse amar, oripilat.

- Deci, ai s-o laşi să facă din tine un animal domestic, înconjurat de plozi, cratiţe şi tigăi, plecând la birou în fiecare dimineaţă cu pălăria şi umbrela şi întorcându-te în fiecare seară la focul din şemineul familiei şi în patul conjugal cast. *Tu,* Derek?

Râse din nou.

- Sper să nu vorbeşti în somn. Până acum n-ai făcut-o, deşi n-ar fi contat. Nu ţi-aş fi reproşat nimic. Totuşi, să ai grijă când floricica ta se va culca alături, nu care cumva să-ţi aminteşti tocmai atunci anumite

lucruri. Mai ţii minte? Weekendul acela la Paris, când n-am putut să ne ridicăm din pat, deşi ne făcuserăm atâtea planuri? O să-mi fie un dor îngrozitor de tine, iubitul meu!

Cu mişcări grele, Derek se ridică în picioare.

-Trebuie să plec, Shirley, mormăi el, evitând în continuare s-o privească.

- Da, încuviinţă ea - si nu ridică privirea până când auzi usa de la intrare închizându-se.

Atunci, strângându-si salul pe trup, intră în casă.

Singura aventură care contase pentru ea fusese aceea cu Derek Hanley, iar acum, că sosise clipa despărţirii, intensitatea suferinţei o surprindea.

* * *

A doua zi, ziarele anunţară logodna, iar Shirley îi trimise un mesaj de felicitare, scurt si tăios, pe care Derek îl rupse cu furie.

In seara aceea, urma să ia cina cu familia Dane, apoi să se ducă la dans cu Carla.

- Iubitule, îi spuse ea imediat ce se asezară, te superi dacă în loc de dans mergem cu mămica si tăticul la spectacolul de balet? Au o lojă rezervată si uitasem complet, când ne-am făcut programul pentru seara asta. Au spus că putem să facem ce ne place nouă dar... mă vor pierde curând.

Evident, Derek acceptă imediat, desi baletul îl plictisea si ar fi preferat să danseze cu Carla.

- E „Prinţesa adormită“, cu Fonteyn, spuse ea. Ştiu că nu-ţi prea place baletul, dar măcar vei putea înţelege povestea, iar Fonteyn dansează divin. Ştii, e după „Frumoasa din pădurea adormită“. Cred că Pavlova a fost cea care a insitat să-i schimbe titlul, spunând că nicăieri nu era vorba de frumuseţe.

Apoi se întoarse spre părinţii ei, care tocmai se aşezaseră şi ei la masă.

- Venim cu voi la balet, iubiţilor. Derek n-are nimic împotrivă şi, după ce o vede pe Fonteyn, s-ar putea să fac din el un adevărat iubitor de balet!

Ca să-i facă o plăcere Carlei, Derek simulă interesul în timpul primului act, iar în pauză, tocmai citea programul, când o auzi pe Carla spunând dezgustată:

- Ia priveşte, iubitule. Nesimţita aia din loja de vizavi se uită drept la noi!

- Şi o pisică are voie să se uite la un rege, răspunse zâmbind Derek.

Dar zâmbetul i se şterse de pe buze şi roşi până-n vârful urechilor, când o văzu vizavi pe Shirley, îmbrăcată magnific şi strălucind toată de diamante. Alături stătea un bătrân gras - soţul ei.

- Jigneşti pisicile! Uite ce vulgară e, cu toate diamantele alea, şi cred că ăla de-alături e soţul ei. Doar n-ar fi fost atât de neobrăzată încât să-şi etaleze aşa amanţii prin lume!

- Carla, iubito, întrebă doamna Dane, de unde ştii

tu cine e?

- Ii apare des poza în reviste, şi mi-a povestit despre ea Maggie Daver. Servitoarea ei îl cunoaşte pe şoferul doamnei Dyxon.

- Carla! Asculţi bârfe de-ale servitorilor? protestă doamna Dane.

- Ei, mămico, stii că oamenii vorbesc si oricine îsi poate da sema că o femeie frumoasă ca ea nu putea să se mărite cu bătrânul ăla gras decât pentru bani, având în schimb amanţi cu nemiluita.

- Destul, Carla! o mustră sever Laura Dane, în acelasi timp în care si Derek protesta cu aprindere:

- Nu-ţi poţi permite să spui asa ceva despre o persoană pe care nici măcar n-o cunosti!

- Iertaţi-mă, iubiţilor, râse Carla. Vă deranjează cu ceva? Că pe ea, n-as crede. In situaţia ei...

- De ce să mă deranjeze? întrebă mai prudent Derek. Dar detest să aud femeile ponegrindu-se între ele, si cum spune si mama ta, sunt doar bârfe de-ale servitorilor. Ce ciocolată preferi?

Profitând de apariţia omului de la bufet, Carla fu bucuroasă să abandoneze subiectul Shirley Dyxon, care provocase reacţii atât de neasteptate.

La iesirea din teatru, propuse să se ducă amândoi la un spectacol de cabaret.

- N-as vrea ca ziua să se sfârsească încă. Viaţa e atât de frumoasă si nu pot fi de acord să pierd nici măcar un minut din ea, ducându-mă devreme la

culcare pentru ca mâine să mă trezesc mai bătrână cu o zi. Voi doi, bătrâneilor, duceţi-vă acasă cu masina, Derek si cu mine luăm un taxi.

- Nu suntem chiar atât de bătrânei, râse tatăl ei. Totusi, cred că pentru noi a fost de-ajuns - ce zici, Laura?

- Absolut - dar să nu întârziaţi, iubito.

- Am s-o aduc acasă la o oră convenabilă, le promise Derek.

Şi, după ce-i conduseră până la maşină, găsiră şi ei un taxi, cu oarecare dificultate.

* * *

Plătind taxiul cu care o adusese pe Carla acasă, Derek porni pe jos spre locuinţa lui. Nu venise cu maşina şi se bucura să facă mişcare, sperând ca oboseala fizică să-l ajute să adoarmă în cele din urmă, astfel încât să nu se mai gândească la Shirley.

Carla, vârându-se fericită în pat, cu visurile ei, îşi amintea ceea ce obişnuiau să spună colegele de la şcoala din Lausanne, unde-şi terminase studiile. Bărbaţii reprezentau aproape singurul lor subiect de conversaţie iar programa analitică, oricât de abil deghizată, era concepută în unicul scop de a le face cât mai dezirabile ca soţii.

„Indiferent cât de nebună eşti după un bărbat, niciodată, niciodată să nu-l laşi să afle, sau să bănuiască măcar. Lasă-l să se tot întrebe. Să nu fie niciodată sigur că te-a cucerit. O dată ce se întâmplă

asta, l-ai pierdut.

Carla zâmbi în întuneric. Ce prostie! Cât de tinere şi neştiutoare fuseseră! Aveau atâtea teorii despre dragoste, iar când aceasta apărea în sfârşit, venea ca o rafală de vânt năprasnic care spulbera toate ideile preconcepute. Cum ar fi putut să-i ascundă lui Derek faptul că era nebună după el? Şi de ce să-l lase să fie nesigur de ea? Il iubea, o iubea si el, si aveau să se iubească la nesfârsit.

Şi adormi, purtată de luntrea visurilor ei pe apele linistite ale unei mări de fericire nemărginită.

* * *

Luna iunie fusese caniculară, iulie ploioasă, iar august era si mai rece si umedă. Până la căsătoria Carlei cu Derek mai era doar o lună.

Fusese o logodnă mult mai scurtă decât speraseră părinţii ei, dar cedaseră în faţa insistenţelor Carlei si a împrejurărilor care păruseră să conspire spre a-i împlini dorinţa.

Pe primul loc printre acestea se afla faptul, destul de neasteptat, că Derek îsi luase primul examen asupra căruia insistase tatăl lui, înainte de a-i oferi un post în propria sa firmă. Apoi, doamna Hanley, care era de mult timp bolnavă, fusese sfătuită de medici să facă o lungă călătorie în ţările calde, unde să rămână timp de cel puţin un an. Firma Parker and Hanley mai avea un partener - un om între două vârste, integru si cu experienţă, iar James Hanley stia

că putea lăsa cu deplină încredere compania pe mâinile lui Justin, care urma să-l instruiască pe Derek ca viitor succesor al tatălui său.

Cam în aceeasi perioadă, o casă mică si fermecătoare din Highgate, proprietate a familiei Hanley, se eliberase, si le fusese oferită lui Derek si Carla ca dar de nuntă.

- Iubiţilor, îşi zorise Carla părinţii, ar fi mult mai convenabil din toate punctele de vedere să ne căsătorim în septembrie. Una la mână, domnul şi doamna Hanley vor dori să vină şi ei la nunta lui Derek, şi apoi nu putem lăsa casa aceea mică şi drăguţă să devină rece şi igrasioasă peste iarnă.

Aşa că, împotriva voinţei lor, acceptaseră. Highgate se afla atât de aproape de Hampstead, încât aveau să fie aproape vecini.

- Avem timp destul să aşteptăm să se schimbe vremea, spusese Carla, dar ar fi păcat ca ploaia să strice toate rochiile. Totuşi, mie personal puţin îmi pasă. Oricum va fi cea mai frumoasă zi din viaţa mea!

- Cred că e minunat să fii atât de îndrăgostită şi de fericită, domnişoară Carla, răspunsese cu tandreţe croitoareasa.

In mod tipic pentru ea, Carla insistase ca rochia de mireasă să-i fie croită de domnişoara Bosanquet, sau „Bosky“, din copilăria ei, care-i făcuse prima rochie de petrecere.

- Da, este într-adevăr minunat! Nu mă deranjează

să-ţi destăinuiesc totul, Bosky dragă, dintotdeauna mi-ai ştiut toate secretele, nu-i aşa? Mai ţii minte cum plângeam când trebuia să plec înapoi la şcoală, şi numai tu ştiai? M-ai consolat de-atâtea ori, şi n-ai spus nimănui... Iar acum... Bosky...

- Ce este, draga mea?

Faţa simplă a domnişoarei Bosanquet stătea ridicată cu adoraţie spre Carla, căreia tocmai îi ajusta tivul rochiei. Îi plăceau enorm toate acele mici confidenţe şi păstra cu străşnicie secretele.

- Bosky, m-am schimbat? Vreau să zic... de când m-am logodit... sunt altfel? Par mai... mai tăcută, mai bătrână...?

- E firesc să te simţi puţin altfel, draga mea, dacă iei măritisul în serios. Asa se si cuvine. Nu mai cauţi ceea ce-ţi doresti, acum, că ai găsit-o - dragostea, vreau să zic...

Obrajii bătrânei domnisoare rosiră usor. Bosky nu găsise niciodată dragostea.

Verisoara Carlei, Virginia Carr, care locuia la ei pentru câteva zile, o ocoli pe Carla cu o privire admirativă.

- Iţi stă foarte bine, remarcă ea cu un oftat - căci desi era o frumuseţe recunoscută, încerca la nesfârsit diverse formule dietetice, dar pur si simplu nu putea să nu se atingă de ciocolată si friscă. E nedrept ca tu să ai parte de toate, fără nici un efort!

Carla, iesind cu grijă din rochia de catifea ivorie, o

îmbrăţişă strâns.

- Esti o dulce, Virgie. Dar cu Ferdy cum rămâne? Ştii că niciodată nu se uită după alte fete.

Virgie râse, rosind, apoi se uită la ceas.

- Dumnezeule, atât de târziu s-a făcut? Aveam întâlnire cu el la patru! Iubito, n-ai putea să suni după un taxi, până mă pregătesc?

Şi se repezi afară, scoţându-si din mers peste cap rochia de bumbac.

După ce Virgie plecă valvârtej, Carla se îmbrăcă pentru întâlnirea cu Derek, în noua lor casă. Se bucură să ajungă acolo înaintea lui, ca s-o poată vizita în voie.

Inspecta cu mândrie chiuveta cea nouă de inox care aştepta să fie instalată în bucătărie, şi locul unde urmau să pună aragazul electric. Mobila, pe care în cea mai mare parte o aleseseră deja, avea să fie livrată abia după plecarea în luna de miere, pe care şi-o petreceau în Italia, şi era primită cadou de la domnul Hanley, asemenea casei.

Doamna Dane îi dăruise fiicei sale un şirag de perle şi o mie de lire sterline, la care urma să adauge o mică alocaţie, dar ambele perechi de cuscri se înţeleseseră ca tânăra pereche să stea pe propriile sale picioare, fără alt ajutor din partea părinţilor.

Când îl auzi pe Derek intrând în casă, Carla se repezi drept în braţele lui.

- Iubitule, în afară de faptul că încă n-avem

mobilă, e exact aşa cum trebuie! Tu vii acasă de la birou, iar eu, soţioara ta, te-aştept cu cina gata - atâta doar că nici cină nu e! Dar am adus nişte sandvişuri şi un termos cu ceai, aşa că putem termina pe lumină alegerea tapetului. Vino să vezi mai întâi chiuveta, e superbă!

Agăţată de braţul lui, îl conduse la bucătărie, dar Derek îi răspunse cam acru că nu-i putea pretinde să se entuziasmeze pentru o chiuvetă!

Cu toate eforturile ei, Carla nu reuşi să-l bine-dispună, iar când îşi luară ceaiul şi sandvişurile, aşezaţi pe scară, îl întrebă direct:

- Iubitule, ce s-a întâmplat? Spune-mi ce e. Imi dau seama că te îngrijorează ceva.

Era atât de fermecătoare în sinceritatea ei, că Derek o cuprinse cu un braţ, aproape feroce.

- Te porţi prea frumos cu mine. Nu merit. Nu mă mai iubi atât de mult, dragostea mea.

- Nu te iubesc decât cu toată fiinţa mea. Niciodată nu te-as putea iubi mai puţin. Spune-mi ce te frământă.

- Nimic... absolut nimic... răspunse el încordat. Te superi dacă acum plec? Am... am întâlnire cu un client... în provincie. S-ar putea să rămân acolo o zi, două...

- O, iubitule, chiar asa? exclamă ea dezamăgită. Sper ca asta să nu se întâmple prea des, sau să pot veni si eu cu tine.

- Da... da, desigur...

Şi, ridicându-se brusc, trecu în camera goală care avea să fie sufrageria, unde se rezemă de consolă.

Carla îl urmă încet.

- *Este* ceva în neregulă. Ştiu că asa e. Nu poţi să-mi spui? Nu vrei, iubitule? Eu sunt Carla, mai stii?

- S-a... Am... Ar fi chiar atât de îngrozitor dacă... dacă am amâna un timp...? izbucni el dintr-o dată, deznădăjduit.

Il privi lung, cu ochi mari.

- Să amânăm? Nunta? Dar de ce? întrebă ea, stupefiată. Nu cumva esti bolnav, Derek, nu-i asa?

- Nu, nimic de soiul ăsta, dar... o căsătorie e atât de... de finală, atât de zdrobitoare...

O clipă, Carla mai ezită, apoi izbucni în râs, usurată. Va să zică, Bosky avusese dreptate când spusese că si pe miri îi apucau nevricalele în ultimul moment, nu numai pe mirese.

-Asta-i tot? întrebă ea. Ei bine, află că şi mie mi-e îngrozitor de frică - nu că-ţi voi fi soţie, ci de nuntă şi de toată tevatura. Fruntea sus, iubitule! îl încurajă, înălţându-se pe vârfuri ca să-l sărute. Ai s-o scoţi la capăt - şi te voi ajuta şi eu, îţi promit. Toate trec, chiar şi o nuntă! Iar după aceea, vom fi căsătoriţi pentru totdeauna!

Derek o strânse un moment în braţe, disperat, apoi îi dădu drumul.

- Trebuie să plec, Carla, murmură el. Ne vedem

duminică.

Şi, în clipa următoare, Carla rămase singură.

* * *

Când ajunse acasă, îşi găsi familia într-o stare de oarecare agitaţie. Laura Dane făcea o valiză, iar Edward vorbea la telefon, interesându-se de trenuri.

- Ce e? întrebă Carla.

Mama ei o privi neliniştită şi îngrijorată.

- Bunica Dane, îi răspunse ea. Ne-au telegrafiat să venim şi trebuie să mergem.

Părinţii tatălui ei locuiau în nordul Scoţiei şi, deşi Laura nu-i iertase niciodată complet pentru atitudinea lor faţă de căsătoria ei cu Edward, timpul vindecase vechea rană.

- Vrei să spui că e pe moarte, mămico?

- Mă tem că s-ar putea, draga mea. Altfel, bunicul tău nu ne-ar fi chemat.

- Dar... dacă moare, ce facem cu nunta?

Laura o cuprinse cu un braţ, strângând-o scurt.

- Orice s-ar întâmpla, n-o să se schimbe nimic. Tăticul n-ar vrea s-o amânăm, si nici bunicul tău, cred. Oricum, chiar dacă tăticul va veni abia în ultimul moment, eu am să mă întorc imediat ce pot. Cheam-o aici pe Lucy, ca să te ajute.

Lucy Moran era secretara lui Edward Dane, o femeie între două vârste, foarte capabilă si responsabilă, care ajuta la pregătirile pentru nuntă.

- Totusi, nu crezi c-ar fi mai bine s-o amânăm,

mămico? întrebă Carla, care nici nu stia de ce făcea o asemenea propunere, dar de când vorbise cu Derek, în acea după- amiază, o stăpânea o teamă nedefinită.

- S-o amânăm? Prostii. Nici să nu te gândesti. Vom veni amândoi la timp ca să fim cu tine, păpusă, asa că să nu-ţi faci nici o grijă!

Mergeau cu trenul, ca să ajungă mai repede, iar Carla, după ce le ură drum bun, se aseză să-i scrie o scrisoare lungă si iubitoare lui Derek.

Abia după ce o termină îsi dădu seama că nu stia unde să i-o trimită.

Oricum, nu conta. Scriind-o, se usurase, si nu mai avea nici o importanţă dacă o trimitea sau nu.

Dar, a doua zi dimineaţă, primi o scrisoare de la el.

Sărută plicul, înainte de a-l deschide. Ce dulce era, că-i scrisese! Probabil să i-o scrisese în acelasi timp cu ea!

Când îl deschise, însă, si văzu primele cuvinte, făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

„Dragă Carla...“

Aşa începea. Doar atât.

„Dragă Carla“.

Inima i se opri în loc şi simţi un fior de gheaţă; scrisorile lui începuseră întotdeauna cu extravaganţele oamenilor îndrăgostiţi, nu doar cu „Dragă Carla“.

Un moment, literele i se împăienjeniseră înaintea ochilor, şi nu mai putu citi, dar în cele din urmă făcu

un efort să continue.

Dragă Carla,

Am încercat să-ţi spun asta tot timpul, azi după-amiază când eram împreună, dar pur si simplu n-am avut curaj. N-as fi suportat să văd expresia pe care o ai acum în ochi.

Nu mă pot însura cu tine, Carla. Puteţi spune tot ce vreţi despre mine, si tu si toţi ceilalţi, dar e mai bine s-o contramandăm acum, decât să fim nefericiţi toată viaţa. Ar fi o greşeală îngrozitoare să ne căsătorim, pentru că iubesc o altă femeie. De foarte mult timp o iubesc, deşi până acum o săptămână sau două nu nutream nici o speranţă de căsătorie cu ea. Alătur scrisorii o tăietură din ziar, care te va face să înţelegi totul.

Cum să închei această scrisoare? Nu ştiu, aşa că îţi cer doar să mă ierţi, dacă poţi, şi sper din toată inima să găseşti cât mai curând pe altcineva, care să te iubească aşa cum meriţi.
Derek

Carla rămase năucită. Parcă s-ar fi prăbusit lumea în jurul ei. Intr-un târziu, se aplecă si ridică tăietura din ziar, care căzuse pe jos.

MOARTEA SUBITĂ A UNUI MARE FINANCIAR

Decesul neaşteptat, de tromboză coronariană, al lui Milton Dyxon, cunoscutul financiar, a fost anunţat aseară la domiciliul lui din Prince’s Gate. Văduva...

Nu putu citi mai departe.

Dintr-o dată, înţelegea. Şi-o amintea pe femeia cea frumoasă din loja de la teatru si graba cu care Derek îi luase apărarea.

Nu voia decât să scape, să se ascundă de ochii iscoditori si limbile bârfitoare ale tuturor celorlalţi - si unde s-ar fi putut duce, dacă nu la bunica ei?

Ii trimise mamei sale o telegramă telefonată:

NUNTA ANULATĂ MERG LA BUNICA NU VENI AŞTEAPTĂ SCRISOARE CU DRAG CARLA

Apoi îsi îndesă câteva lucruri în valiză si iesi din casă înainte de sosirea lui Lucy Moran.

Capitolul 3

Doamna Easton nu-i întrerupse relatarea şi, la sfârşit, nu făcu greşeala de a-i spune că Derek nu merita să plângă după el. Incă nu sosise momentul pentru asta. Degeaba ar fi încercat să convingă o fată cu inima zdrobită de un bărbat că nici unul nu merita aşa ceva! Margaret Easton o ştia prea bine. Avusese parte de lacrimi destule, în căsnicia ei.

In schimb, se ridică de pe scaun, punându-i o clipă mâna pe umăr.

- Ei, draga mea, n-are nici un rost să-ţi spun că-mi pare rău, cum ştii foarte bine. Vorbeşte-mi despre povestea asta când vrei şi cât de mult vrei, dar pe moment avem multă treabă de făcut, iar ajutorul tău e o mană cerească pentru mine, căci tocmai pun fructele în borcane şi mă pregătesc să fac dulceţurile. Mai întâi vom merge sus să-ţi pregătim camera, după care poţi să-mi culegi şi prunele care au mai rămas. Oare de ce mereu cele mai bune cresc în vârf? Mă resemnasem să le las acolo anul ăsta, căci bătrânele mele picioare nu mă mai pot urca pe scară. Sper că ţi-ai adus niste haine de căţărat în copaci, da?

Pregătiră camera care fusese întotdeauna a Carlei, desi din când în când o ocupaseră si alte persoane. Apoi, Carla îsi luă pe ea pulovărul si pantalonii pe care si-i adusese, si tocmai ajunsese pe creanga de sus a unui prun, cu cosul legat de cingătoare, când auzi de jos un glas si tresări, gata

să-si piardă echilibrul. Se agăţă de creangă tocmai la timp, dar făcând acest lucru răsturnă scara.

- Iartă-mă dacă te-am speriat! N-am stiut că erai tu! Credeam că e tânărul Rickaby, venit la furat.

- O, Ricky! Abia am reusit să mă ţin! Cum Dumnezeu am să mai cobor, dacă nu pui scara la loc?

Ricky chicoti.

- Iţi propun să te dai jos pe aceeasi cale ca prima oară când ne-am cunoscut, răspunse el, zâmbind.

- Ar fi cel mai nedemn... Aaaa...!

Şi, scăpând creanga din mâini, Carla căzu, aterizând drept în braţele lui.

Preţ de-o fracţiune de secundă, Ricky o ţinu în braţe, apoi îi dădu drumul.

- Demn sau nedemn, bine că eram aici.

- Dacă n-ai fi fost aici, n-as fi căzut, iar scara ar fi rămas la locul ei, răspunse ea indignată.

In clipa următoare, izbucniră amândoi în râs, începând să adune prunele care se vărsaseră din cos.

- Mai bine lasă-mă pe mine că culeg restul, propuse Ricky.

Şi, cât ai clipi, se căţără în copac si începu să arunce jos
prunele coapte.

- Cred că astea au fost toate, spuse el în cele din urmă. Dă-te la o parte, să sar.

Chiar atunci, doamna Easton ieşi din casă.

- Ricky? întrebă ea. Nu ştiam că erai aici.

- De ce nu mi-ai cerut mie să-ţi culeg prunele? Am

văzut scara şi am venit să văd cine era.

- A, sunt destule, dacă vor şi băieţii. Sper că le-ai lăsat unele coapte, altfel pe toţi are să-i apuce durerea de burtă. Desigur, nici n-aş fi visat să-ţi cer să-ţi pierzi vremea culegându-mi mie fructele, dar acum veniţi în casă, amândoi. Am făcut macaroane cu brânză pentru cină şi ştiţi că întotdeauna fac cât s-ajungă la tot satul. Mai întâi, sosul iese prea gros, aşa că mai adaug lapte, apoi brânza nu ajunge şi, după ce mai adaug şi alte macaroane, îmi ies destule ca să-mi ajungă câteva zile. Timmy şi Bouncer nici nu se ating de ele!

Râseră cu toţii, amintindu-şi câte eforturi făcea cu acel fel de mâncare, şi intrară în casă, unde Bouncer îi întâmpină dând din ciotul de coadă, cu un os mare şi gras în bot. Era un câine fermecător de urât, de rasă nedefinită, dar avea o inimă de aur şi nici un pic de moralitate. West Mains era plin de câini care semănau cu el ca nişte veri.

In timpul cinei, pe care o luară în bucătărie, discutară despre prepararea dulceţurilor.

- Mai sunt foarte multe mure pe pajiştea de jos, Margaret, spuse Ricky.

Carla îl privi surprinsă, râse şi-i răspunse că doamna Easton îl invitase să-i spună pe nume.

- Vezi, draga mea, adăugă bunica ei, au mai rămas atât de puţini oameni care să mă tutuiască. Până când poţi sta? Sper ca măcar până la sfârsitul lui

septembrie, pentru că atunci vom avea marea vânzare de la Sărbătoarea Recoltei. Tu nu mai vrei macaroane, Ricky? Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă să le termin mai repede!

Carla fu scutită să răspundă la întrebare, dar stia că doamna Easton o spusese anume pentru ca Ricky să afle că nunta se contramandase. Văzuse deja că nu mai avea pe deget inelul de logodnă.

* * *

Tocmai se trezise si încă mai zăcea în pat, întrebându-se cum să înceapă o nouă zi, când o auzi pe doamna Easton urcând scara cu micul dejun si sări în picioare.

- Bunico, nu trebuia! o dojeni ea, luându-i tava din mâini. Eram gata să cobor.

- Prostii. Imi face bine. Ti-am adus un ou brun pe care l-a făcut Betsy ieri, de parc-ar fi stiut că urma să vii, niste pâinisoare din acelea de la Waite’s, proaspăt scoase din cuptor

- si marmeladă făcută de mine.

Carla privi abătută tava; de obicei, micul ei dejun consta dintr-o felie de pâine prăjită si o cafea.

- Nu pot să mănânc atâta, bunico! Am să mă-ngras ca un porc!

- Aiurea. Nu ţi-ar strica puţină carne pe oase. Sperietorile astea de ciori din zilele noastre mă scot din minţi. O zdreanţă pe-un ciolan şi o claie de păr deasupra - asta-i frumuseţe la ele? Pe vremea mea,

fetele aveau forme adevărate!

- Şi noi avem, râse Carla, dar numai acolo unde trebuie.

- Nişte slăbănoage! Uită-te la moda din revistele pe care mi le trimiţi! Unde vor să le intre cina, în caz c-o mănâncă vreodată? Şi acum, treci înapoi în pat şi înfruptă-te, după care poţi să te duci la cules de mure. Am pus merele la fiert, ca să nu aibă cocoloaşe când adăugăm şi murele. A, şi să-i spui lui Ricky că mai am nevoie de o litră de lapte, dacă-l vezi.

Spre surprinderea şi uşoara ei descumpănire, Carla mâncă aproape tot ce era pe tavă, apoi se îmbrăcă, îşi făcu patul şi coborî la bucătărie, unde doamna Easton pregătea destulă mâncare pentru o armată care urma să debarce în Normandia. Luă coşul pe braţ şi, însoţită de Bouncer, plecă spre pajiştea unde Ricky spusese că erau murele.

Le culegea cu gesturi mecanice, gândindu-se la necazurile ei, când auzi paşii lui Ricky apropiindu-se.

- Prostuţo, nu era nevoie să te chinuieşti aşa, spuse el, luându-i coşul din mâinile pătate şi zgâriate de spini. Stai jos şi odihneşte-te. Ti-am adus un termos cu ceai, iar apoi am să-ţi umplu eu coşul.

- O, Ricky, un ceai! Ce drăguţ eşti!

- Intotdeauna prefer să beau ceai, nu cidru, ca restul lucrătorilor. Se urcă la cap, şi nu pot să lucrez. Să sperăm că vremea o s-o ţină tot aşa, ca să terminăm pajiştea asta. Ar fi trebuit cosită acum o

lună.

Carla râse.

-Aici vorbeşte cineva şi despre altceva decât despre vreme şi recoltă?

Un zâmbet se aşternu încet pe chipul aspru al lui Ricky, cu ochi cenuşii care păreau aproape albaştri în contrast cu pielea arsă de soare, gură mare, bărbie pătrată şi un nas pe care şi-l rupsese în copilărie, când voise să se facă boxer, până când îl oprise unchiul lui.

-A, da, mai vorbim şi despre oi şi vaci, despre preţurile de pe piaţă şi altele asemenea, îi răspunse el, cu o lucire jucăuşă în ochi.

- Ce interesant! Abia aştept să mai aud!

Ricky îi turnă ceai în capacul termosului şi i-l oferi.

- Mai întâi bea-ţi ceaiul, spuse el. Mă tem că va trebui să-l bei fără zahăr.

- E mai bine aşa, pentru siluetă, deşi lipsa de zahăr din ceai nu va avea mare efect, pe lângă tot ce mă obligă bunica să mănânc. E hotărâtă să mă îngraşe.

Privindu-i silueta zveltă, în bluză de bumbac şi pantaloni, Ricky remarcă:

- Nu ţi-ar strica. Eşti prea slabă. Din ce cauză - de prea multă fericire?

Carlei îi pieri zâmbetul de pe buze. Ridică mâna, arătându-i degetul fără inel.

- Nu. Nunta s-a contramandat - şi logodna, desigur.

Intotdeauna îi spusese lui Ricky totul. De ce să se ascundă
de el tocmai acum?

- Am observat ieri. Vrei să-mi spui?

Carla dădu din cap.

- Derek s-a răzgândit, răspunse ea cu voce aspră. Vrea să se însoare cu alta.

- Bine că ţi-a spus până n-a fost prea târziu, fu singurul lui comentariu.

- Cred că asa e. Totusi, a fost... a fost destul de socant. De-asta am fugit la bunica. Mămica si tăticul sunt plecaţi, si oricum nu le-as fi putut suporta compasiunea si înţelegerea. Incă n-au aflat decât că am anulat nunta si că sunt aici. Ce-am să le spun, Ricky? Ce-am să le spun tuturor? Că am fost părăsită aproape în faţa altarului?

Ricky îi simţi furia în voce, mai puternică decât tristeţea si durerea.

- Nu sunt prea multe de spus, nu-i asa?

- Nu e *nimic* de spus. Nu-mi rămâne decât să suport, dar nu pot îndura gândul de a mă duce înapoi. Nu mă simt în stare să apar în faţa lor, însă într-o zi va trebui s-o fac, iar atunci vor sti cu toţii si au să fie atât de insuportabil de milosi cu mine, în timp ce vor râde pe la spate!

Desi nu spuse nimic, inima lui Ricky era plină de furie si de dispreţ la adresa omului care o făcuse să sufere asa - pe ea, Carla, micuţa lui Carla!

Deodată, fata se întoarse spre el.

- Ricky, m-ai cerut de soţie. Iţi mai amintesti?

Pe faţa si în vocea ei se simţea disperarea.

Ricky dădu din cap.

- Da, îmi amintesc.

-Ai vorbit serios? Pentru că, dacă asa e, poţi să mă ceri din nou. Vrei?

Chipul lui deveni foarte grav, iar în ochi i se citi tulburarea.

- Te voi dori întotdeauna, ştii asta. Dar cum să te cer în căsătorie acum?

Glasul îi era blând, iar Carla, încurajată, insistă:

- Poţi, şi vreau s-o faci. Nu-ţi dai seama? Am venit aici ca să fiu aproape de tine, ca să mă pot logodi cu tine, şi... şi toţi vor crede că eu am desfăcut logodna, nu Derek. A spus că pot inventa orice, şi... şi... te rog, cere-mă de soţie, Ricky! Te rog! Nu spun că trebuie să te însori cu mine, doar să ne logodim, ca să... ca să salvăm aparenţele!

Răspunsul lui întârzie atât de mult, încât Carla ridică din nou ochii, măriţi de spaimă.

- Dacă te-aş cere în căsătorie, s-ar putea să merg până la capăt. La asta nu te-ai gândit, Carla?

- Nu... n-ai face-o, nu-i aşa? Nici n-ai prea putea, chiar dacă ai dori-o.

- Promisiunile se mai şi încalcă uneori, iar tatăl tău e un om bogat - mult mai bogat decât mine, răspunse el calm.

- O, Ricky...!

îngrozită, Carla se cutremură.

- N-ai fi în stare să faci asta! Tu, Ricky?

Fu uşurată să-i vadă chipul destinzându-se într-un zâmbet tulbure, cu o lucire vagă în ochi.

- Ştii că n-aş face-o. Inţeleg că propui să fie un anunţ public, altfel n-ar avea nici un rost, nu?

- Eu... Da... Ricky, uită ce-am spus. A fost o prostie şi o mare nedreptate faţă de tine.

- Şi totusi... Vrei să te măriţi cu mine, Carla?

- Nu vorbesti serios!

- In viaţa mea n-am fost mai serios. Ce-o să-i spunem bunicii? Ştie adevărul despre desfacerea logodnei?

- Da, si n-o să ne creadă niciodată, dacă o facem, recunoscu ea abătută.

-Asa e, trebuie să-i spunem adevărul si în legătură cu asta. Şi ea va dori să salvezi aparenţele. Dar părinţii tăi?

- Of, nu stiu... O vor considera o faptă îngrozitoare, nedreaptă la adresa ta.

-Atunci, lor n-o să le spunem. Le vom spune că dintr-o dată ai simţit că nu te puteai mărita cu Derek, fiindcă de fapt pe mine mă iubeai cu adevărat, dar eu nu te-am cerut decât după ce te logodisesi cu Derek - cum, de fapt, s-a si întâmplat în realitate.

- Crezi c-au să ne creadă? întrebă nervoasă Carla.

- Dacă te comporţi destul de credibil, da, dar numai de tine depinde - pentru că eu, asa cum ţi-am

mai spus, te iubesc într-adevăr.

Carla rămase tăcută, stiind că era cât pe ce să facă un lucru îngrozitor. Dar, în fond, Ricky îi stătuse întotdeauna alături si o ajutase să iasă din tot felul de impasuri, iar acesta era cel mai mare.

Insurubând la loc capacul, Ricky vârî termosul în buzunar si se ridică în picioare, luând-o si pe ea de mâini si ajutând-o să se ridice la rândul ei.

- Deci, acum suntem logodiţi, spuse el cu un zâmbet cald.

- O, Ricky, nu te pot lăsa s-o faci! murmură nefericită Carla.

El, însă, o luă în braţe si o strânse cu putere, sărutând-o îndelung.

- Gata, spuse, dându-i drumul. Asta a fost de ochii oamenilor care şi-au terminat pauza de cidru şi se întorc la combină. Până diseară, o să afle tot satul, aşa că putem merge să le dăm vestea oficial.

Şi, luând-o de mână, porni cu ea spre lucrătorii care îşi vedeau ostentativ de treburi.

- Burket, Joe, Coppin - faceţi cunoştinţă cu domnişoara care tocmai a promis să-mi fie soţie. Carla Dane, nepoata doamnei Easton - o ştiţi, nu-i aşa?

Muncitorii îşi scoaseră şepcile, cu zâmbete mânzeşti.

- Eu o duc pe domnişoara Dane acasă, şi am să-l trimit pe Frost să vă dea o mână de ajutor. Să nu-mi

stricaţi combina, că vă fac bucăţi şi v-arunc în ea!

Râseră cu toţii, iar Ricky porni peste câmpie, continuând s-o ţină pe Carla strâns de mână.

* * *

Doamna Easton era în poartă, aşteptându-i.

- Mă bucur că ai adus-o înapoi, Ricky, tocmai am terminat cina. Nu vrei să mănânci şi tu cu noi, acum că tot eşti aici? Am făcut o friptură gustoasă, şi plăcintă.

- N-ai tăiat viţelul cel gras? Aşa se întâmpină fiul rătăcitor, nu? Margaret, ţi-o prezint pe logodnica mea, declară el, cu o plecăciune.

Doamna Easton se uită uimită de la unul la altul, apoi izbucni în râs.

- Ei, n-aţi pierdut vremea, trebuie să spun. Haideţi în casă, se cuvine să sărbătorim. Scoate paharele, Carla, pe cele bune, si vom deschide ultima sticlă cu vin de coacăze - doar dacă nu cumva îl preferaţi pe cel de păpădie?

- Il stiu! chicoti Ricky. Un pahar, si cad sub masă - si trebuie să ajung înapoi pe tarlaua de zece acri, cât mai ţine vremea bună. Ce părere ai?

Priviră un moment cerul, iar Carla se duse să scoată paharele. In timpul cinei, însă, nu mai comentară nimic, dar imediat ce Ricky plecă, doamna Easton se întoarse spre ea, cu întrebarea inevitabilă:

- Ia s-auzim. Ce înseamnă toate astea?

- Bunico, n-am vorbit serios. S-a întâmplat pur si

simplu de la sine... răspunse Carla, fără a îndrăzni să-si privească bunica în ochi.

- Ştie despre Derek? Ştie *totull*

Fata rosi, înghiţind în sec.

- Da, i-am spus. De-asta... de-asta s-a si întâmplat.

- Vrei să zici că Ricky ţi-a venit în ajutor, ca să nu te faci de râs?

Neputând nici acum să privească ochii acuzatori ai bătrânei, Carla dădu din cap.

- Ştii că ţine la tine?

Acelasi gest.

- E prea bun ca să-l folosesti doar ca pe un obiect, adăugă tăios doamna Easton. Cred că găseste de cuviinţă să te lase să continui un timp jocul ăsta necurat, dar e ultimul om pe care ar fi trebuit să-l alegi. Pot să-ţi spun că o sperasem întotdeauna, dar nu în asemenea condiţii. Inţeleg că nu vei merge până la a te mărita cu el, aşa-i?

- N... nu... şopti Carla. Bunico... n-ai să-i spui mamei, îmi promiţi?

- Ce anume, de ce te-ai logodit cu Ricky Moyce când îl iubeai pe Derek Hanley? Nu, am să-ţi fac şi eu jocul, Carla, din moment ce şi Ricky pare să fie de acord - dar, cum spuneam, e prea bun pentru aşa ceva - şi pentru tine!

Şi începu să strângă vasele, în timp ce Carla se retrăgea în camera ei, lăsând-o pentru prima dată să le spele singură.

* * *

Seara, când Ricky îşi făcu apariţia din nou, nu păru surprins să găsească salonul plin de vizitatori. Când doamna Norris, o femeie cu reumatism care mergea cu baston, menţionă că a doua zi avea drum la Salisbury, Ricky îi propuse s-o ia cu maşina lui.

- Carla şi cu mine mergem să cumpărăm inelul, aşa că ne va fi foarte uşor să vă ducem cu noi şi să vă luăm la întoarcere, dacă nu staţi prea mult.

- Inelul! exclamă Carla, fără să se poată stăpâni.

Ricky îi zâmbi cu o expresie ştrengărească.

- Desigur! O dată ce te-am cucerit, vreau să pun neîntârziat eticheta pe care scrie că eşti a mea!

Râseră cu toţii, deşi Carla era cam crispată, iar când rămase singură cu Ricky, protestă imediat.

- Nu e nevoie să-mi cumperi nici un inel, Ricky! spuse ea, rosie la faţă.

- Altfel cum să ne logodim? întrebă el rece.

- Dar va fi... va fi de-ajuns orice. Şi un inel vechi... dacă trebuie...

- Întâmplător, n-am nici un inel vechi, si cum e prima dată când mă logodesc, îmi va face plăcere să cumpăr unul, insistă Ricky, cu acelasi zâmbet misterios.

- Atunci, să nu... să nu coste prea mult, continuă neputincioasă Carla.

- De ce nu, dacă eu o consider o investiţie? Oricum, lasă totul în seama mea. O voi lua pe doamna Norris pe la unsprezece. E bine si pentru tine asa?

- Cred că da...

- Nu pari prea entuziasmată, totusi..

De teamă să nu spună că o logodnă nu era deloc o noutate pentru ea, Carla se grăbi să-i ureze noapte bună si urcă în camera ei. Doamna Easton îl conduse până la poartă, apoi intră în cameră tocmai când Carla se pregătea de culcare.

- Bunico, nu-l pot lăsa pe Ricky să-mi cumpere un inel! spuse ea disperată.

- Draga mea, ce altceva poate face? Nu te mai agita. Ferma merge bine, si are de unde să plătească.

- Mă simt atât de îngrozitor...

Bunica ei zâmbi amar.

- Nici nu e de mirare, dar acum, că ai făcut-o, Ricky n-o să-ţi dea drumul cu una cu două, după cât îl cunosc.

- N-am să mă mărit cu el, bunico! declară Carla cu convingere.

- Poate că nu, dar numai noi trei ştim asta. Mâine dimineaţă, va trebui să-i scrii mamei tale. A, apropo, a telefonat după-amiază, ca să-ţi spună că doamna Dane se simte mai bine şi vor ajunge acasă mâine sau sâmbătă. O să sune imediat ce soseşte.

- Nici nu ştiu ce să-i spun în scrisoare...

- Nici eu nu ştiu, dar fă bine şi găseşte ceva de spus! A, şi Ricky a mai adăugat că a trimis un anunţ la ziarele din Londra, o să apară mâine.

- O, nu, bunico!

- E un om de acţiune, draga mea, şi o dată ce a pus mâna pe coarnele plugului, nu se mai uită în urmă - deşi acum, cu mecanizarea agriculturii, totul merge mai repede, şi ajunge mult mai departe! adăugă ea, cu un chicotit sec.

- Cum am putut fi atât de proastăăă...? se văicări Carla, tânguitor.

- Toţi ne punem întrebarea asta, din când în când. Noapte bună, copila mea.

* * *

O lăsară pe doamna Norris în mijlocul centrului comercial, unde îi rugase s-o aducă, apoi Ricky începu să caute un loc de parcare.

- Poate ar fi mai bine să lăsăm maşina la Royal, unde putem mânca şi de prânz. Iţi convine aşa? întrebă el, fără să aştepte răspunsul, iar Carla îşi dădu seama din nou că-şi schimbase substanţial atitudinea, de când se „logodiseră“. Era la fel de bun si plin de consideraţie, dar acum se purta ca un stăpân, si-i inspira o teamă nervoasă. Intotdeauna îl putuse juca pe degete. Dintr-o dată, Ricky devenise ca un zid de piatră în faţa căruia nu avea nici o putere.

La fel se comportă si la cumpărarea inelului.

- Mai ţii minte ce ţi-am spus? O consider o investiţie. N-a scris cineva o carte intitulată „Diamantele sunt eterne“? S-a făcut si un film, parcă...

Bijutierul, cel mai bun din Salisbury, o privi cu o curiozitate prietenoasă, iar Ricky făcu prezentările:

- Dumneaei este domnisoara Dane, logodnica mea.

- Doriţi niste safire, domnule Moyce? Ştiţi, să se asorteze cu ochii, preciză bijutierul, cu un zâmbet admirativ.

- Dar nu sunt tocmai albasti, nu-i asa? întrebă speculativ Ricky. Nu, am hotărât să luăm diamante. Ce zici, iubito? Probează câteva... uite, eu îl propun pe ăsta, adăugă, alegând un inel de platină cu un diamant fin si luându-i mâna, care era rece ca gheaţa. Poftim! Ce părere ai? Iţi place?

Carla înghiţi un nod dureros.

- Este... pare... prea scump, spuse ea rugător.

Ricky râse.

- O asemenea ocazie rareori se mai repetă - nu-i asa, domnule Presley? Pare puţin cam larg, dar poate revenim altă dată ca să ţi-l mai ajusteze. Pentru moment, îl păstrăm. Du-te si stai jos acolo, iubito, până termin eu cu domnul Presley.

Bijutierul scrise discret un număr pe hârtie, iar Ricky dădu din cap. Completă un cec şi-l împinse peste tejghea, după care o luă pe Carla de braţ şi ieşiră.

* * *

Carla ştia că nu mai putea amâna scrisoarea pentru mama ei. Era posibil să fi văzut anunţurile din ziare, căci deşi acestea ajungeau abia seara în localitatea îndepărtată unde locuiau socrii ei, puteau să le fi cumpărat pe drum, dacă porniseră deja spre casă.

Scrisoarea era scurtă şi simplă, iar Carla spera doar ca mama ei să nu ajungă la Londra atât de repede încât s-o sune înainte de a o primi.

Dragii mei,

Vă trimit această scrisoare acasă şi sper s-o primiţi înainte de a vedea ziarele din Londra. M-am logodit cu Ricky Moyce. Totul s-a întâmplat foarte repede şi am să vă spun mai mult când ne vedem. Mă bucur că bunica Dane se simte mai

bine. Vă mulţumesc că aţi sunat ca să mă anunţaţi. S-ar putea să mai stau aici câteva zile, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Bunica şi Ricky vă trimit salutări.

Cu drag,

Carla

O reciti, simţi tentaţia s-o rupă, dar în cele din urmă o puse în plic si alergă la postă cu ea. Când o auzi căzând în cutia postală, îsi dori din nou să n-o fi trimis - dar stia că acum era prea târziu.

* * *

Asa cum sperase, părinţii ei ajunseseră la Londra prea târziu ca s-o deranjeze pe doamna Easton cu un telefon, si citiră scrisoarea a doua zi dimineaţa, la micul dejun.

După ce o termină, Laura i-o dădu lui Edward, fără o vorbă.

Citiseră cu uimire anunţul din *„The Times“,* pe care-l descoperise Laura mai întâi, în timp ce soţul ei era adâncit în stirile financiare.

- Edward! E vorba de Carla! Uită-te aici: Caroline Laura Dane, si Richard Moyce...

Edward citi în locul unde arăta vârful tremurător al degetului ei, apoi fluieră încet:

- Ca să vezi! Deci, de-asta s-a despărţit de tânărul Hanley. Tocmai cu Ricky, nici mai mult, nici mai puţin! râse el. Trebuie să recunosc că nu si-a pierdut vremea. De ce năzbâtii sunt în stare tinerii din ziua de azi!

- Ricky Moyce... Fără îndoială, din acelasi motiv a si dat fuga la mama. Cred că ea si Ricky îsi scriau sau îsi telefonau, sau asa ceva, si deodată a ajuns la concluzia că pe el îl voia, nu pe Derek.

Totusi, mama Carlei se simţea cam rănită că ei nu i se spusese nimic.

Edward îi simţi unda de tristeţe din voce si o bătu usor pe dosul mâinii.

- Nu pune la inimă, iubito. Ştii, eu mă şi bucur că e Ricky. Niciodată nu m-am dat în vânt după Derek Hanley. Nu era destul de stabil. Pe când Ricky... Mie-mi pare bine - ţie nu, Laura? E serios, muncitor, şi câştigă bine cu ferma, acum, de când e a lui. Mi-a povestit la petrecerea Carlei, şi i-am putut da şi eu unele sfaturi. E un om cu picioarele pe pământ şi cu capul pe umeri, şi-o să ajungă departe.

- Ştiu că aşa e, şi mie îmi place enorm, incomparabil mai mult decât Derek, dar... Cinstit, Edward, o vezi pe Carla soţie de fermier?

Soţul ei zâmbi şi redeschise *„Financial Times“.*

- Va învăţa să se acomodeze, nu mă îndoiesc, şi doar nu va trebui să mulgă vacile, sau aşa ceva. In fond, ce ştiai tu despre legi şi drept, când te-ai măritat cu mine? La o adică, ce ştii acum despre ele?

Părea obosit, îşi spuse Laura. Muncea din răsputeri, iar în toamnă, când se deschideau iar tribunalele, îl aşteptau alte şi alte cazuri grele şi îngrijorătoare.

- Hai să plecăm undeva, propuse ea dintr-o dată. Să avem o vacanţă adevărată, numai noi doi!

Edward lăsă iar ziarul jos, privind-o pe Laura cu un zâmbet cam îndoielnic.

- Şi Carla?

- Iubitule, are douăzeci şi unu de ani şi, teoretic cel puţin, e clar că este stăpână pe viaţa ei. S-o lăsăm acolo, la mama, acum că-l are şi pe Ricky, şi să mergem.

Ideea părea atrăgătoare. Era obosit, iar gândul unei vacanţe fără complicaţiile şi nevoile tinerei generaţii îl ispitea.

- In regulă. O a doua lună de miere, asadar? Unde?

- In Majorca. Sau la Capri. Ştiu că sună răsuflat, când toată lumea se duce acolo, dar ce contează? Chiar si în Majorca putem găsi un loc linistit. Am să-l găsesc eu, tu doar fă rost de bani - cred că nu ţi-e greu, asa-i?

Edward zâmbi.

- Da, nu mi-ar fi prea greu. Când îţi propui să plecăm?

- Imediat. Ii vom telefona Carlei ca să-i spunem să rămână acolo, si putem lua avionul săptămâna viitoare.

Şi astfel, când vorbi la telefon cu Carla, Laura fu mai preocupată de propriile lor planuri decât de surprinzătoarea logodnă. O asigură pe fiica ei că nu avea nici o obiecţie, convinsă că era într-al nouălea cer.

Peste o săptămână, se aflau în Majorca, iar scrisorile pe care le primeau, trimise mai departe de Lucy Moran, le aduceau un sir întregi de felicitări din partea prietenilor Carlei. Cele mai multe păreau să conţină si o usoară undă de ironie.

Capitolul 4

Vremea continua să fie frumoasă, iar Ricky muncea din greu, astfel că nu prea avea ocazia să-l vadă. Intr-o duminică seară, chiar când soţii Dane urmau să se întoarcă la Londra, Carla şi doamna Easton auziră alarmate la radio că un avion din Majorca se prăbuşise la aterizare. Majoritatea pasagerilor erau englezi, dar alte informaţii încă nu existau.

- Nici o grijă, draga mea, spuse doamna Easton, cam palidă. Nu putem fi siguri că erau în avion, dar poate aflăm ceva la telefon. A, uite-l pe Ricky! exclamă ea, auzind uşa din faţă deschizându-se. El va şti ce e de făcut, iar bărbaţii se descurcă întotdeauna mai bine la telefon.

Ricky preluă imediat problema şi, după câteva încercări, reuşi să afle că domnul şi doamna Dane fuseseră într-adevăr pe lista pasagerilor, dar nu existau victime şi în curând aveau să se comunice şi alte detalii. In aceeaşi seară, fură informaţi că desi doamna Dane era nevătămată, numele domnului Dane figura printre cele ale răniţilor, astfel încât fusese internat la un spital din Londra.

- Trebuie să mă duc la mămica, imediat! spuse Carla cu voce tremurătoare.

Doamna Easton, usurată să afle că măcar fiica ei scăpase teafără, îi dădu dreptate, iar Ricky se oferi

imediat s-o ducă el, cu masina.

- Nu e nevoie, dacă afli la ce oră pleacă trenul si mă duci repede la gară ca să-l prind, refuză Carla, însă Ricky nici nu vru să audă.

- Ba am să te duc eu, duminica la ora asta nu ai sanse să prinzi o legătură rezonabilă. Margaret, după ce plecăm, încearcă s-o găsesti pe mama ei la telefon si să-i spui că suntem pe drum, desi s-ar putea să fie încă la spital.

Carla nu se mai opuse, bucuroasă că problema se afla în mâinile unui om atât de capabil ca Ricky, iar doamna Easton le făcu în grabă ceva de mâncare, soptindu-i lui Ricky că pusese în cafeaua Carlei si puţin somnifer. Prin urmare, Carla dormi aproape tot drumul, trezindu-se în zorii zilei, când mai aveau puţin până la destinaţie.

Intre timp, doamna Easton reusise să ia legătura cu fiica ei. Desi se culcase, epuizată, Laura era încă trează si, auzind masina, coborî în salon. Carla avu bucuria de a o găsi pe Lucy Moran asteptându-i, calmă si eficientă ca întotdeauna.

- O, Lucy, ce bine că esti aici! exclamă ea. Cum se simte? Mămico, iubita mea!

Laura o cuprinse în braţe, pe când Lucy aducea o farfurie cu sandvisuri si niste cafele.

- E rău, iubito, teamă mi-e, dar trăieşte. Ricky, ai fost foarte bun că ai venit. Are leziuni multiple, care încă nu s-au putut diagnostica în totalitate, iar pe

mine m-au trimis acasă, dar putem merge din nou acolo, dimineaţă. Rămâi la noi, Ricky, nu-i aşa? Cred că Lucy a făcut pregătirile necesare.

Vorbea cam fără şir, vizibil afectată de şoc, iar Lucy o convinse să se ducă la culcare, după care îi conduse pe Ricky şi Carla în camerele lor.

- N-o să moară, Lucy, nu-i aşa? întrebă neliniştită fata.

- Mă rog din tot sufletul, draga mea, dar cum a spus şi mama ta, e foarte grav. Acum, culcă-te şi încearcă să dormi, căci mâine va avea nevoie de ajutor şi sprijin.

- O, Lucy, ce binecuvântare eşti pentru noi! Nici nu ştiu ce ne-am face fără tine!

- Il ai pe domnul Moyce, îi reaminti cam prost dispusă Lucy, pe care niciodată n-o ceruse vreun bărbat în căsătorie.

- Da... Da, îl am, nu-i aşa? răspunse Carla, care aproape uitase de Ricky şi falsa lor logodnă.

Dar a doua zi dimineaţă, când fu nevoit să plece înapoi la fermă, Ricky îi dădu foarte clar de înţeles că nu exista nici o şansă ca el să uite.

- Am să mă întorc cât pot de curând, iubito, îi spuse el, conducând-o la maşina cu care aveau să plece la spital, iar dacă ai nevoie de mine înainte, e de-ajuns doar să-mi telefonezi sau să-mi trimiţi o telegramă, şi voi veni imediat.

Laura se agăţă de el cu mai multă insistenţă decât

Carla.

- Iţi mulţumesc, dragul meu Ricky. Sunt atât de recunoscătoare că te avem alături, în asemenea momente. Esti reazemul si sprijinul nostru, la fel ca draga de Lucy. Carla te va suna diseară, ca să-ţi dea vestile pe care le vom mai primi. Să te binecuvânteze Dumnezeu, Ricky.

* * *

Edward Dane era într-adevăr într-o stare foarte serioasă, fiind cel mai grav rănit dintre toţi pasagerii. Avea ambele picioare zdrobite, dar medicii considerau că mai puteau fi recuperate, iar braţul stâng îi era de asemenea fracturat, însă cele mai grave vătămări le suferise la creier, aparatul acela minunat care-l adusese la un asemenea nivel al succesului si-i asigurase un loc de frunte printre cei mai prestigiosi avocaţi.

Treptat, membrele lui au suferit mai multe intervenţii chirurgicale, astfel că peste câteva săptămâni putea să umble din nou, desi încet si cu dificultate. Incă se mai afla în spitalul special pentru tratamentul leziunilor cerebrale, când îi vorbi pentru prima oară soţiei lui, arătând că era constient de natura si gravitatea situaţiei.

- Laura... iubito... nu mai pot gândi limpede. Totul e tulbure si ceţos. Nici măcar nu-mi mai amintesc cazurile la care lucram. Nimic nu mai are sens. Imi

pierd minţile? Intreb, dar nimeni nu-mi spune. Mă tratează ca pe un copil, liniştindu-mă cu tot felul de poveşti neconvingătoare. Tu mi-ai spune, Laura, nu-i aşa? Mi-ai spune adevărul? Dacă n-am să mai pot munci, am dreptul să ştiu. E dreptul meu.

- Iubitule, cred că-ţi faci griji fără rost. Ai fost grav rănit, cum bine ştii, în primele două săptămâni nici măcar nu ne-ai recunoscut, pe Carla şi pe mine! spuse ea, încercând să zâmbească, deşi cuvintele lui o speriaseră.

Era una dintre zilele mai lucide ale lui Edward, căci în altele nu părea să ştie cine era sau unde se afla, şi o privea nedumerit, ca şi cum ar fi aşteptat-o politicos să se prezinte.

- N-ai să mă duci cu vorba, Laura, nu-i aşa?

- In nici un caz, iubitule.

Peste câteva zile, Ricky veni şi el la Londra să-l viziteze. Inainte de a merge împreună la spital, Carla găsi o ocazie de a-i vorbi între patru ochi.

- Ricky, n-ai să-l laşi să vorbească despre noi, aşa-i? Despre... despre problemele noastre, da? Nu-i putem spune care e adevărata situaţie. Incă se simte prea rău şi l-ar tulbura. Cred că... că ne vom căsători.

- Ştiu, răspunse el cam posomorât, căci de fiecare dată când părea în deplinătatea facultăţilor mintale, Edward vorbea despre căsătoria lor cu o satisfacţie vizibilă.

De cum îi văzu, întinse mâinile spre ei, pentru a-l

lua pe fiecare de câte una, aşa cum stăteau de-o parte şi de alta a patului.

- Mă bucur că ai venit, Ricky, îl întâmpină el. Voiam să vă văd pe amândoi şi să vorbim despre viitor - al vostru şi... al meu. Sunteţi inteligenţi si puteţi privi adevărul în faţă, amândoi, iar eu îmi dau seama, de mult timp, că sunt terminat pe plan profesional.

Carla încercă să intervină.

- Nu, draga mea, nu protesta. Inţelegi, stiu. N-am să-mi mai revin. Am reusit în fine să le smulg doctorilor părerea asta si nu-mi rămâne decât s-o accept. O parte a creierului meu a fost lezată iremediabil si, desi nu mai cred că am să-mi pierd minţile, am rămas fără acea parte esenţială care mă ajuta să-mi câstig existenţa, desi s-ar putea să-mi găsesc o slujbă care să ne asigure un trai modest. Nu sunt un om bogat, desi oamenii cred, probabil, că sunt. Voi discuta cu tine între patru ochi despre afacerile mele, Ricky, dar până acum n-am economisit prea mult. Am trăit bine si, cum bine stii, draga mea Carla, niciodată nu v-am refuzat nimic, nici ţie si nici mamei tale, căci nu părea să fie nevoie. Viitorul meu era sigur si ar fi trebuit să câstig din ce în ce mai mult, suficient ca să trăim amândoi confortabil si să vă dau si vouă o sumă considerabilă când vă căsătoreaţi, plus o mostenire substanţială la moartea mea, desi stiu că tu, Ricky, n-ai fi vrut si n-ai

fi avut nevoie de nici una. Dar acum totul s-a schimbat si trebuie să-mi adaptez viaţa la noile condiţii. Te vei însura cu fiica unui om sărac, Ricky...

- Domnule Dane... vă rog... interveni Ricky, dar protestul îi fu înlăturat, cu un gest si un zâmbet.

- Nu vreau să spun, desigur, că fiica mea va veni la tine cu mâna goală, dar nu va avea prea mult. Iar acum lăsaţi-mă să vorbesc, întrucât pare să fie una dintre acele zile când pot gândi coerent. Am discutat cu Laura şi e de acord cu mine. Vrem să vă vedem căsătoriţi, ca să nu mai avem grija Carlei. Ce ziceţi?

Carla nu putu răspunde dar, după un moment de tăcere, Ricky vorbi ferm:

- Sunt gata să mă căsătoresc cu Carla oricând, domnule Dane.

Fata tresări, înăbuşindu-şi un suspin.

- Şi n-ar... n-am putea... n-ar fi mai bine... să aşteptăm... până te vindeci de tot, tăticule? întrebă ea cu voce tremurătoare.

- N-am să mă mai vindec complet niciodată, răspunse cu tristeţe tatăl ei. Nu, vreau să vă căsătoriţi cât mai curând, imediat ce plec de aici, ceea ce se va întâmpla destul de repede, căci nu au ce să-mi mai facă. Voi ţine legătura cu sir Curtis Blane, dar mi-a spus că, dacă mă menajez, evitând tulburările şi necazurile, nu există nici un motiv ca starea să mi se agraveze, deşi nici nu se va mai ameliora. Iar acum, că mi-am luat toate astea de pe

suflet, cum aranjăm? Nu e nevoie să mai aşteptaţi. N-o să fie o nuntă mare, desigur, dar aş dori s-o sărbătorim în casa din Hampstead, înainte de a o scoate la vânzare pentru ca Laura şi cu mine să ne mutăm într-o locuinţă mai liniştită, un sanatoriu eventual, până vom găsi o casă în care să ne trăim bătrâneţile. Nu ştiu cum se potriveşte totul cu planurile tale, Ricky, dar mă întrebam dacă peste o lună ar fi bine. La sfârşitul lui februarie, să zicem? Aşa, ai timp destul să te pregăteşti?

- Da, răspunse calm Ricky, desi Carla trebuie să decidă, bineînţeles.

In mintea Carlei se repeta la nesfârsit o frază pe care o rostise tatăl ei.

„Evitând tulburările si necazurile“, spusese - dar ea stia că încă o logodnă desfăcută le-ar fi adus pe amândouă, iar în timpul bolii tatăl ei se atasase si mai strâns de Ricky, privindu-l deja ca pe fiul pe care nu-l avusese niciodată. Era clar că niciodată nu si-ar fi putut dori alt ginere decât pe Ricky.

- Eu... da, am... o să vorbim despre asta... se bâlbâi ea, în timp ce o priveau, asteptându-i răspunsul.

Tatăl ei le strânse un moment mâinile laolaltă, apoi le dădu drumul.

- Sunt foarte obosit, spuse el. A fost un mare efort intelectual pentru mine, să stiţi - adăugă, cu un

zâmbet ironic. Acum as dori să dorm puţin, ca să fiu... *compos mentis,* diseară când va veni mama ta.

Şi închise ochii, părând să adoarmă pe loc, cu chipul palid si tras.

Carla se aplecă să-l sărute, iar tatăl ei deschise o clipă ochii, zâmbindu-i, apoi îi închise din nou.

Iesiră amândoi din salon, fără zgomot.

Nu vorbiră până ajunseră în masina care-i adusese si cu care urma să vină si Laura, mai târziu. Paravanul de sticlă îi ferea de urechile soferului.

Carla se aplecă puţin înainte, încordată si nervoasă.

- Ce-o să facem? întrebă ea.

- Nu prea avem de ales, nu-i aşa?

Tonul lui Ricky era calm, chiar puţin indiferent.

- E îngrozitor, nici o clipă n-am vrut să iasă aşa, dar... e atât de bolnav... iar medicii spun că n-are voie să se tulbure sau să se necăjească.

- Şi atunci?

- Atunci, se pare că... trebuie să mergem până la capăt. Să ne căsătorim, vreau să spun.

- Intocmai, fu singurul lui răspuns, pe un ton uşor răstit din care nu se înţelegea mare lucru.

- Atunci, crezi că... la sfârşitul lui februarie?

- De ce nu? Poţi fi gata până atunci?

Carla dădu din cap, fără să vorbească.

* * *

Trecură câteva zile, apoi săptămâni, iar timpul o purta pe Carla implacabil spre ziua straniei sale nunţi. Era apatică, tăcută şi închisă în sine. Ce importanţă avea ce i se întâmpla?

Cu scurt timp înainte de nuntă, o experienţă neaşteptată îi produse un şoc, făcând-o să-şi dea seama ce se întâmpla - căci îl întâlni pe Derek.

Tocmai intra în magazinul Harrods, iar el ieşea, şi când portarul îi deschise Carlei uşa, se pomeniră faţă-n faţă.

- Carla!

-A, tu erai... Derek... murmură ea, rosind, apoi pălind din nou.

-Tocmai ai venit? întrebă Derek, desi se vedea limpede. Eu am cumpărat o masină nouă de tuns iarba.

De parcă mult îi păsa ei ce căutase acolo!

- Nu vrei să bem împreună o cafea, sau ceva...? continuă el, în timp ce portarul continua să le ţină usa deschisă.

Carla dădu din cap, renunţând să mai intre.

- Un taxi, domnule? întrebă portarul.

- Nu... Nu, mulţumesc. Mergem doar vizavi.

Ca prin vis - sau ca într-un cosmar - Carla îl însoţi până în ceainăria de peste drum, unde se asezară la o masă liberă.

Refuză să ia ceva de mâncare, asa că Derek

comandă cafele si rămaseră uitându-se unul la altul peste masă - el încurcat si spăsit, ea prefăcându-se indiferentă, desi inima îi bătea mai repede.

- Ce mai faci, Carla? întrebă el într-un târziu, vizibil stingherit.

- Bine. Şi tu?

- Bine si eu... da... da, bine fac. A fost o surpriză, să te întâlnesc. Am... am auzit despre tatăl tău. Imi pare foarte rău. Cum se mai simte?

- Mai bine. E tot la spital, dar va iesi în câteva zile. Mama mea îl duce la ţară.

Vorbea mecanic, ca un automat, fără să se gândească la cuvintele pe care le rostea. Işi scoase mănuşile, netezindu-le pe masă, iar Derek îi văzu inelul în deget.

- Am auzit că te-ai logodit, Carla... Sper că vei fi foarte fericită.

- Şi tu, Derek? Tu te-ai... căsătorit, deja? făcu ea un efort să-l întrebe.

- Nu, nu încă. Shirley e plecată. Avea nevoie de o vacanţă... după...

Carla dădu din cap, cu indiferenţă. Ce-o interesa pe ea Shirley Dyxon? Dar o interesa, desigur, şi simţi un junghi ascuţit de durere.

Il privi în ochi, cu o expresie mândră şi sfidătoare.

- Eu am să mă mărit destul de curând. Chiar joia asta, de fapt.

- Serios? Ei, felicitări. Moyce e un tip extraordinar. Sper să fii fericită, Carla.

- Sunt sigură că voi fi. Acum cred că te las, adăugă ea, ridicându-se precipitat de la masă. Am multe lucruri de cumpărat... de făcut...

- Şi cafeaua?

- Nu cred că o vreau.

Derek rămase cu privirea pe urmele ei, dar n-o urmă. Ce ghinion, să se întâlnească aşa cu ea! Biata Carla... Oare chiar era atât de fericită, pe cât încercase să pară?

După discreta ceremonie civilă nu avu loc nici o recepţie, iar Laura Dane asteptă ca masina cu Carla si Ricky să plece, pentru a prinde trenul la gara Victoria, înainte de a-l urca pe Edward în automobilul care urma să-i ducă la locuinţa lor provizorie din centrul ţării. Edward suportase bine ceremonia, dar Laura fusese mai preocupată de el decât de cei doi miri si-l privise nelinistită.

Călătoreau cu trenul si vaporul, Ricky temându-se ca avioanele să n-o streseze pe Carla după accidentul tatălui ei, asa că-si petrecură prima noapte în tren. In acea perioadă a anului, nu fusese greu să găsească două cusete alăturate la clasa întâi, cu usă între ele, pe care Ricky nu încercase s-o deschidă, din fericire, până a doua zi dimineaţa, când ajunseră la Lugano, de unde luau vaporul.

- Văd că esti trează si te-ai si îmbrăcat, comentă el

cu un zâmbet prietenos. Am aranjat să luăm prânzul la un hotel, gândindu-mă că ţi-ar plăcea mai mult asa, si putem să aruncăm o privire prin Lugano, înainte de a traversa în Italia. N-ai mai fost aici, nu-i asa?

- Nu. Tu ai mai fost?

- Eu n-am călătorit nicăieri, îi răspunse el, zâmbind din nou. Ştii italiana sau franceza, sau ce s-o fi vorbind pe aici?

- Puţin. Destul cât să mă descurc, dar majoritatea oamenilor din staţiunile turistice de pe continent vorbesc cât de cât engleza. N-au încotro, din moment ce noi nu le putem învăţa toate limbile! Mă întreb dacă din aroganţă, din neputinţă de a învăţa sau doar de lene.

Conversând astfel de nimicuri îşi petrecură prima dimineaţă, iar până seara se cazară la hotelul de pe chei, la Menaggio, în două camere separate.

- Vorbim acum, sau mai târziu? întrebă el imediat ce liftierul le aduse bagajele şi rămaseră singuri.

- Trebuie neapărat?

- Cred că da. Nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa?

- Nu... sigur că nu mi-e frică. De ce mi-ar fi?

- Din nici un motiv anume. E ciudat, dacă stai să te gândeşti că acum sunt soţul tău, dar tot acelaşi Ricky am rămas, mă mai ţii minte? Hai să fim cinstiţi unul cu altul. Ştiu că nu eşti îndrăgostită de mine, şi deşi eu te iubesc la nebunie, n-am să te grăbesc.

Primul lucru pe care-l ai de făcut e să treci peste teama de căsnicia cu mine. Inţelegi la ce mă refer?

Cuvintele lui risipiseră deja tensiunea dintre ei, iar Ricky o văzu relaxându-se.

Carla dădu din cap, fără să poată răspunde.

- Hai să ieşim pentru câteva minute şi să privim lacul, iar apoi vom merge la restaurant ca să mâncăm de cină, continuă el. Pentru tine nu e la fel de nou şi interesant ca pentru mine, desigur, dar nu cred că ai mai fost vreodată la Lacul Como, nu-i aşa? Chiar şi seara, la o oră atât de târzie ca acum, este aproape ca în imaginile acelea colorate, nu-i aşa?

Deschisese uşile care dădeau pe balcon, şi rămaseră privind frumuseţea ireală ca un vis a lacului, în înserarea care îmblânzea până si contururile Bellagio-ului de pe malul celălalt, care vara forfotea de turisti, dar în această perioadă a anului era aproape gol.

Carla se înfioră, iar Ricky deveni dintr-o dată plin de solicitudine.

- Ti-e frig, iubito? Hai să intrăm. Trebuie să ne schimbăm pentru cină? Mi-am adus cu mine haine de seară, adăugă el, cu un mic zâmbet autoironic.

- Nu, n-as crede, răspunse Carla In seara asta nu, si oricum, nu suntem în sezon.

Mai târziu, privind în urmă la acea scurtă săptămână de miere, avea să-si dea seama că fusese fericită, dar o mare parte din fericirea ei se datora

faptului că Ricky se ţinuse de cuvânt si nu încercase să si-o însusească până la capăt ca soţie. Era acelasi Ricky dintotdeauna, prietenul si camaradul ei, care în fiecare zi găsea noi lucruri de făcut si se bucura de ele, râzând fără nici o grijă, până când, dintr-o dată, Carla îsi dădea seama că era căsătorită cu Ricky, că vieţile lor erau unite pentru totdeauna, si trebuia să-si împartă cu el destinul, acţiunile, până si gândurile.

* * *

Când, după o săptămână, se întoarseră la fermă, iar Ricky se adânci imediat în munca si responsabilităţile lui, iar ea ajunse să petreacă ore întregi singură, în faţa tuturor obligaţiilor de soţie, Carla începu să se gândească serios la viitor.

-Aş mai ţine-o un timp pe doamna Hirst, propusese Ricky. E obişnuită cu munca şi cu preferinţele mele, şi îndrăznesc să spun că poate găsi o fată din sat care s-o ajute - dar, desigur, dacă vrei o schimbare...

- O, nu, Ricky! Şi eu vreau să mai stea la noi! răspunsese Carla, alarmată.

Şi fu uşurată să vadă că femeia aceea energică şi competentă se bucura să rămână cu ei, deşi constată că o trata mai mult ca pe o musafiră decât ca pe stăpâna casei, lăsând-o să facă numai treburi mărunte, ca aranjatul florilor şi ştersul prafului, pe ici, pe colo.

- Intotdeauna m-am descurcat singură, doamnă

Moyce, şi ce-i o oră două-n plus, acolo, când n-am bărbat sau copii la care să mă-ntorc? Când îi duc micul dejun domnului Moyce, i-o nimica toată să vi-l aduc şi pe-al dumneavoastră pe-o tavă, după care puteţi să vă sculaţi când vreţi, să vă faceţi baia şi aşa mai departe, şi până coborâţi, totul în salon e gata şi vă aşteaptă.

- Dar nu sunt nici invalidă, nici neputincioasă, doamnă Hirst. Prefer să cobor o dată cu domnul Moyce, când vine la micul dejun, protestă ea.

Doamna Hirst, însă, era încăpăţânată, deşi într-un chip plăcut, şi spuse că Ricky îşi lua micul dejun la ore din cele mai ciudate, şi că era obişnuită cu tabieturile lui. I-ar fi fost mult mai comod să-i aducă micul dejun Carlei sus, pe o tavă - iar Carla fu nevoită să accepte, întrucât doamna Hirst era indispensabilă.

Totusi, începu curând să se sature de a fi doar o pasageră în viaţa agitată a unei ferme prospere, considerând că nu contribuia cu nimic la viaţa îmbelsugată pe care o trăia.

Intr-un târziu, îi vorbi despre acest lucru lui Ricky, în timp ce stăteau seara în faţa focului din salon. Ricky se relaxa după munca grea de peste zi, dar încă mai avea destule de făcut la mormanele de hârtii - în special formulare pentru stat.

- Nu-mi poţi arăta să le rezolv eu? îl întrebă Carla. Habar n-am de nimic, dar sunt sigură că pot să învăţ si oricum am atât de mult timp liber. Doamna Hirst

nu-mi dă voie să fac nimic, si mă plictisesc.

Era sigură că lui Ricky nici măcar nu-i trecuse prin minte o asemenea idee.

- Serios? Chiar te plictisesti, Carla? Dar ţi-ai făcut o mulţime de prieteni.

- Ştiu, si toată lumea se poartă frumos cu mine. Oamenii mă vizitează, ies si eu, joc bridge, m-am înscris si în clubul local de golf, iar Institutul Femeilor m-a recrutat pentru tot felul de munci simple care n-au nici o importanţă si care s-ar putea face si fără ajutorul meu, dar nu fac nimic important. Vreau să te ajut pe tine, Ricky. De ce nu mă lasi?

In zâmbetul lui se văzu că era miscat. Ii făcu loc la birou, în cămăruţa mică si golasă pe care o numea „cabinet“, si începură să lucreze împreună. Fu surprins să vadă cât de repede înţelegea, deşi spunea că o mulţime din informaţiile pe care trebuia să le raporteze la stat nu foloseau la nimic, lucru cu care Ricky era de acord.

- Ai s-ajungi o adevărată nevastă de fermier, îi zise el râzând, când terminară în timp record.

- In zilele noastre, un fermier are nevoie de o secretară, nu de o nevastă, replică ea.

Dar, când văzu o umbră trecându-i peste chip, îşi dori să fi formulat altfel fraza. Oare numai atâta avea să-i fie - o secretară şi nimic mai mult?

Se gândi îndelung la acest lucru, pe când zăcea

singură în patul cel mare din „camera cea bună“. După un timp, se dădu jos din pat şi deschise încet uşa. Pe sub cea de la camera lui Ricky se vedea lumină. Poate că şi lui îi era greu să adoarmă şi citea până târziu...

Dar, în timp ce stătea acolo nehotărâtă, uşa camerei lui se deschise pe neaşteptate, iar Ricky apăru în cadrul ei şi o văzu.

- Carla! exclamă el. S-a întâmplat ceva?

O clipă, Carla fu ispitită să spună că se ducea doar la baie, dar n-o făcu.

- Nu... Nu, nu-i nimic, răspunse ea cam zăpăcită. Nu... nu puteam dormi. Nici tu n-ai putut să adormi? Am... am văzut lumină pe sub uşă şi...

- Du-te înapoi la culcare, draga mea. Ai să răceşti, pe culoarul ăsta unde trage curentul. Eu cobor să-ţi aduc ceva fierbinte de băut.

- Nu, Ricky... Nu... Mai bine... vino la mine în cameră... murmură Carla cu voce tremurătoare si, după un moment de ezitare, Ricky o urmă.

- Mai bine culcă-te la loc în pat... iubito. Am să te învelesc bine. Vrei o sticlă nouă cu apă fierbinte la picioare?

- Nu. Nu vreau... nimic... Sau, cel puţin... cred... că pe tine te vreau.

Şi, fără să mai vadă nimic, se apropie de el, cuprinzându-i cu braţele si rezemându-si capul pe umărul lui.

Ricky sovăi un moment, după care nu-si mai putu stăpâni dorinţa si o strânse în braţe, cu putere.

- Vorbesti serios, Carla? o întrebă el. Ştii ce spui? Fiindcă, dacă te iau, va fi pentru totdeauna - îţi dai seama de asta?

Carla dădu din cap, cu faţa ascunsă lângă umărul lui.

- Da, stiu. Ştiu cu adevărat si... o doresc si eu... pentru totdeauna, sopti.

Indiferent ce însemna asta pentru ea, Ricky nu putu să se mai abţină.

* * *

Era un amant focos, dar tandru, iar Carla, desi la început o chinuiseră frica si stânjeneala, se relaxase treptat în braţele lui, pentru a descoperi, spre rusinea ei nemărturisită, că era capabilă să reacţioneze cu patimă si dorinţă.

- Iubito, mica mea iubire, soţioara mea, îi murmură el, iar aceste cuvinte îi readuseră în minte Carlei pasul irevocabil pe care-l făcuse. Da, acum era soţia lui şi cale de întoarcere nu mai exista, nici de scăpare. Era soţia lui Ricky şi...

Acest gând neaşteptat îi invadă mintea şi se retrase din braţele lui, cu un mic fior de spaimă.

- Ricky, nu cumva... oare n-am...

Râzând încet şi cald, Ricky o strânse iar la piept şi o sărută pe gât, pe pleoape, pe păr.

- Nu, iubito, nu încă. Am avut mare grijă. Dar într-o

zi o s-o facem, da? Asta-mi doresc mai presus de orice, să am copii

- copiii tăi.

- Da... răspunse ea nehotărâtă. Da... într-o zi... dar încă nu. Nu cred că un copil trebuie să vină pe lume din întâmplare. Se cuvine să fie dorit... plănuit şi iubit chiar de la început şi... încă nu sunt pregătită.

- Iubito, ai încredere în mine. Eşti atât de tânără, dragostea mea, şi avem timp destul. Şi acum, dormi, mica mea iubire. N-am să rămân aici, ca să nu te deranjez dimineaţa.

Şi, cu încă un sărut, stăruitor şi plin de remuşcare, plecă.

Capitolul 5

In săptămânile care au urmat, si în lunile verii, până spre toamnă, Carla si-a dat seama că se maturizase în sfârsit, lăsându-si în urmă pentru totdeauna copilăria iresponsabilă. Nu mai era capabilă de fapte necugetate ca aceea care o împinsese în această căsnicie nebunească si nechibzuită - nu mai era acea fată isterică si care nu gândea.

Tatăl ei îsi revenise în mare parte după accident, dar niciodată n-avea să mai poată munci, iar starea lui fizică era atât de nelinistitoare, încât se hotărâseră să părăsească Anglia, cu ceţurile si frigurile ei, mutându-se în Elveţia. Erau foarte mulţumiţi s-o lase pe Carla cu soţul ei.

- Ce bine că te-ai măritat cu Ricky, îi spuse Laura Dane, când Carla le făcu o scurtă vizită în casa lor provizorie de la ţară, pentru a-si lua rămas-bun. Nu te-am fi putut lăsa singură, iar la Edelbatz n-ar fi fost de tine. Lucy ne e acum indispensabilă asa că ar fi trebuit să căutăm o casă mai mare decât cabana asta, şi sunt atât de scumpe! Şi-aşa, abia vom reuşi să încăpem - şi nu vom primi pe nimeni în vizită, desigur!

- Dacă nu eram căsătorită, aş fi putut merge eu cu voi, în locul lui Lucy, răspunse Carla.

Mama ei zâmbi.

- Şi ai fi făcut toate lucrurile pe care le face Lucy

pentru tatăl tău? Mă crezi sau nu, acum traduce încă o dramă grecească antică - sau o fi latinească, poate? Nu ştiu, dar e ocupat şi fericit ore întregi. Invaţă şi alfabetul Braille, ca să poată transcrie cărţi pentru orbi. O asemenea viaţă te-ar plictisi de moarte, dar îi sunt atât de recunoscătoare scumpei de Lucy.

- Nu ţi-ai dat niciodată seama că e îndrăgostită de el? întrebă Carla, cu cruzime.

- Ba da, sigur că mi-am dat seama, dar ce importanţă are? Bietul meu Edward a ajuns acum foarte departe de asemenea lucruri, şi oricum sunt absolut sigură că niciodată nu s-ar fi uitat la Lucy, răspunse Laura, cu un oftat nostalgic. Şi acum, ajută-mă să termin de împachetat cutia asta cu comorile noastre speciale pe care le luăm cu noi, după care tot ce rămâne se va putea vinde. Sigur nu vrei nimic, iubito?

-Absolut sigur, răspunse posomorâtă Carla, care nu dorea nici o amintire din fosta ei casă.

Se simţea mai singură şi mai părăsită ca oricând, dar Laura era prea ocupată să se asigure de confortul soţului ei, ca să-i acorde mai mult decât o atenţie trecătoare. Călătoreau cu trenul si vaporul, mama ei refuzând să mai zboare, iar la despărţire o îmbrăţişă scurt.

- Nu-ţi face griji, iubito, spuse ea. Am să-ţi trimit o telegramă imediat ce sosim si-am să te-anunţ cum se simte si cum a suportat călătoria.

După plecarea lor, Laura se duse pentru o noapte la vechea casă, pentru a supraveghea scoaterea mobilei si a le-o da în primire proprietarilor. A doua zi, Ricky urma să vină s-o ia la fermă. Desi avea atât de multe de făcut, Carlei îi repugna să stea în casa pustie, asa că seara se duse la cinema, dar nu se putea concentra si plecă înainte de sfârsitul filmului. Chiar la iesirea din cinematograf, se pomeni faţă-n faţă cu Derek Hanley.

Se opriră ca trăsniţi, uitându-se unul la altul fără a le veni să creadă, până când pe chipurile surprinse le apărură zâmbete încurcate.

Derek vorbi primul.

- Ca să vezi, ce surpriză! Ce faci la Londra? Esti singură?

- Da, am... am venit să-mi iau rămas-bun de la părinţii mei care au plecat să se stabilească în Elveţia.

- Singură?

Carla dădu din cap, evitându-i privirea. Era ultimul om pe care ar fi vrut să-l vadă.

- Soţul tău n-a venit cu tine? Esti singură la Londra? Când pleci înapoi?

- Mâine. Vine Ricky să mă ia, răspunse Carla, făcând un efort să-i pronunţe numele.

- Mâine? Atunci, ce-ar fi să iei cina cu mine? Shirley a plecat pentru câteva zile, aşa că şi eu sunt singur. Ce zici, Carla? De dragul vechilor vremuri?

Carla nu ştia ce simţea, decât să ar fi dorit să nu se întâlnească. Nu putu decât să dea din cap, cu o mişcare amorţită, iar Derek opri un taxi.

- Unde-ai vrea să mergem? o întrebă el, după ce o ajută să se aşeze.

- Oriunde. N-am nici o preferinţă.

- Ştiu eu un local mic şi nu prea aglomerat, unde putem sta de vorbă.

- Trebuie să stăm de vorbă?

- Nu asta era ideea? In fond, nu ne-am mai văzut de cine ştie când, şi de-atunci ni s-au întâmplat tot felul de lucruri, declară el cu o veselie forţată. Ştii, Carla, am fost atât de fericit când am auzit că te-ai măritat cu Moyce, mi-am dat seama că sufeream degeaba şi te bucurai şi tu că scăpaseşi de logodnă. Cum am putut fi atât de proşti, încât să ne logodim când fiecare dintre noi iubea pe altcineva?

- E neapărată nevoie să deshumăm cadavrul ca să ne uităm la el? întrebă răstit Carla. Nu arată prea bine, la atâta timp după moarte.

Derek râse.

- In regulă. Să-l lăsăm la locul lui, în mormânt. Despre ce vrei să vorbim în schimb? Despre tine? Despre mine? Despre partenerii noştri de viaţă?

- Ce face soţia ta, Derek? întrebă ea, cu o voce cât putea de sigură.

- Foarte bine. E frumoasă ca întotdeauna - chiar

mai frumoasă, acum, că e cu adevărat fericită.

- Abia v-aţi căsătorit, iar ea a si plecat pentru câteva zile.

In vocea ei se simţea o undă de cinism, dar Derek nu făcu
decât să râdă din nou.

- Avem o căsnicie modernă, fără să fim posesivi unul cu altul.

- Şi îţi convine?

- A, da! M-am maturizat, în sfârsit. La fel ca tine, nu-i asa?

Pentru prima oară, Carla se întoarse cu faţa spre el.

- Ce te face să spui asta? Arăt chiar atât de bătrână?

- Bătrână nu, dar... mai asezată, ăsta cred că e cuvântul. La fel ca mine! Ai o anumită seninătate...

Carla numai senină nu se simţea. Fierbea pe dinăuntru, dar măcar îi păru bine că nu se observa.

- Şi acum, ce facem? întrebă Derek când terminară masa, cu un brandy de care Carla abia se atinse.

- Păi, eu mă duc acasă, dacă se poate spune asa. E vraiste, si ar fi trebuit să-mi petrec seara făcând ordine. Mâine dimineaţă la nouă vin oamenii cu camionul.

- Am să vin si eu să te ajut.

- Dar e la mile întregi distanţă, în plină pustietate.

Dumnezeu stie cum am să ajung acolo la ora asta.

- Te duc eu.

- Cu ce? Nici un taxi nu merge atât de departe, nici dacă-i dai un bacsis gras...

- Nu e nevoie. Putem lua unul până la mine acasă, unde am maşina în garaj. E aproape, un apartament în Hans Crescent, ajungem acolo cât ai clipi.

Dar, când coborâră din taxi, Carla îi refuză invitaţia în casă, preferând să aştepte pe trotuar până-şi scotea maşina, deşi ştia că soţia lui era plecată.

Peste câteva minute, Derek apăru la volanul unui Jaguar alb.

- E al tău? întrebă ea, urcând.

- Dar de nuntă de la Shirley. Iţi place?

- Sigur că da. Cui nu i-ar plăcea?

- Vrei să conduci şi tu, după ce ieşim din trafic?

- Dumnezeule, nu! E mult prea rapid şi complicat pentru mine - o ţărăncuţă obişnuită să umble pe drumuri desfundate cu Fordul vechi care duce găinile şi produsele la piaţă.

Derek era un şofer bun, şi ajunseră la casa părăsită mult mai curând decât se aşteptase Carla. Se simţi datoare să-l invite la o cafea.

- Mă tem că n-am nimic altceva, se scuză ea, decât bere pentru oamenii de la mutări.

- Merge şi o cafea.

O urmă în bucătăria dezafectată şi o ajută să

găsească o tigaie, în lipsa oricărui ibric, două ceşti desperecheate şi o cutie în care mai era puţin nes.

Se apucară de făcut ordine, adunând diverse piese de argintărie într-o cutie pe care s-o depună în seiful băncii - „In caz că vom mai avea nevoie de ele“, spusese Laura - şi îngrămădind toată mobila în câteva camere, iar când terminară era trecut de miezul nopţii, asa că se asezară, obosiţi dar bine dispusi, în singura cameră rămasă locuibilă. Carla se trânti pe pat, iar Derek într-un fotoliu, cu picioarele pe un scaun.

- Singură n-ai fi reusit să termini la timp, spuse el.

- Probabil mama nu si-a dat seama cât de multe erau de făcut. Crezi că pot duce cutia cu argintărie la bancă?

- Desigur. O pun în portbagaj, si până mâine dimineaţă va fi în siguranţă. Dar, ce zic eu, „mâine“? - azi! Ştii cât e ceasul? Trecut de trei!

- Nu se poate!

Carla se ridică alarmată, dându-si la o parte din ochi părul răvăsit.

- Cum Dumnezeu oi fi arătând? Am să mă culc imediat, si sper să mă trezesc înainte de a sosi oamenii.

Derek se ridică din fotoliu si veni să se aseze lângă ea pe pat, cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri.

- Cum arăţi? Ca o fetiţă sleampătă, nespălată si

complet adorabilă, spuse el - dar, de fapt, nu mai arăţi deloc ca un copil.

Şi, nelăsându-i timp să-i ghicească intenţia, o cuprinse si cu braţul celălalt si o sărută.

O clipă, Carla rămase în braţele lui, simţind cum o inunda din nou vechea vrajă a dragostei lor. Apoi se smulse, desi mâinile lui continuau s-o ţină de umeri.

- Nu, Derek! Nu! ţipă ea cu voce înăbusită.

Derek râse încet.

- De ce nu, iubito? Te-am mai sărutat de multe ori.

- Nu mă mai săruta. Nu mai vreau. Acum... acum suntem căsătoriţi... e altceva... îngăimă ea incoerent.

- Ce-i un sărut? Doar nu-ţi propun să ne culcăm împreună, deşi recunosc că mă tentează ideea - şi-n fond, cine ar şti?

Carla nu-şi putea da seama dacă vorbea serios sau nu, dar îl împinse atât de violent, încât Derek fu nevoit să-i dea drumul. Rămase ţinându-se de tăblia patului, tremurând, albă ca varul la faţă.

- Derek, te rog, pleacă... Te rog...! se bâlbâi ea.

Ridicând din umeri, Derek râse iar.

- Cred că m-ai luat în serios. Nu eram serios, să ştii, dar cu cea mai mică încurajare, poate-aş fi devenit! Eşti mult mai atrăgătoare decât pe vremea când erai tânără şi inocentă. Nu mai arăţi ca o fetiţă, ai devenit femeie. Mă întreb cum îţi place viaţa conjugală. Aproape că-l invidiez.

- Am impresia că ai uitat de Shirley, replică ea, strângându-şi buzele.

- Nu, n-am uitat-o şi o iubesc foarte mult, dar în fond, n-am fost cât pe ce să ne căsătorim? Şi ţineam enorm la tine, şi încă mai ţin.

- Te-am rugat să pleci. Sunt foarte obosită. Iţi mulţumesc că m-ai ajutat, Derek. Nu... nu ne vom mai întâlni... niciodată.

Şi, întorcându-se, porni spre masa de toaletă, deşi picioarele abia o mai ascultau.

- Şi cutia cu argintărie?

- A... Las-o aici. Au s-o ia oamenii. Nu vreau decât să pleci.

Şi rămase pe loc, ţinându-se de marginile mesei de toaletă,
fără a mai întoarce capul până când îl auzi deschizând usa si iesind. Mai auzi zgomotul făcut de cutia mare cu argintărie târâtă pe podea, apoi portbagajul masinii, deschizându-se si închizându-se la loc.

Deci, îi făcea acest ultim serviciu. Sau era doar o scuză, ca să-i trimită recipisa de la bancă si să ţină legătura cu ea?

* * *

A doua zi dimineaţă, Carla auzi masina lui Ricky sosind în faţa casei si, o clipă, fu recunoscătoare. Apoi îsi spuse că, dacă Ricky ar fi venit cu o seară

înainte, ar fi găsit-o cu Derek, si că nu trebuia să afle niciodată. Gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla o făcu să se înfioare.

- Ne-a mai rămas ceva de făcut aici? o întrebă el. Oamenii par să fi terminat.

- Nu mai trebuie decât să le dăm banii pe care i-a lăsat mama pentru ei, răspunse ea vag. Sunt în poseta mea... cinci lire, cred...

- Nici o grijă, îi plătesc eu.

După câteva minute, Ricky se întoarse.

- Au spus că trebuia să ducă o cutie cu argint la bancă. E pe listă, dar seful de echipă spune că n-au găsit-o.

-A... Nu, e-n regulă. Am... am trimis-o ieri cu... un prieten.

- Vrei să semnezi pentru ea? Aici, pe lista lor. Sunt gata de plecare.

Cu mâna tremurându-i, Carla semnă, după care camionul plecă, lăsându-i singuri în casa plină de hârtii şi resturi.

- Astea le lăsăm aşa? întrebă Ricky, care avea pasiunea ordinii şi a curăţeniei.

- Au să trimită agenţii pe cineva la curăţenie. Trebuie să le lăsăm doar cheile.

- Atunci, să mergem, iubito. Cu cât închidem uşa în urma noastră mai repede, cu atât mai bine.

- Nici n-a fost vreodată casa mea, Ricky, spuse ea abătută. Nu vreau s-o mai văd.

- Sărăcuţa de tine. Te înţeleg.

Dar Carla ştia că n-o înţelegea deloc.

* * *

Când se trezi, era încă întuneric, dar Ricky stătea lângă pat, îmbrăcat şi cu o expresie neliniştită. Carla îşi dădu seama că el o trezise.

- Ricky! Ce s-a întâmplat?

- Carla, iubito, îmi pare rău, dar cred că ar fi cazul să te îmbraci.

- De ce? E încă noapte.

- E cinci şi ceva, dragostea mea, dar mi-a telefonat bunica, acum vreo oră, şi m-am dus la ea să aştept până a venit doctorul. L-am lăsat să stea cu ea, până m-am întors aici să te aduc şi pe tine.

Intr-o clipă, Carla sări jos din pat şi începu să se îmbrace.

- E grav, Ricky? Ce are?

- Nu sunt sigur, dar cred că e tromboză. S-ar putea să trebuiască să se interneze în spital, iar Ellgood a şi dat telefon, când am plecat eu. Voia ca mai întâi să te vadă.

- O, Ricky, n-o să moară, nu-i aşa?

- Sper că nu, scumpo, dar e foarte grav bolnavă. Uite-ţi haina. Mai bine ia-o pe asta, de blană, afară e frig.

* * *

Când Carla intră în dormitorul bunicii ei, fu uşurată să-i audă vocea care insista, calmă, că mai întâi trebuia s-o vadă pe nepoata ei.

- O, bunico...! Draga mea bunică!

- Ei, nu te tulbura prea mult pentru mine, frumoaso. Vreau să ai grijă de Timmy şi Bouncer, asta-i singura problemă. Doamna Norris o să-l ia pe Bouncer, dar pisicile au năravurile lor şi cred că Timmy n-o să stea la ea, aşa că vezi să aibă de mâncare, da? Eu s-ar putea să mă întorc... destul de curând... dar... respiraţia, ştii... şi am o durere...

- Nu cred că e bine să mai vorbiţi, spuse medicul, în timp ce în cameră tocmai intrau brancardierii sosiţi cu ambulanţa.

- De ce-aţi adus targa? exclamă cu efort doamna Easton. Dacă tot trebuie să... mă duc... am să merg... pe picioarele mele.

In cele din urmă, însă, cedă, desi bombănind, iar oamenii coborâră cu ea scara, în timp ce bătrâna insista că singură ar fi mers mai usor.

- Să vin si eu cu voi, iubito? o întrebă Ricky pe Carla, în portiera deschisă a ambulanţei.

- Nu, tu ai prea multe treburi, dar... să vii cât poţi de curând, Ricky.

- Imediat ce am primul moment de răgaz, îi promise el, apoi o sărută.

In timp ce privea ambulanţa plecând, simţi o nemărginită părere de rău. Ştia că doamna Easton era foarte grav bolnavă, si numai optimismul si curajul ei o mai ţineau în viaţă. Ar fi fost o lovitură zdrobitoare pentru Carla, dacă murea atât de curând

după ce plecaseră Laura si Edward. Poate, dacă ar fi avut un copil, i-ar fi fost mai usor...?

Zâmbi. El si Carla puteau procrea o progenitură de hippy pletos si nespălat, la fel cum făcuseră alţi părinţi vrednici, spre decepţia si furia lor.

Intre timp, nu putea decât să muncească si să spere. Cea mai mare nădejde a lui era ca Laura să-l iubească toată viaţa si să fie fericită.

* * *

Doamna Easton rămase în spital sase săptămâni, după care insistă să se ducă acasă, iar Carla veni cu masina s-o ia. O găsi veselă si vioaie, desi surorile insistaseră să se odihneaască în pat, înaintea călătoriei.

Iar când Carla intră în salon, bătrâna se ridică în picioare, zâmbindu-i şi făcându-i cu mâna, căzu în braţele surorii care o ajuta, şi muri.

Decesul fusese subit - un stop cardiac - şi deşi toată lumea se aşteptase, fu un şoc îngrozitor pentru Carla, care nu lipsi mult să cadă şi ea de pe picioare. O instalară într-o rezervă şi trimiseră după soţul ei. Unul dintre medici rămase cu ea, începând să-i pună tot felul de întrebări din care, la început, Carla nu înţelegea nimic.

- Mă simt foarte bine, îi spuse ea, după ce se opri din plâns. Nu sunt bolnavă. Niciodată n-am fost. Am suferit doar un şoc, atâta tot.

- Imi pare foarte rău că a trebuit să vi se întâmple

tocmai în situaţia în care vă aflaţi, spuse cu gravitate medicul.

Carla se ridică în capul oaselor, privindu-l cu ochi mari.

- Cum adică, în situaţia în care mă aflu?

- Ştiţi, desigur, că sunteţi însărcinată, nu-i aşa?

Nevestele astea tinere! Parcă se spunea că, în zilele noastre,
fetele ştiau totul!

Ochii Carlei aproape că săriră din orbite. Inghiţi în sec, sufocată.

- Dar nu... nu se poate!

- Vă asigur că se poate, şi că sunteţi gravidă. Trebuie să ştiţi că aţi sărit peste un ciclu, poate chiar două. N-aţi avut deloc greţuri matinale?

- Nu... adică... da... am avut o dată sau de două ori, dar nu le-am dat nici o atenţie, pentru că eram atât de îngrijorată pentru bunica... doamna Easton... Nu se poate! O, Doamne, numai de n-ar fi adevărat!

Lacrimile care nu i se uscaseră de tot începură să-i curgă din nou, de astă dată pentru ea însăsi. Nu putea să aibă un copil deja, pur si simplu nu putea! Trecuse prea puţin timp de la nuntă, sentimentele ei faţă de Ricky erau încă neclare...

- Nu-l pot avea! Trebuie să faceţi ceva! Nu vreau să am un copil!

Cu răceală, medicul îsi desprinse braţul din mâna ei si o privi sever.

- Haideţi, doamnă Moyce, doar stiţi foarte bine că nici eu si nici altcineva n-ar face asta. Trebuie să acceptaţi realitatea. Ştiu că sunteţi foarte tulburată de moartea bunicii dumneavoastră, dar ea si-a trăit viaţa, pe când a dumneavoastră este abia la început. E foarte normal si firesc să aveţi un copil...

- Ba nu e normal deloc... nu pot, nu-l vreau! strigă înnebunită Carla, printre suspine furioase. Dumneavoastră nu stiţi, nu înţelegeţi...!

Doctorul Verne îl cunostea pe Ricky de câţiva ani, dar pe soţia lui o stia doar de când se internase doamna Easton în spital. Bietul Moyce, cu ce femeie se însurase!

Se pregăti să iasă, dezgustat.

- Am să vă trimit un sedativ, spuse el, şi vă propun să încercaţi să vă reveniţi până va ajunge aici soţul dumneavoastră.

După ce ieşi, dădu instrucţiuni ca domnul Moyce să treacă pe la el imediat ce sosea.

- Cum se simte? Soţia mea, vreau să zic, fu prima lui întrebare. Mă tem că a fost un mare şoc pentru ea. Era foarte ataşată de doamna Easton.

Doctorul Verne îl privi cu gravitate, ezitând atât de mult încât Ricky se alarmă şi mai tare.

- E doar un şoc, nu-i aşa?

- Da. N-aveţi nici un motiv de îngrijorare. I-am dat un sedativ uşor, dar... mai e şi altceva ce-ar trebui să ştiţi, domnule Moyce, şi nu sunt eu cel mai potrivit care să vă anunţe dar... probabil nu ştiţi că soţia dumneavoastră este însărcinată? Nici chiar ea nu ştia.

Un moment, Ricky rămase ca lovit de trăsnet. Apoi îşi dădu seama că era foarte posibil, şi începu să se învinuiască singur pentru că fusese atât de neglijent. In sfârşit, nu-şi putu stăpâni un mic fior de fericire.

- Eu, spuse el într-un târziu, trebuie să recunosc că nu m-am aşteptat, deşi ar fi trebuit să mă gândesc, desigur. Cum... cum a primit vestea?

- Destul de prost, teamă mi-e.

Totuşi, doctorul preferă să nu-i spună despre izbucnirea ei isterică.

- Era foarte tulburată din cauza doamnei Easton, evident...

- Incă nu ne doream un copil. Soţia mea e foarte tânără, si am considerat că mai avem timp destul până să ne întemeiem o familie, dar... în fine... dacă s-a-ntâmplat, s-a-ntâmplat, si nu mai putem face nimic, nu-i asa?

Apoi zâmbi, cu o veselie cam forţată.

- Pot s-o văd acum?

- Desigur. S-ar putea să fi adormit, însă, asa că n-o deranjaţi. Probabil se va simţi mult mai bine când o

să se trezească.

Şi îl conduse până la usa rezervei.

Carla încă nu adormise, iar Ricky îngenunche lângă pat, luându-i mâinile într-ale lui.

- Carla... iubita mea Carla, sopti el.

- Ai aflat, Ricky?

- Da. Mi-a spus doctorul Verne.

Văzându-i expresia din ochi si felul cum îi evita privirea, tăcu un moment, apoi spuse cu blândeţe:

- Sper c-ai să te bucuri, iubito, desi încă nu voiam s-o facem. Te bucuri? Poţi?

Carla întoarse capul.

- Cred că da, răspunse ea. Oricum, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-l nasc, nu-i asa? continuă ea, cu amărăciune. De bunica ai aflat?

- Da, iubito. A fost un soc îngrozitor pentru tine si-mi pare atât de rău, atât pentru tine cât si pentru mine. Ţineam foarte mult la ea.

Ii ţinu un moment mâna într-ale lui, apoi îi dădu drumul, privindu-i expresia distrusă.

- Nu-ţi doresti cu adevărat copilul, nu-i asa?

- Nu... nu atât de curând.

- Sau... nicicând? Spune-mi adevărul, Carla. Nu ţi-ai dorit niciodată copii, asa e?

- „Niciodată“ e cam mult spus, răspunse ea încet. Poate că nu am instinct matern. N-am stiut... nici n-am visat... Ai spus că vei avea grijă de mine, Ricky! izbucni ea, fără voie.

- Şi n-am avut? Dar, iubito... asemenea lucruri se mai întâmplă, si nici nu stiam că te va tulbura atât de mult. In fond, la nasterea copilului vom fi căsătoriţi de aproape doi ani, si ne putem permite să angajăm pe cineva care să te ajute. Nu vei fi legată lângă el, ca atât de multe alte mame.

- Da, stiu, stiu... Te rog, n-o ţine întruna numai cu asta. Nu mă ajuţi cu nimic, spuse Carla si se întoarse cu faţa la perete, rămânând astfel, cu ochii închisi, până îl auzi iesind din încăpere.

* * *

- Carla! Esti acasă?

La auzul vocii vesele care o striga, Carla se duse în antreu, tocmai când vizitatoarea deschidea usa si intra. N-o încuiau niciodată ziua, iar prietenii lui Ricky intrau de obicei fără să astepte invitaţie specială.

- Bună, ce faci?

Şi, fără a astepta răspunsul, femeia continuă:

- Ricky-i pe-aici?

Carla n-o simpatizase niciodată pe Yvonne Weyland. In modul cel mai iraţional, îi displăcea silueta ei ateltică, înaltă, îmbrăcată de obicei în pantaloni de călărie şi jachetă de piele, peste un pulovăr galben strâmt care-i accentua formele bine făcute, contrastând cu părul ei negru şi lucios. Faţa îi strălucea de sănătate şi, cu excepţia rujului strident, nu era fardată.

- E pe-afară, pe undeva, răspunse scurt Carla. Vrei

o cafea? Cred că doamna Hirst tocmai o pregăteşte.

- Nu, nu te deranja. Am să mă duc să-l caut, dacă-mi dai voie.

Şi, fără să aştepte permisiunea pe care n-o ceruse decât
formal, adăugă:

- Vreau să-mi aduc un cal în grajdul de-aici, dacă mai e loc.

Se apucase recent de împerecheri de cai şi, cum grajdurile iniţiale ale fermei erau acum nefolosite, se înţelesese cu Ricky să i le împrumute ei. Nu avea destul loc la ferma unde locuia cu părinţii, iar dacă ar fi fost vorba de altcineva, Carla n-ar fi avut nimic împotrivă. Dar, fiind Yvonne Weyland, simţea o nemulţumire inexplicabilă.

După un timp, Ricky şi Yvonne reveniră împreună, conversând şi râzând.

- Du-te-n casă şi stai de vorbă cu Carla, spuse el. Mai e cafea, doamnă Hirst?

Carla aranja fără rost florile, într-o vază din hol. Nu avea altceva de făcut.

Aşezându-se pe un braţ al fotoliului - poziţie care-i displăcea enorm Carlei - şi balansându-şi picioarele lungi şi armonios formate, Yvonne începu să continue discuţia pe care o purtaseră înainte:

- High Dawn are reputaţia că procreează mânze de soi. Dar... o sută de lire sterline pentru o montă?

- Dă-mi voie să ţi le împrumut eu, Vonnie, răspunse Ricky. Chiar dacă iapa ta fată un mânz, vei

obţine pentru el mult mai mult, dacă-i al lui High Dawn.

- Iar dacă e mânză şi nu vreau s-o vând, ce fac? Nu, Ricky, dar îţi mulţumesc oricum. Am să găsesc banii chiar dacă va trebui să umblu-n zdrenţe tot anul viitor! Pune tava aici, doamnă Hirst. Să torn eu cafeaua, Carla?

- Nu, măcar atâta lucru pot să fac şi eu, răspunse repezit Carla.

Ricky îi luă din mână cafetiera veche şi grea, de ceramică.

- Nu cred că discuţia noastră e prea interesantă pentru Carla, spuse el zâmbind.

Yvonne o privi cu dispreţ vizibil.

- Uitasem. Nu călăreşti, nu-i aşa?

- Nu călăreşte pe moment, preciză Ricky.

Râzând, Yvonne studie un moment silueta Carlei.

- Şi pe-asta o uitasem. Mai dă-mi o ceaşcă, vrei, Ricky? Doamna Hirst e o adevărată comoară la casa omului. Nu ştiu ce te-ai face fără ea.

Carla se înroşi la faţă, aluzia fiind evidentă, dar Ricky se grăbi să-i ia apărarea.

- Sunt sigur că şi Carla s-ar descurca, dacă n-ar avea încotro, dar din fericire nu e necesar. Mai vrei o cafea, draga mea? o întrebă, în timp ce-i oferea Yvonnei ceaşca pe care i-o umpluse.

- Nu, mulţumesc. Pe mine vă rog să mă scuzaţi, am si alte treburi... fără nici o legătură cu caii, spuse Carla, lăsându-si ceasca pe masă si iesind din cameră.

Nu avea nici o treabă anume, desigur, desi încerca să înveţe să tricoteze. Ii lipsea tot mai mult bunica ei si se gândea cu câtă plăcere ar fi crosetat hăinuţele pentru copil.

Se gândi cu furie la privirea Yvonnei si tonul pe care o întrebase: „Nu călăresti, nu-i asa?“, ca si cum oricine nu stia să călărească ar fi fost vrednic de dispreţ. Pradă unui impuls, se duse la grajd, unde un lucrător de la fermă făcea curăţenie.

- Poţi să mi-o prinzi pe Blackie si să mi-o însăuezi, Moon? îl întrebă ea.

Grăjdarul se scărpină în cap, cu îndoială.

- Stete-n padoc tătă vara, doamnă Moyce, si tare mi-i să nu fie cam nărăvasă.

- Bătrâna Blackie, nărăvasă? O să-i facă bine o partidă de călărie, răspunse Carla si intră în camera cu harnasamente ca să-si ia saua, încruntânu-se când observă că peste tot se vedeau lucrurile Yvonnei.

Moon, privind-o fără convingere, ridică din umeri si iesi în padoc. Cu oarecari eforturi, reusi s-o prindă si s-o aducă pe iapa bătrână si grasă.

- Nu i-ar strica să deie jos oleacă din osânză, fu el de acord.

După ce protestă puţin, de formă, Blackie se linisti, iar
Moon îi puse saua si o ajută pe Carla să încalece.

In timp ce se îndepărta de fermă, pe drumul de ţară, Carla stia că n-ar fi trebuit să călărească. Medicul o prevenise anume să n-o facă, si nu se simţea bine în sa, atât ea cât si Blackie fiind atât de

voluminoase.

Intoarse iapa, cu gând să se întoarcă, însă chiar în acel moment la colţul drumului apăru un motociclist tânăr, conducând cu mare viteză, iar Blackie, speriindu-se, se cabră, azvârlind din copite, şi sări peste o poartă, aruncând-o din şa pe Carla, care rămase prăbuşită la pământ.

Tânărul de pe motocicletă opri şi se apropie în fugă. Era alb la faţă şi speriat. Privi în jur disperat, dar nu văzu pe nimeni, iar cea mai apropiată clădire se afla la o jumătate de milă distanţă. Blackie se îndepărta peste câmpia, care aparţinea fermei Moor şi tocmai cotise spre padocul din spatele grajdurilor, când Ricky o văzu.

Se uită la ea neîncrezător, apoi alergă s-o prindă, iar la jumătatea distanţei îl întâlni pe Moon, care venea în fugă din partea opusă.

In câteva cuvinte, printre gâfâieli, grăjdarul îi spuse ce se întâmplase, iar Ricky o luă la goană peste câmpie. Nu peste mult, îl văzu pe tânărul motociclist, care ajunsese la poartă şi dădea din braţe, înnebunit.

Fără să-i ia în seamă explicaţiile şi scuzele, Ricky ajunse la Carla şi o ridică în braţe. Nu părea să aibă nici o fractură, aşa că o lăsă jos şi-i spuse lui Moon:

- Du-te şi adu o targă din alea pentru garduri - şi, pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te! Trebuie s-o ducem cât mai repede înapoi în casă!

Când sosi medicul, Carla îşi revenise şi, deşi gemea de durere, părea nevătămată. Dar, peste o oră, două, pierdu copilul.

Capitolul 6

Carla si-a revenit repede si s-a pus curând pe picioare dar, desi Ricky continua s-o trateze cu blândeţe si consideraţie, în atitudinea lui se simţea o răceală vizibilă, si nu se referea niciodată la copil. Acum dormea în al doilea dormitor, pe care-l folosise în primele lor săptămâni de căsnicie, si nu-si mai manifesta dorinţa să vină în camera ei - până într-o seară când, chinuită de singurătate si dorul de a-si relua viaţa amoroasă care, cu siguranţă, fusese doar începutul unei legături mai profunde si mai de durată, Carla n-a mai putut răbda.

Era o seară rece si umedă de decembrie, iar Ricky si Carla urmăreau o piesă de teatru la televizor - una dintre acelea care, având un final deschis, lasă spectatorii pe gânduri.

Carla era exasperată.

- Ce crezi că s-a întâmplat? Ce-a putut să se întâmple? Şi la sfârsit păreau la fel de încurcaţi ca la început. Parcă autorul, după ce a inventat o situaţie, s-a plictisit sau i-a fost lene s-o ducă până la capăt.

Ricky zâmbi. Piesa nu-i trezise în mod deosebit interesul.

- Tu ce crezi că s-ar fi putut întâmpla? Cum ai termina tu piesa?

- Nu ştiu... Un final fericit, cred, deşi în viaţă nu se întâmplă întotdeauna aşa. Poate că nu s-ar fi înţeles niciodată, şi dramele ar fi continuat la nesfârşit; sau poate ar fi trebuit să intre altcineva în scenă, două

sau mai multe personaje. E clar că ăştia doi n-ar fi putut-o duce niciodată la bun sfârşit, singuri.

Ricky nu răspunse, iar după un timp Carla se duse la culcare şi rămase mult timp gândindu-se la propriile ei cuvinte şi la tăcerea lui.

Dacă şi el se gândea la acelaşi lucru în legătură cu căsnicia lor şi la apariţia altor parteneri?

Ii auzi paşii urcând scara, apoi oprindu-se un moment în dreptul uşii.

- Ricky? îl strigă ea încet.

O clipă, Ricky nu-i răspunse. Apoi apăru în uşă.

- Vrei ceva? o întrebă, cu glasul acela calm şi rece cu care Carla se obişnuise, dându-i senzaţia că o năpădea un val de apă îngheţată.

- Nu, răspunse ea cu voce surdă. Nu vreau nimic.

- Să-ţi închid uşa? Trage curentul, de pe culoar.

- Da, închide-o.

Tonul Carlei devenise mai tăios şi, un moment, Ricky ezită, parcă vrând să spună ceva. Apoi se retrase, închizând încet uşa în urma lui.

* * *

Peste câteva zile, Carla primi o scrisoare de la mama ei. Era lungă si dezlânată ca de obicei, afectuoasă dar impersonală, descriind în amănunt cum îsi petreceau timpul si ce progrese mai făcea Edward. La sfârsit, aproape într-un post scriptum, părea să-si fi amintit că-i scria propriei sale fiice, căci adăuga:

Ce-ar fi să veniţi la noi de Crăciun, tu si Ricky?

Hotelurile sunt pline cu turişti, deşi încă nu prea e zăpadă, dar v-am putea înghesui un pat în camera de oaspeţi. Lucy spune că nu vrea să se ducă acasă, altfel l-aţi fi putut folosi pe al ei, care e destul de încăpător. Ne-ar plăcea mult să veniţi, iar Edward a început iar să joace bridge.

Ricky îi scrisese doamnei Dane despre sarcina pe care o pierduse Carla, iar ea răspunsese cu compasiune, adăugând însă că mai era destul timp - iar în următoarea scrisoare nici nu mai adusese vorba.

- Ai vrea să mergi? o întrebă Ricky pe Carla, la micul dejun, după ce ea îi dăduse scrisoarea s-o citească.

- In Elveţia? De Crăciun?

- Ar fi o schimbare binevenită pentru tine si ai putea să schiezi si să patinezi.

- Dar... singură, vrei să spui? N-ai veni si tu?

- N-as putea să plec acum. Mai am de rezolvat multe lucruri.

Carla nu ştia ce lucruri erau atât de urgente, dar înţelese că Ricky nu dorea s-o însoţească. Poate că şi el îşi dăduse seama ce implica oferta camerei, şi refuza o asemenea invitaţie. Dar era gata s-o lase să se ducă - singură. Ca să rămână liber cu Yvonne?

Smulse scrisoarea şi o puse la loc în plic.

- Atunci, nu mă duc nici eu, declară ea.

- Draga mea, de ce să nu te duci? Ti-ar face bine să mai scapi de umezeala şi ceaţa asta, şi ştiu că-ţi

place schiul. Şi nu mă laşi singur... se va ocupa de mine doamna Hirst.

Ardea de nerăbdare s-o vadă plecând! Nu, n-avea să-l lase singur, atâta vreme cât era Yvonne prin preajmă.

Carla se ridică de la masă.

- Dacă nu poţi veni şi tu cu mine, nu mă duc, repetă ea şi ieşi din cameră.

* * *

Au petrecut un Crăciun destul de plăcut, în pofida ceţii şi a chiciurei, iar Carla a ajutat la decorarea bisericii, în timp ce Ricky, care nu făcea parte din cor dar avea un glas baritonal bun, s-a lăsat convins să cânte cu acea ocazie, la slujbele de Crăciun.

Cam după o săptămână, fermierii locali au organizat un bal pentru bătrâni, la care i-a ajutat şi Carla. Incă mai avea de strâns, după petrecere, când Ricky vârî capul pe uşa sălii, ca s-o întrebe dacă era gata de plecare.

- Ia-o înainte, Ricky, îi spuse ea. Sunt o mulţime de farfurii împrumutate si multe alte lucruri de pus în ordine si împachetat. O să mă ducă cineva acasă cu masina, când termin.

Ricky dădu din cap si plecă.

Dar toţi ceilalţi erau obosiţi si preferară să lase restul pe a doua zi dimineaţa, asa că era abia ora nouă când Carla se urcă în masina unei vecine. Se asteptaseră să termine abia peste cel puţin o oră.

Ceaţa se ridicase si era o seară frumoasă, luminată de lună. Carla îi mulţumi doamnei Waites si porni pe drumul spre fermă, savurând mirosul pământului îngheţat si admirând frumuseţea cerului spuzit de stele.

In ultima vreme, se simţise destul de fericită. De Crăciun, Ricky îi dăruise un fermecător colier cu acvamarine si o brăţară din aceeasi garnitură, iar ea îi dăduse un pulovăr de casmir, în locul celui vechi si uzat, desi Ricky îi răspunsese, râzând, că avea să-l păstreze pentru „ocazii“.

Atinse colierul cu degetul. Dragul de Ricky, ce frumos din partea lui! Şi ce drăguţ fusese să-i spună că era culoarea cea mai potrivită cu ochii ei, care erau mai degrabă cenusii decât albastri.

Deodată, se opri, încremenind la vederea masinii mici a Yvonnei, oprită în faţa grajdurilor. Porni din nou, orbeste, cu miscări automate, si curând auzi un murmur de voci dintr-o boxă. In grajd ardea lumina, iar Carla distinse două siluete, stând una lângă alta.

Rămase afară, tăcută, nevăzută, privind cu atenţie.

* * *

Ricky o depăşise pe Yvonne cu maşina, şi o salutase vesel, din mers, dar nu se aşteptase ca ea să-l urmărească. Totuşi, când ajunsese la fermă şi-şi introdusese maşina în garaj, o găsise aşteptându-l.

- Bună, s-a întâmplat ceva?

- Nu. De ce crezi că ar trebui să se întâmple ceva, ca să-ţi fac o vizită?

- La ora asta?

- E abia opt şi ceva, râse Yvonne. Carla nu s-a întors cu tine?

- Nu, a mai rămas să strângă. Eu am preferat să vin acasă şi să-mi odihnesc picioarele.

- Sărăcuţul de tine! Şi uite că eu tot în picioare te ţin!

Nu părea deloc hotărâtă să plece, iar Ricky nu prea voia s-o invite în casa goală, căci doamna Hirst şi Myra plecaseră şi ele la familiile lor.

- Ăă... ai venit cu vreo treabă anume, Yvonne? întrebă el, stânjenit.

- Da. Ca să văd dacă Moon a curăţat grajdul pentru mâine, când îl aduc pe Diamond.

In timp ce vorbea, deschise partea de jos a uşii grajdului, aprinse lumina, apoi intră.

- E curat lună. Bun băiat, Moon ăsta. Mă bucur că mi l-ai delegat mie, ca grăjdar.

Ezitând, Ricky o urmă înăuntru. Nu putu rezista ispitei de a o privi. De obicei, purta haine de călărie,

dar acum avea o rochie strâmtă de lână galbenă si o haină de blană descheiată. Strălucea ca o nestemată în lumina slabă a becului de pe perete, iar părul ciufulit de vânt îi încadra faţa, accentuând efectul tenului trandafiriu pal ca petalele de magnolii, în timp ce ochii, cenusii si reci de obicei, erau acum luminosi, ca si cum înapoia lor s-ar fi aprins o lampă.

Era o femeie extrem de frumoasă, iar faptul că rămăsese nemăritată până la vârsta de douăzeci si sase de ani se datora în mare măsură efectului pe care-l producea asupra bărbaţilor, prin aerul ei rece, detasat si sigur pe sine. Dar în seara aceea, pentru Ricky, nu mai era rece - si nici sigură pe sine.

Îl privi si-i rosti numele încet, întrebător:

- Ricky?

Făcând un pas înapoi, Ricky îsi strânse pumnii pe lângă trup.

- Mai bine pleacă acum, murmură el cu glas răgusit.

Yvonne râse.

- Nu mi-ai făcut nici un cadou de Crăciun. Intotdeauna îmi dăruiai câte ceva, mai ţii minte?

- Nu mai e aceeasi situaţie. M-am căsătorit.

- Intr-adevăr. Cu Carla. Ei bine, poţi să-mi dai ceva care n-o să te coste nimic, fără ca ea să stie vreodată.

Şi, înălţându-se pe vârfuri, îl cuprinse cu braţele

după gât.

- Sărută-mă, Ricky, îi ceru ea în şoaptă.

Strângând-o la piept, Ricky îi atinse buzele, înnebunitor de ispititoare, cu ale lui. Desprinzându-şi gura de a lui, Yvonne râse încet, triumfător.

- Aşteaptă, îi spuse ea.

Şi-şi lăsă mantoul să alunece pe pardoseală, în timp ce-şi desfăcea rapid fermoarul rochiei, lăsând-o şi pe aceea să cadă.

Nici unul dintre ei nu visa că de afară, din întuneric, îi privea Carla; nici nu-i auzi geamătul înăbuşit de durere care-i scăpă de pe buze, sau paşii, când o luă la fugă spre casă, unde se închise în camera ei, încuind uşa.

* * *

Dintr-o dată, venindu-şi în fire la vederea Yvonnei în furoul ei galben, cu bretelele înguste alunecându-i de pe umeri, Ricky făcu un pas înapoi.

- Nu! strigă el. Nu! E o nebunie ce facem!

- O nebunie minunată, iubitule. Niciodată nu ţi-am mai spus aşa, atât de tare, nu? Iubitule - iubitul meu!

Ricky, însă, se retrase încă un pas, îngrozit de ceea ce fusese cât pe ce să facă.

- Ia-ţi rochia pe tine - şi blana. Trebuie să pleci. Ştii bine că altfel nu se poate!

- De ce, Ricky? Te iubesc. Nu stiai? Dintotdeauna

te-am iubit, numai pe tine. De ce te-ai însurat cu ea, Ricky? Mi-ai frânt inima, iar ea nu te iubeste. O stii si tu, nu-i asa? Renunţă. Ia-mă pe mine, iubitule...

Torentul cuvintelor îi fu într-un târziu oprit de expresia lui, în care se amestecau oroarea, regretul si rusinea - rusine pentru amândoi.

- Yvonne... draga mea... începu el cu glas întretăiat.

Ea, însă, ridică mâna într-un gest de protest si râse aspru, cu un sunet sugrumat, ca si cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns, desi ochii-i erau cu desăvârsire uscaţi.

- In regulă. Bietul Ricky, mai spuse, si se aplecă să-si ridice rochia si blana.

- Mă tem că nu e prea curat pe jos, spuse el, încercând să vorbească pe un ton normal.

- Atâta rău să fie. Ce contează sărmanul meu *amour propre?* râse ea din nou. Esti primul bărbat căruia m-am oferit vreodată, asa că si pentru mine a fost primul refuz - o experienţă pentru care nu-ţi mulţumesc!

- Yvonne...

- Scuteste-mă, Ricky. Şi nu uita să stingi lumina.

Şi trecu pe lângă el, iesind pe usă.

In timp ce mergea spre staţia de autobuz, şi-n timp ce-l aştepta, inima Carlei se tânguia încontinuu:

„O, bunico, bunico...!“ Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de singură, de speriată şi de deznădăjduită, dar nici prin minte nu-i trecea să se mai întoarcă. Il pierduse pe Ricky - căci ce fericire ar mai fi putut-o aştepta lângă el, ştiind că pe Yvonne o dorea?

Se gândea la biletul pe care i-l lăsase, nu pe birou, unde l-ar fi găsit la amiază, când venea acasă să mănânce, ci pe masa de toaletă din camera lui. Ii spusese Myrei, când aceasta îi adusese micul dejun, că n-avea să vină la prânz acasă.

Biletul era scurt şi nu trăda prin nimic în ce chinuri îl scrisese.

Dragă Ricky.

Plec. N-a ieşit nimic, aşa-i? Te rog, nu încerca să mă găseşti. Am bani destui şi am să-ţi mai scriu.

Carla.

Capitolul 1

In timp ce parcurgea anunţurile din ziar, cu slaba speranţă de a-si găsi o slujbă, Carla văzu mesajul. Era publicat în rubrica „Disperare“ a paginilor de mică publicitate din *„The Times“.*

Carla. Te rog, dă-mi o veste. Mor de îngrijorare. R.

Isi scosese verigheta si se cazase la un hotel ieftin, sub numele de „domnisoara Oliver“, alegându-l la întâmplare de pe un afis de teatru. Trebuia să găsească un loc unde să se stabilească mai mult sau mai puţin permanent, dar deocamdată mergea si camera de hotel.

Se înscrisese la o scoală de dactilografie, refuzând cursul complet, care includea si stenografia, dar acceptând un instructaj în arhivistică si muncă de birou, după care începuse căutarea dificilă a unei locuinţe în apropierea scolii.

Făcuse o vizită la bancă, unde directorul fusese încântat s-o revadă, dar se arătase foarte îngrijorat auzind ce se întâmplase.

- Imi promiteţi solemn că nu veţi spune nimănui unde locuiesc? îl întrebă Carla. Altfel, mă tem că va trebui să-mi retrag banii şi hârtiile şi să mi le depun la altă bancă.

- Evident, n-am dori să faceţi asta, doamnă Moyce, răspunse directorul. Dar sunteţi sigură că aţi procedat bine, părăsindu-vă soţul?

- Absolut sigură. Vă rog, puteţi să-mi daţi cuvântul dumneavoastră de onoare?

- Nu am încotro, nu-i aşa? Dar cred că ar trebui să luaţi măsuri ca soţul dumneavoastră să nu se adreseze poliţiei, altfel voi fi pus într-o situaţie dificilă.

- Să-i scriu, adică, şi să-i spun că trăiesc? Oricum, ştie că n-aş fi avut niciodată curajul să mă sinucid, spuse ea cu oarecare amărăciune.

- S-ar fi putut să suferiţi şi un accident.

- Da, într-adevăr... De fapt, i-am şi spus că-i voi scrie, dar n-am să-l anunţ unde sunt, desigur. Pot conta pe funcţionarii dumneavoastră?

Era o sucursală mică, unde lucrau doar doi asistenţi, iar după ce directorul o asigură că erau demni de încredere, semnă în registru cu noul ei nume, „C. Oliver“, şi plecă având senzaţia că era o persoană cu totul nouă.

A doua zi începu cursul, într-o lume complet nouă, cu ţăcănit de maşini de scris şi trăncănit de limbi, cu fete în majoritate mult mai tinere decât ea, care vorbeau cu accent cockney si cuvinte nefamiliare, iar în pauza de masă se înghesuiau în lacto-baruri să-si ia gustarea care avea să le ţină până seara.

Carla, care nu cunostea pe nimeni, rămăsese pe trotuar, privind neconsolată în jur, când o fată îi vorbi zâmbind, si recunoscu în ea o colegă de clasă, mai mare si mai tăcută, îmbrăcată într-o rochie maro cam ponosită si un mantou ieftin.

- Bună, o salută cam sfioasă fata.

-A... bună... Mă... mă uitam după un local unde să mănânc ceva.

- E unul acceptabil, după colţ. Nu-i prea grozav, dar e ieftin si fără tonomat.

- N-ai putea... n-as putea... să vin si eu cu tine?

-Atunci, să ne grăbim, altfel n-o să mai găsim locuri. Vino, o chemă fata cealaltă, si porniră grăbite spre băruleţul cam dărăpănat, unde avură norocul să vadă că tocmai se eliberaseră două locuri.

- Azi n-am mâncat nimic, asa că-mi iau ceva mai substanţial, explică fata cealaltă, când veni cu o tavă pe care adusese două castroane cu supă cam grasă, două farfurii cu iahnie de fasole si două prăjituri viu colorate, în cosuleţe de carton. Iţi convine si ţie asa? Apropo, pe mine mă cheamă May Browner.

- Iar pe mine, C... Carol Oliver. Da, e foarte bine, mulţumesc, răspunse Carla, privind cam dezamăgită mâncarea neapetisantă şi gândindu-se inevitabil la prânzurile servite de doamna Hirst. Ai plătit consumaţia?

- Da, casa e la capătul tejghelei. Face o liră şi nouă peni de persoană. Nu-i rău, la preţurile din ziua de azi, nu? Desigur, nu iau întotdeauna supă, dar la începutul săptămânii am bani. Vinerea, obişnuiesc să mănânc doar pâine şi brânză! Lucrez la un cinematograf, seara şi în după- amiezele de sâmbătă.

- Şi toată ziua eşti la şcoală? se miră Carla. Dar

atunci, când mai ai timp şi pentru tine?

Pe faţa plăcută a lui May se ivi un zâmbet de scuză.

- Şi dac-aş avea, ce-aş face cu el? Oricum, e numai pentru şase luni. Mama e cam invalidă, înţelegi, iar înainte, când lucram într-un magazin, mi-era într-adevăr greu, dar am avut un mare noroc. Am câştigat la loto! Nu milioane, desigur, dar aproape două sute de lire sterline! Aşa că am hotărât să învăţ stenografia şi dactilografia şi să-mi iau o slujbă mai bună.

- Eu fac numai dactilografie, spuse Carla ruşinată. Sunt sigură că n-aş fi în stare să învăţ stenografia.

- Mda... mă rog... există multe slujbe bune, desigur. Dar eu vreau să merg înainte. Ştii, să mă aleg cu ceva de la viaţă. Pentru tine e altfel. Vreau să zic, tu ai să te măriţi.

- N-aş crede, răspunse Carla, cu privirea în farfurie, roşind. Poate tu.

May râse.

- Eu? Păi, uită-te la mine! Am eu faţă să mă mărit? Şi-n plus, n-aş putea-o lăsa singură pe mama - nu acum.

- Şi sunteţi numai voi două? Tată n-ai?

- Nu prea. A-ntins-o când s-a-mbolnăvit mama, si de-atunci nu stim pe unde mai umblă si nici nu ne pasă. Mai am un frate, pe Tom, dar si el s-a căsătorit si a plecat. Ei, cred că-i timpul să mergem. Vii înapoi

la scoală?

- Nu, eu mă duc acolo numai dimineaţa, iar în după-amiaza asta trebuie să-mi găsesc o cameră. Pe moment, stau într-un hotel.

- I-auzi! Pariez că te toacă de bani!

- Costă mai mult decât îmi pot permite, dar e numai pentru câteva zile. Cum crezi că as putea găsi o cameră?

- N-ai casă?

- Nu... nu la Londra, răspunse Carla, rosind din nou. Doar până-mi găsesc o slujbă...

- Păi... mă gândesc... Noi avem camera lui Tom, si va trebui s-o închiriem. E mică, si nici casa nu-i prea grozavă, în Fulham e. Ce-ar fi să ne întâlnim la cinci, când ies, si dacă până atunci n-ai găsit nimic, vii s-o vezi, si măcar o noapte, două, tot poţi să stai.

- O, crezi că s-ar putea? Ce bună esti! îi mulţumi Carla imediat.

- Nu e cine stie ce, să stii, dar mama si cu mine ne înţelegem bine. E o scumpă.

- Şi tu la fel, May, răspunse Carla cu afecţiue.

Râzând, May rosi si ea.

- Cred că si tu esti, Carol. Ei, atunci ne vedem la cinci, în faţă? Dacă prind repede loc în coada din staţia de autobuz, îmi mai rămâne timp si pentru o gustare înainte să ajung la cinema.

* * *

Era o căsuţă cu un antreu îngust, un salonaş, o

bucătărioară şi o baie în care nici măcar nu încăpea o cadă de proporţii normale. Mai conţinea două dormitoare, unul ocupat de May şi mama ei, iar cel mai mic, cât o cămăruţă, încă mai păstra urme ale prezenţei lui Tom.

Dar cea mai puternică impresie i-o făcu doamna Browner, care era imobilizată într-un fotoliu rulant, dar îl manevra atât de abil prin spaţiul strâmt al bucătăriei încât greu ţi-ai fi putut da seama că era neputincioasă de la brâu în jos.

- May e o fată minunată, îi spuse ea Carlei. Tare-aş vrea să renunţe la cinematograful ăla, dar fără slujba ei n-am putea să ne descurcăm. Numai să termine mai repede cursul şi să-şi găsească un post mai acătării. Să-ţi mai pun un sandviş, dragă? Am să mai pun şi nişte apă la fiert, pentru încă un ceai.

După aceea, spălară împreună vasele, doamna Browner explicându-i mândră şi recunoscătoare cât o ajutase primăria să-i uşureze viaţa, instalând chiuveta mai jos şi rearanjând dulapurile şi rafturile ca să-i fie accesibile.

- Văd că vă descurcaţi de minune, comentă Carla. Dintotdeauna aţi fost... aşa?

- A, nu, dragă, numai de vreo şapte ani. Polio, înţelegi... Cât despre minuni, există o mulţime de oameni care-o duc mult mai rău decât mine. Pune farfuriile pe raft, dragă. Aici am cam terminat. Mă tem că încă nu e gata camera, dar am să fac puţină

ordine si văd că nu ţi-ai adus multe bagaje.

Şi astfel, Carla se instalase în căsuţa familiei Browner.

Deplângând în taină pierderea lui Ricky, îsi dădea în sfârsit seama cât de mult îl iubea, dar era convinsă că altceva n-ar fi putut să facă pentru fericirea lui. Ii trimisese o scurtă scrisoare, doar de câteva rânduri, fără adresă si pusă la poştă din alt cartier al Londrei, spunându-i doar că era bine si nu voia s-o caute.

N-am să mă mai întorc, Ricky, şi ştiu că aşa e cel mai bine pentru amândoi, îsi încheiase ea scrisoarea.

Ii mai scrisese si mamei sale, rugând-o să nu-i spună lui Edward că-l părăsise pe Ricky, ceea ce Laura acceptase imediat. Era supărată pe Carla, părând să considere că nu avusese nici un motiv să-l părăsească.

Desi citea zilnic anunţurile din *„The Times“,* apelul lui nu se mai repetă, iar Carla încercă să-si oţelească inima. Era clar că Ricky acceptase situaţia si nu mai încerca s-o găsească.

* * *

Intr-o zi, Carla îi arătă lui May un anunţ că se căuta o fată cu studii medii pentru slujba de secretară la o „firmă cu un singur patron“. Nu se cereau cunostinţe de stenografie, iar leafa de început nu era prea mare, dar erau sugerate „posibilităţi“.

- Posibilităţi pentru ce? întrebă May.

Carla chicoti.

- Ei, nu cred că se dedă la sporturi de noapte, sau că ţi-ar pretinde-o, pentru sase lire sterline pe săptămână! Am să mă prezint. Măcar pot să-i arunc o privire acelui „singur patron“

- dacă-mi răspunde la cerere, desigur!

Scrise la adresa unei căsuţe postale si primi un răspuns bătut la masină cu multe greseli, de la o adresă din Bedford Row, invitând-o la o întrevedere. Lui May nu-i plăcea ideea, dar Carla insistă si se duse veselă la întâlnire.

După ce urcă o mulţime de trepte, îl văzu pentru prima oară pe Francis Leed. Nu stia la ce se asteptase, dar în nici un caz la bărbatul linistit si cărunt care părea mult mai emoţionat decât ea.

- A... domnisoara Oliver... da... Aţi... aţi avut amabilitatea să-mi scrieţi, nu? Nu mi-au scris multe persoane, si nu... si oricum, nu corespundeau cerinţelor. Sigur, cred că sase lire sterline pe săptămână e cam puţin, în zilele noastre, adăugă el pe un ton de scuză. Dar nu... nu erau în stare nici măcar să scrie o scrisoare, si... si...

Carla îi zâmbi, pentru a-l ajuta să se mai calmeze.

- S-ar putea ca eu să nu fiu capabilă nici măcar de atât, domnule Leed.

- Francis, insistă el. Mereu... toată lumea îmi spune asa. Totusi, cred că... pentru început...

- Pentru început, dacă mi-aţi spune ceva despre slujbă, mai întâi? propuse ea, pe un ton încurajator. Pot să stau jos?

- O, desigur, desigur... Mă scuzaţi... se repezi el să elibereze de cărţi şi hârtii un scaun. Inţelegeţi, n-am mai luat nici un interviu până acum, şi am fost cam surprins... Nu mă aşteptam la o persoană ca dumneavoastră.

Carla era intrigată şi interesată, mai ales când Francis Leed începu să-i vorbească despre el însuşi şi viaţa lui, fără să se refere cu nimic la calităţile ei pentru funcţia respectivă.

Ii spuse că avusese o mică şcoală pregătitoare pentru băieţi, pe care o condusese cu ajutorul soţiei şi al câtorva angajaţi.

- Era o femeie minunată... minunată. Studiase la Cambridge şi era mult mai calificată decât mine. Iar apoi... a murit...

Un moment, pe chip i se aşternu o umbră.

- A fost îngrozitor, de nedescris. Sunt doi ani de-atunci, dar fără ea n-am putut să mai continuu. Fără ea, şcoala s-a degradat, şi în cele din urmă a trebuit să vând ce mai rămăsese.

Carla nu spuse nimic. Era prea mişcată de nefericirea lui vizibilă şi nu părea să fie nimic de comentat.

După o pauză, Francis continuă:

- Unele dintre manuale le scrisesem singur. Cele

obişnuite păreau să omită esenţialul şi să includă tot felul de chestiuni inutile, ceea ce e doar o pierdere de timp şi energie. M-am gândit să continuu cu ele, dar nu prea am succes. Trebuie să concureze cu cele cunoscute, şi au o concepţie nouă. Nu pot concura cu multe dintre aceste idei noi pe care le experimentează autorităţile din învăţământ şi care nu fac decât să zăpăcească de cap elevii. Uitaţi, de exemplu, ideile astea noi şi fanteziste pentru învăţarea limbii franceze...

Carla se uita prin jur, observând biroul plin de hârtii, maşina de scris veche, cărţile împrăştiate peste tot, iar în mijlocul lor, omul acela cu chipul trist şi îngrijorat care părea să aibă cel puţin cincizeci de ani, deşi urma să afle că nu avea decât patruzeci şi trei.

- Dar, de ce vă spun toate astea? se întrerupse el la un moment dat. Cred că vă plictisesc.

- Ei, zâmbi Carla, îmi dau seama că aveţi nevoie de cineva, dar pentru ce anume?

- Ca să ţină biroul ăsta în ordine, să-mi scrie scrisori, să-mi bată la maşină cărţile, dacă se descurcă printre toate corecturile şi modificările mele. Trebuie să mi le public singur, pentru că nu mi le primeşte nimeni, dar nu le pot trimite la tipografie în halul ăsta, explică el, arătându-i un mic manual cu marginile filelor pline de adnotări, în scrisul lui mărunt, aproape ilizibil. Ştiţi să bateţi la maşină, nu-i

aşa, domnişoară... ăă... domnişoară Oliver?

- Da, dar nu şi să stenografiez.

- Nici n-aş putea dicta! strigă el îngrozit. Nu că ar fi nevoie. Credeţi că aţi putea veni, fie şi doar pentru o săptămână, două, ca să facem puţină ordine?

Carla râse.

- Aveţi nevoie de cineva, cu siguranţă! Când doriţi să încep? Acum?

- Ştiţi că nu vă pot plăti mai mult de sase lire sterline pe săptămână, dar vă puteţi stabili singură programul. Apropo, e si un telefon, pe-aici pe undeva, continuă el, privind în jur cam dezorientat, dar nu-l folosesc niciodată. Nu le pot suferi, prefer să scriu scrisori, desi le detest si pe acelea. Ethne - răposata mea soţie - se ocupa de ele.

Carla îsi scoase haina si se uită după un cuier în care s-o agaţe, dar fu nevoită să se rezemneze cu clanţa usii unui dulap.

- Cu ce să încep? întrebă ea veselă.

- Vreţi să spuneţi că acceptaţi? Chiar de acum?

- S-ar putea să nu fiu prea grozavă, dar de ce să nu încerc, măcar? râse Carla.

Capitolul 8

Pe la sfârsitul lunii septembrie, Carla avea senzaţia că-l cunostea pe Francis Leed si lucra pentru el de ani de zile, desi se angajase abia în martie. Părea să înţeleagă gândirea copiilor la un nivel pe care cărţile cunoscute de ea nu-l atingeau, iar Carla era sigură că majorităţii copiilor le-ar fi plăcut umorul strecurat pe ici, pe colo, care pe ea o făcea să chicotească în timp ce bătea textele la masină.

Totusi, „Cărţile lui Leed pentru nestiutori“, cum le numea el, nu erau privite prea bine, cu excepţia directorilor de la scolile mici care aveau cu adevărat vocaţie si umor, dar cu toate acestea Francis reusea să trăiască din beneficiile obţinute, să-si ţină firma pe picioare si să-si plătească „asistenta“ pe care nici unul dintre ei n-o învrednicea cu titlul de secretară.

Intr-o zi, Francis primi pe neasteptate un cec de zece guinee, pentru un articol publicat într-o revistă, de care uitase. De regulă, Carla ţinea evidenţa acestor lucruri, şi se îngrijea ca el să-şi primească banii, dar articolul fusese scris înaintea angajării ei.

- Mă simt ca şi cum aş fi primit un cadou, sau aş fi câştigat la loterie, spuse el, bucuros ca un copil. Hai să ieşim diseară împreună şi să-l cheltuim. La un restaurant. Se mai poate mânca o cină cu zece lire sterline în zilele noastre?

- Zece lire sterline pentru o cină! Sper că da, doar dacă nu cumva îţi propui să mergem la Ritz şi să comandăm caviar şi şampanie - deşi n-am fost niciodată acolo şi n-am idee cât costă.

- Am s-o întreb pe proprietăreasa mea, doamna Johnson. Circulă destul de mult, şi ne va recomanda un local potrivit. Dă o fugă până la bancă şi încasează cecul, apoi du-te acasă şi schimbă-te, după care treci pe la mine să mă iei. Sau preferi să vin eu să te iau de-acasă?

Carla nu voia ca May să-l vadă, căci ar fi avut o părere foarte îndoielnică despre un patron care-i plătea doar şase lire sterline pe săptămână, dar îşi permitea s-o ducă seara la restaurant.

- Nu, mai bine trec eu pe la tine. Spune-mi adresa exactă, ştiu că e undeva în Kensington.

Era una dintre casele vechi şi înalte, cu terase, care încă nu fuseseră transformate în vile cu apartamente, aşa că avea doar o sonerie. Ii deschise doamna Johnson, proprietăreasa.

- Il caut pe domnul Leed, spuse sfioasă Carla.

- A, da. Intraţi, intraţi. Sunteţi domnisoara pe care o asteaptă, nu?

In acel moment, Francis apăru pe scara cu mochetă curată si bine întreţinută, iar doamna

Johnson se retrase, desi cam fără tragere de inimă.

- Intră să bei ceva mai întâi, o invită el, si o conduse într-o cameră de la etajul întâi. Pot să-ţi iau haina?

Isi făcu de lucru cu sticlele si paharele care fuseseră pregătite pe o tavă.

- Ştii multe despre mine, Carol, dar eu nu stiu despre tine aproape nimic.

- Intr-adevăr.

Răspunsul ei lipsit de orice echivoc îi spunea clar că nu era treaba lui. Spre usurarea Carlei, Francis nu mai insistă. Era genul de om pe care ar fi fost dezolată să-l mintă.

- Nu stiu ce-ţi place să bei, asa că am cumpărat gin, whisky si vin de Xeres.

- Numai pentru mine? Ne putem permite? râse ea. Ce te-a apucat să iei gin?

Francis o privi cam încurcat.

- Mă tem că nu m-am gândit, dar o pot trimite pe doamna Johnson până la colţ...

- Mai bine nu, ar crede că punem de-o orgie! Beau un pahar de vin. Tu ce iei?

- Scotch, cred, deşi nu e tocmai genul meu. Il ţineam pentru părinţii băieţilor, dar de asta se ocupa Ethne.

Carla observă că acum putea rosti numele soţiei lui fără să mai fie marcat de durere.

- Sper că-ţi place? întrebă el neliniştit, în timp ce-i aducea paharul de cristal fin. L-am lăsat pe vânzătorul de vinuri să aleagă.

- E delicios, dar eu nu sunt o cunoscătoare, spuse ea, sorbind, în timp ce Francis îşi turna un pahar mic de scotch.

Delicat, Francis căută alt subiect de conversaţie, până fură gata să plece.

- Aştepţi aici până aduc un taxi? o întrebă, când ajunseră pe trotuar. S-ar putea să trebuiască să mă duc până pe strada alăturată.

In timp ce aştepta, Carla nu ştia că era observată cu interes de ochii curioşi ai cuiva care o recunoscuse.

* * *

Trudi Welling se învârti prin marchiză, studiind ostentativ numerele de lângă numele participanţilor la expoziţia de brânzeturi, până-l văzu pe Ricky intrând să vadă dacă totul era în ordine pentru vernisajul de a doua zi. Era singur, iar Trudy se apropie de el cu un zâmbet slugarnic.

- Expoziţia dumneavoastră de brânzeturi e extraordinară, domnule Moyce, nu-i asa? comentă

ea. O adevărată noutate pentru noi.

Tare ar mai fi vrut să i se adreseze pe numele de botez, dar n-o făcuse niciodată.

- Brânzeturile astea mici vor avea piaţă bună de desfacere, după ce vor ajunge cunoscute, spuse el. Nu mă astept să primesc nici un premiu pentru ele, dar am considerat că era bine să le arăt, din moment ce Florrie Pride a fost cu ideea. Ştiţi, ea le-a făcut.

- Aveţi mare noroc cu Florrie, nu-i asa? Vreau să zic... în fine, majoritatea fermierilor trebuie să se bazeze pe soţiile lor pentru activitatea de lăptărie si lactate, dar pe doamna Moyce n-o interesează asemenea lucruri, nu-i asa? Apropo, am văzut-o ieri. Mă dusesem până la Londra.

Ricky, care începuse să se îndepărteze, se întoarse si o privi tăios.

- Aţi *văzut-o* pe soţia mea, domnişoară Welling? întrebă el, fără să-si poată ascunde surprinderea.

- Da, nu-i asa că e o coincidenţă extraordinară? Inchipuiţi-vă, câţi oameni sunt în Londra, si tocmai pe doamna Moyce s-o văd! Era în Kensington. Eu asteptam autobuzul, când deodată am zărit-o pe cealaltă parte a străzii. Ea astepta un taxi, desigur, adăugă Trudy Welling cu un zâmbet răutăcios, dar până să traversez strada si să-i vorbesc, a venit un gentleman cu taxiul si a luat-o. Era foarte elegant, în costum de seară, iar ea purta blana de hermină!

Ricky simţi că-i venea rău. Deşi pălise, îşi păstră glasul sub control şi răspunse absolut calm:

- Da, soţia mea stă la nişte prieteni. Acum, dacă mă scuzaţi, mai am de rezolvat câteva treburi... A, Florrie! exclamă el, văzând-o pe lăptăreasă, care tocmai intra în cort, şi profită de ocazie să scape.

Nu ştia dacă domnişoara Welling avea vreun plan cu el, dar o cunoştea ca pe o femeie cu limba periculoasă. Totuşi, nu credea că inventase povestea. Işi dorea s-o fi putut întreba mai multe detalii - în ce loc anume din Kensington o văzuse, ce vârstă avea bărbatul, cum arăta şi aşa mai departe, dar ştia că n-ar fi putut-o face.

Intr-o zi, două, povestea avea să facă ocolul satului, îşi spuse el, furios. Existau una sau două femei bune şi generoase cărora le-ar fi putut spune adevărul, contând pe discreţia lor, dar Trudi Welling nu se număra în nici un caz printre ele.

Nu rămase mult timp în această stare de incertitudine, căci în seara următoare, după vernisajul Expoziţiei de Flori, Yvonne Weyland - căreia i se trezise interesul pentru horticultură pentru că le putea vinde bălegar cultivatorilor - plecă împreună cu el, spunând:

- Mor să beau ceva, şi toţi sunt la local, cu neveste cu tot.

Ricky nu era prea mulţumit, dar nu putea s-o refuze, iar
Yvonne, după ce se aşeză la masă cu un pahar de whisky în mână, remarcă nonşalant:

- Am auzit că a văzut-o cineva pe Carla la Londra.
- De unde-ai auzit? întrebă el, încruntat.
- A, tot târgul vorbeste. Cel puţin două, trei persoane mi-au spus.
- Trudi Welling, cred.
- De la ea a pornit? Dacă da, nu mă mir că s-a dus buhul atât de repede. Cine-a văzut-o, Trudi?
- Da.
- Bietul Ricky, ţi-a turnat gaz peste foc, asa-i? Ce-ai să faci acum? Inţeleg că a fost văzută cu un bărbat, stiai?
- Nu. Nu, nu stiam dar... se pot face tot felul de presupuneri.
- Nu vrei să te lasi păgubas nici acum, Ricky, când stie toată lumea?
- Nici nu stiu ce-am să fac, răspunse el iritat. Şi as prefera ca lumea să-si vadă de treburile ei.
- Inclusiv eu?
- Mă rog... nu, nu neapărat. Tu mi-esti prietenă.
- N-am ascuns niciodată faptul că as dori să fiu mult mai mult. Găseste-o, Ricky. Divorţează de ea. Ce altă soluţie ţi-a mai rămas, acum când stii?
- Tocmai asta e - că *nu* stiu. Nu stiu nimic precis. E

firesc să aibă prieteni, si de ce as presupune că, dacă iese seara cu un bărbat în oras, trăieste cu el? Şi oricum, n-o pot găsi, stii bine asta.

- Ai mai primit vesti de la ea în ultima vreme?

- Nu, dar... te superi dacă nu mai discutăm despre subiectul ăsta, Yvonne?

- Iubitule, tot va trebui să privesti cândva adevărul în faţă, dacă nu vrei să fii privit ca un soţ nătărău căruia nu-i pasă de ce se ţine nevastă-sa.

- Yvonne, te rog, încetează.

Inălţând din umeri, Yvonne se ridică, punându-si pe masă paharul gol.

- Ei, îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa. Ne vedem mâine, mai spuse ea, si plecă.

După plecarea ei, Ricky începu să se plimbe prin cameră, pradă chinurilor. Ii era dor s-o revadă pe Carla, fie si numai pentru a privi în ochii ei limpezi si a vedea acolo adevărul - adevărul că nu mai dorea nimic de la el, numai libertatea, pentru a putea trăi cu alt bărbat. O iubea îndeajuns ca să i-o dăruiască, dar voia s-o audă din gura ei.

Insă ce putea face? Cum s-o găsească? Şi cum s-o anunţe că era dispus să renunţe la ea pentru totdeauna, dacă în acest fel o putea face fericită?

Capitolul 9

Era din nou Crăciunul, dar Carlei nu-i stătea inima la festivităţi şi la plăcerea cumpărăturilor. Vizitele tot mai frecvente pe care le făcea acasă la Francis, sub privirile zâmbitor-aprobatoare ale doamnei Johnson, începeau s-o irite. Nu făceau decât să asculte muzică clasică, din iubita lui colecţie de discuri, dar doamna Johnson, care era trecută de şaizeci de ani şi manifesta un interes aproape matern faţă de Francis, o numea acum „copila mea“ şi părea convinsă că între ei era mai mult decât o relaţie profesională, oricât de prietenoasă.

Carla îşi terminase lucrul pentru ziua respectivă şi mâzgălea distrată pe o foaie de hârtie, cu gândul la ale ei, desenând nişte personaje amuzante şi agitate, în tot felul de situaţii fantastice. Incă se mai frământa astfel, când Francis intră, văzu că avea mantoul pe ea şi aprinse focul.

- Dumnezeule, Carol, aici e un frig de crapă pietrele! De ce stai cu focul stins şi haina pe tine, nu ştii ce ger e afară? Brrr! se cutremură el. Ce făceai? o întrebă, aplecându-se peste birou să vadă.

Carla râse.

- Imi pierd vremea, teamă mi-e.

Vru să facă ghemotoc hârtia cu mâzgăleli, dar Francis o opri, privind atent.

- Dar sunt nişte desene foarte reuşite! exclamă el. Foarte, foarte reuşite! N-aveam idee că ştii şi să desenezi, printre celelalte talente ale tale ascunse!

- Nici nu ştiu să desenez! protestă Carla. Astea nu-s decât nişte mâzgăliturі.

- Sunt minunate. Au haz, viaţă şi dinamism, şi în acelaşi timp sunt simple, fără linii sau detalii de prisos.

Se aplecă să mai aleagă din coşul de gunoi câteva hârtii cu desene asemănătoare şi le studie cu un interes crescând.

- De ce nu ţi-ai folosit niciodată talentul ăsta? Ştii că e un talent, nu?

- Talent, mâzgăliturile mele?

- Sigur că da! Stai o clipă... Ia să vedem, unde... unde-o fi...? începu el să caute, ridicând-o neceremonios de pe scaun ca să se uite printr-un sertar al biroului.

Conţinea un teanc de manuscrise vechi, cărora Carla nu le aruncase decât o singură privire, în treacăt. Francis avea multe asemenea texte, în majoritate încercări de manuale pe care le abandonase, dar n-o lăsa totuşi să le arunce.

După ce cotrobăi destul de mult printre ele, scoase un vraf de coli prinse cu o agrafă.

- Le-am găsit. Ia uită-te la astea. Ethne le-a scris. Ştii, soţia mea... A murit de cancer. Biata Ethne...

Tăcu un moment, pradă unei amintiri încă dureroase, dar pe care timpul o mai atenuase.

- Sunt niste povestioare, nu foarte educative, dar accesibile chiar si pentru copiii foarte mici. Iţi mai amintesti povestile lui Kipling? o întrebă el, chicotind. Nu se compară cu ele, desigur, dar cred că le avea în minte când le-a scris. De asemenea, s-ar putea să conţină si o aluzie maliţioasă la cei care amână la nesfârsit, căci personajul principal din cele mai multe este un anumit Domn Fac-Chiar-Acum, iar un altul, Domnul Las-pe-Mâine, dă mereu de tot felul de necazuri.

Carla se aplecă peste umărul lui Francis, citind câteva paragrafe din textul scris de mână, mărunt si îngrijit, si râse împreună cu el.

- Parcă-i si vezi, nu-i asa? comentă ea. Eu îi văd deja în minte.

Francis se ridică de pe scaun, o aseză în locul lui aproape cu forţa si-i puse hârtiile în faţă.

- Poftim! Asta e sarcina ta - sau măcar o parte din ea - de-acum încolo.

Nedumerită, Carla ridică ochii spre el.

- Nu înţeleg...

- Cum nu înţelegi? Chiar tu ai spus că, citind despre ei, puteai să-i si vezi în minte. Ei bine, ajută-i si pe cititori să le vadă, si mai ales pe cei adulţi, părinţii, unchii si mătusile, nu numai pe copiii care

oricum au o imaginaţie la fel de vie ca a ta. Ce păcat că am pierdut piaţa de Crăciun, când se cumpără mii de cărţi pentru copii, mii si mii! Totuşi, în curând vor veni Pastile, care par să fi devenit mai mult o afacere comercială decât comemorarea morţii şi a învierii lui Christos - altă orgie de cheltuieli pentru oamenii care nu ştiu ce se face cu banii, şi pentru copiii care deja au prea multe. Poftim. Ia-le. Sunt ale tale! Fă cu ele ce vrei.

Şi, luând hârtiile, i le îndesă în mâini.

- Ce păcat că Ethne n-a apucat să te vadă venind să-i desăvârşeşti opera - sau poate că te vede, poate că tocmai ea ţi-a inspirat acele „mâzgălituri“, cum le numeai tu, şi pe mine să-ţi descopăr talentul? Aproape c-o văd, cu zâmbetul ei înţelept, dând din cap... Nu ţi-am arătat niciodată portretul ei, nu-i aşa? Stai să ţi-l arăt.

Deschise un sertăraş pe care-l ţinea tot timpul încuiat, şi scoase câteva scrisori şi fotografii, începând să caute printre ele.

în majoritate, fotografiile erau instantanee şi grupuri de elevi, iar Carla studie trăsăturile femeii pe care Francis o iubise atât de mult. Nu avea o frumuseţe clasică, era înaltă, slabă şi unghiulară, cu păr rar, strâns sever la spate într-un coc de modă veche, şi nu încercase să-şi înfrumuseţeze trăsăturile neregulate, probabil nici măcar cu ajutorul fardurilor;

dar emana un anume calm, o mare seninătate, care i se vedea în ochii liniştiţi, în poziţia gurii, fermă dar nu aspră, în umorul zâmbetului ce se vedea în unele dintre fotografii.

- Pot înţelege de ce ai iubit-o atât de mult, spuse încet Carla, înapoindu-i fotografiile.

Francis le privi pe rând. Acum zâmbea si el, iar regretul dinapoia zâmbetului nu mai era dureros.

- Da, am fost foarte fericiţi. Era o fiinţă minunată, o soţie minunată, si o mare parte din minunăţia ei era aceea că mă iubea pe mine.

Carla simţi un nod în gât.

- Te astepţi să fiu surprinsă de asta? întrebă ea încet.

- Nu stiu. Sunt un om atât de obisnuit, nici pe departe la fel de inteligent cum era ea, si după moartea ei viaţa mea s-a împotmolit îngrozitor, până când ai apărut tu.

Carla nu stiu ce să răspundă, dar era tot mai convinsă că, indiferent ce se întâmpla, n-ar fi putut să-l părăsească niciodată.

Dacă ideea lui cu desenele ascundea anumite posibilităţi? Dacă, adăugându-le povestirilor lui Ethne, putea câstiga bani pentru el?

- Chiar crezi c-as fi în stare să le fac? întrebă ea, după o pauză.

- Desenele, vrei să spui? Sigur că da.

Şi, strângând repede fotografiile, Francis le puse la loc în sertar, fără ca de această dată să-l mai încuie.

Sărmana Ethne, îsi spuse Carla. Oare urma să fie uitată, sau devenise doar o amintire tandră si care nu mai producea dureri?

- Iar acum, ia-le pe astea cu tine, sau stai aici dacă vrei - dar cred că la tine acasă e mult mai cald şi mai comod!

La ea acasă!

Dintr-o dată, Carla avu viziunea insuportabilă a salonului de la Moor Farm, cu focul de buşteni arzând în cămin, draperiile trase şi Ricky, în papucii lui vechi şi comozi, cu o pisică torcându-i pe genunchi şi câinii înghesuiţi strâns la picioarele lui.

Intoarse privirea, orbeşte, alungând vedenia cu un gest scurt şi brutal al mâinilor, în timp ce punea hârtiile la loc în sertar şi-l închidea.

- Nu, n-am să le iau. Aştept până mâine, spuse ea.

- Vii să bei o cafea cu mine? Sau să mâncăm ceva? Crăciunul bate la uşă.

Nu voia să rămână singură cu gândurile ei, nici n-avea chef de pregătirile vesele ale lui May, cu vâscul şi ghirlandele de hârtie, dar nu putea acccepta nici ca

Francis să-şi cheltuiască banii pentru ea.

- Numai dacă primeşti să plătim ca olandezii, spuse ea.

Francis, însă, respinse indignat ideea.

- Nu m-am coborât chiar până acolo.

- Atunci, doar la o ceainărie, insistă Carla.

Nu se simţiră bine decât când ajunseră la subiectul desenelor. Discutară despre publicarea noilor povestiri ilustrate, hotărând ca, întrucât Francis n-avea idee ce putea face cu ele, să le propună unui agent. Numele autoarei avea să fie doar „Ethne“, dar Francis insistă ca pe pagina de titlu să se scrie: „Povestiri de Ethne, ilustraţii de Carol“.

* * *

Spre bucuria lor, John Blott, agentul, fu entuziasmat de cele câteva povestiri pe care le aleseseră pentru a forma o cărticică. Piaţa cărţilor pentru copii era activă tot timpul, mai ales dacă erau amuzante si ilustrate simplu.

Acţionă rapid si găsi foarte curând un editor dispus să cumpere cartea, iar prima ediţie, la un preţ modest, apăru înainte de Pasti. Beneficie de vreo două cronici favorabile si câteva critici pe care le considerară meritate si le luară în serios. Francis încercă s-o convingă să ia ea toate drepturile de autor, spunând că în lipsa ei acestea nici n-ar fi

existat, si discutară în contradictoriu ore întregi până când Carla accceptă un procentaj pe care-l considera mai mult decât generos.

- Hai să mergem undeva si să sărbătorim! îi propuse el. Mai bine o sun pe doamna Johnson să-i spun să taie viţelul cel gras, desi ăla am impresia că era pentru întoarcerea fiului risipitor, parcă...

Şi întinse mâna spre telefon.

După ce mâncară bunătăţile cu care-i asteptase doamna Johnson, Francis îi pregăti Carlei fotoliul ei special.

- Televizor, muzică, sau stăm doar de vorbă? o întrebă el.

- Muzică, cred...

Se temea să stea de vorbă, dar după un concert de Beethoven şi un cântec de leagăn nostalgic de Brahms, Francis închise aparatul şi veni spre ea cu o expresie neobişnuită pe faţă.

- Vreau să te întreb ceva, spus el. Te măriţi cu mine, Carol?

Carlei i se tăie respiraţia şi se ridică pe jumătate de pe scaun. Apoi se aşează la loc, privindu-l lung.

- Vrei... nu crezi... aş zice că e un moment când pot spune cu adevărat: „M-ai luat pe neaşteptate.“ Chiar voiai să mă ceri în... în...

- Da. In căsătorie. S-ar putea ca pentru tine să fie

ceva neaşteptat, dar eu mă gândesc de mult timp la asta. Sunt conştient de dezavantaje, care sunt toate de partea ta. N-am prea mulţi bani, sunt mult mai bătrân decât tine, am mai fost căsătorit şi mi-am iubit mult soţia. Dar ceea ce simt pentru tine e cu totul altceva. Inţelegi, Ethne era atât de puternică, nu în sens fizic mă refer, desigur, spre sfârşit. Era... sigură pe sine, şi n-o spun în sens rău. Nu avea nevoie de nimic de la mine. Ba chiar, ea avea grijă de mine, în cea mai mare parte a timpului! Şi nu era niciodată tristă, cum cred că eşti tu uneori, sau însingurată...

Carla îl ascultase nefericită, îngrozită nu de ceea ce spunea, nici măcar de faptul că o ceruse în căsătorie.

- O, Francis, te rog... te rog! Nu stiam. Ar fi trebuit să-ţi spun. Chiar de când am venit prima oară ar fi trebuit să-ţi spun. Inţelegi... dragul meu Francis... sunt deja căsătorită.

Francis tăcu un moment, iar când vorbi din nou, de pe faţă îi dispăruse toată însufleţirea, desi încercă să zâmbească.

- Cred că ar fi trebuit să ghicesc. Trebuia să stiu că o fată ca tine nu poate rămâne nemăritată până la... Câţi ani ai? Douăzeci si trei?

- Aproape douăzeci si patru, răspunse ea

mecanic. O, Francis, iartă-mă, iartă-mă! N-as fi vrut să te rănesc pentru nimic în lume!

Zâmbetul lui deveni mai trist.

- N-am de ce să te iert, draga mea, decât că esti atât de dulce si fermecătoare. Poţi suporta să-mi spui ce s-a întâmplat? Nu mai trăiesti cu el?

- Nu. L-am părăsit. Nu el m-a părăsit pe mine. N-a făcut nimic, de fapt. Pur si simplu... prefera pe altcineva.

O privi neîncrezător.

- A preferat pe altcineva? In locul tău, Carol? Te-a avut, si n-a vrut să te păstreze pentru totdeauna?

Carla încercă să zâmbească, dar ochii-i erau plini de lacrimi.

- Iţi mulţumesc că spui asta, Francis, si că o gândesti. Totul e atât de încurcat... Când ne-am căsătorit... eu i-am cerut să mă ia de soţie. Da, asa a fost. Nu-l iubeam, dar credeam că mă iubea el pe mine si am fost absolut sinceră cu el - i-am spus că nu-l iubeam, vreau să zic. Ştiu că n-are nici un sens, dar nu-ţi pot explica, nu acum, nu încă... Am fost foate fericiţi, si am început să mă îndrăgostesc de el. Era atât de bun, atât de blând... N-am crezut niciodată... nici n-am visat... că se putea schimba şi el, la fel ca mine... până când am descoperit că exista altcineva. Intotdeauna ne promiseserăm unul altuia că nu vom încerca să ne ţinem cu forţa dacă se

întâmpla asta, dar cumva n-am putut să cred că Ricky... că Ricky...

Cuvintele ei întretăiate se opriră, iar Francis văzu că abia îşi stăpânea lacrimile.

- Aşa că l-ai părăsit ca să-i redai libertatea? încheie el cu blândeţe.

Carla dădu din cap.

- N-ai încercat să lupţi pentru el?

- Ce rost ar fi avut, când ştiam că o iubea pe cealaltă? Când am văzut cu ochii mei? N-ar fi desfăcut niciodată căsnicia, ştiam asta. Dar n-aş fi putut încerca să-l ţin cu forţa, doar printr-o căsnicie fără conţinut, cel puţin din partea mea, când el o iubea pe alta. Aşa că... l-am părăsit.

Singurătatea, nefericirea, lacrimile - toate erau cuprinse în aceste trei cuvinte. Francis nu putea decât să le ghicească, dar în piept i se frângea inima de milă.

- Şi el te-a lăsat să pleci?

In glas i se simţea dispreţul la adresa soţului ei.

- N-a avut încotro. Nu i-am spus niciodată unde m-am dus, cum m-ar putea găsi, deşi i-am trimis scrisori, ca să nu se ducă la poliţie. Dacă... dacă nu vrea să aştepte cei trei ani impuşi de lege ca să divorţeze, mă poate anunţa cumva. Aş înţelege. Poate da un anunţ în ziar. A si făcut-o o dată, chiar

după ce-l părăsisem, dar n-am răspuns, si de-atunci n-a mai încercat. Poate că vrea să astepte cei trei ani. Nu stiu.

- Dar tu, Carol? Cu tine cum rămâne?

Obosită, Carla întoarse capul în altă parte.

- N-are nici o importanţă.

- Ba eu cred că are foarte mare importanţă. Vei astepta să treacă cei trei ani, îi vei irosi în singurătate, asteptând doar să te elibereze ca să-i faci o plăcere? Ai putea să înaintezi tu acţiunea de divorţ, si să te eliberezi.

- Nu, n-as putea să fac asta. Niciodată n-as putea-o face. Trebuie să se întâmple asa cum vrea Ricky.

Francis tăcu, revoltat de supunerea ei, regretându-i profund slăbiciunea - desi stia că nu din slăbiciune o făcea. Vedea clar că încă îl mai iubea pe soţul ei.

- Şi mama ta, Carol? Tatăl tău? Ei unde sunt?

- Nici ei nu stiu tot ce s-a întâmplat. I-am scris mamei si i-am spus că l-am părăsit pe Ricky, dar nu si unde locuiesc. Tatăl meu a suferit un accident grav, într-o prăbusire de avion, si nu si-a mai revenit niciodată. Cred că nu stie despre mine, sunt sigură că mama nu i-a spus. Acum sunt în Elveţia. Dacă m-as fi dus acolo, sau dacă le spuneam unde sunt, ar fi trebuit să afle si tatăl meu, sau mama ar fi venit să

încerce să mă împace cu Ricky, dar la ce-ar fi folosit?

- Deci, de-asta esti singură? Biata mea Carol, sărăcuţa de tine...

- O, Francis! exclamă ea, cu lacrimile izbucnindu-i năvalnic, întinzând braţele spre el ca un copil speriat. Francis ştia că nu era decât atât, dar o strânse la piept cu blândeţe, mângâind-o pe păr şi calmând-o cu cuvintele pe care i le-ar fi spus unui copil.

- Gata, gata, dragostea mea, micuţa mea... Plângi cât vrei, dacă te uşurează. Cu Francis eşti în siguranţă, în deplină siguranţă.

Când îi secară lacrimile, Carla ridică faţa spre el, cu un zâmbet palid, de scuză.

- Ce proastă sunt... Imi plâng singură de milă, după ceva ce nu pot avea. Iţi mulţumesc că ai fost atât de bun cu mine.

Il sărută scurt pe obraz, înainte de a se desprinde de el, scoţându-şi batista pentru a-şi şterge lacrimile de pe faţă.

- Du-te în cealaltă cameră, draga mea, dacă vrei să te aranjezi, deşi acolo nu prea ai ce să foloseşti. Gata cu lacrimile?

- Da, am terminat, mi le-am vărsat pe toate. Cred că era să te înec.

Şi, cu încă o încercare vitejească de a zâmbi, traversă camera şi intră în dormitor, prin uşile pliante demodate, rămase din perioada victoriană.

* * *

După ce se spălă, îşi pudră faţa şi se pieptănă, Carla reveni în salon.

Francis îi aruncă o privire şi zâmbi.

- E totul gata? întrebă el. Cred că putem bea o cafea, ce zici?

Sună după doamna Johnson - dar nu primi nici un răspuns, semn că probabil plecase.

- Când e plecată, trebuie să mă duc la bucătărie si să mi-o fac singur. N-o să se supere. Nimeni din casă nu are voie să-i încalce domeniul, dar eu sunt privilegiat, nu stiu din ce motiv.

- Pot veni să te ajut? întrebă Carla, bucuroasă să risipească tensiunea care încă mai exista între ei.

- Bineînţeles! Ştiu unde sunt toate si am primit de multe ori instrucţiuni cum să procedez, dar cafeaua mea nu reuseste niciodată la fel de bine ca a doamnei Johnson.

O conduse la parter, în bucătăria de modă veche, imaculat de curată, unde scoase o cutie de cafea, un ibric si un filtru.

In timp ce asteptau ca apa să dea în clocot, îi vorbi despre ceilalţi locatari. Mai erau numai trei, un cuplu de vârstă medie care lucra la Serviciul Civil si locuia la etajul doi, si un custode de muzeu, la etajul trei. Francis era singurul care stătea cu pensiune, ceilalţi având bucătării proprii si purtându-si singuri

de grijă.

Astfel, conversând despre lucruri lipsite de importanţă, reusiră să se mai destindă, iar când urcară înapoi la etaj cu cafeaua, situaţia revenise la normal, cel puţin în aparenţă.

Dar Carla trebuia să stie ce avea să se întâmple si, înainte de a pleca, îl întrebă cu o voce ezitantă:

- Francis, oare... n-ai vrea... n-ar fi mai bine să plec de la tine?

- Să pleci? De ce?

Zâmbea, vorbindu-i pe tonul lui obişnuit, iar inima Carlei tresări de recunoştinţă.

- Păi, mă gândeam că poate...

- Că poate de-acum încolo situaţia dintre noi se va schimba? Nu, draga mea. Sunt bărbat, am primit răspunsul, îl accept şi te asigur că n-ai nici un motiv să te simţi stânjenită. N-am să te bat la cap. Un singur lucru vreau să mai spun înainte de a închide subiectul - şi anume ca, dacă vreodată vei fi liberă, să-mi spui, ca să te pot întreba dacă sentimentele tale faţă de mine s-au schimbat cumva. Ale mele pentru tine nu se vor schimba. Ai s-o faci?

- Da. Da, Francis, am s-o fac, dar...

O opri, cu un nou zâmbet, îi luă mâna şi i-o strânse o clipă.

- Nu. Fără nici un „dar“. Spune-mi şi atât.

Câteva momente, Carla îşi lăsă mâna într-a lui.

- Eşti atât de bun, Francis, atât de înţelegător... Eşti tot ce şi-ar putea dori o femeie.

- Dar lipseşte scânteia - lucrul esenţial? In regulă, draga mea. Inţeleg. N-o să-ţi fie frig în autobuz, pe drumul spre casă? Să-ţi chem un taxi?

- Dumnezeule mare, nu! râse cam tremurător Carla. Incă nu suntem milionari.

Aşa că Francis o conduse în staţie şi aşteptă până când autobuzul se pierdu în lungul străzii.

Capitolul 10

Francis se ţinu de cuvânt si, în zilele următoare, nu se mai referi prin nimic la acel episod din vieţile lor.

In primul rând, erau foarte ocupaţi. Succesul Carlei cu povestirile Ethnei atraseră mai multe întrebări din partea revistelor si oamenilor care aveau nevoie de un ilustrator, iar Francis avu un succes neasteptat cu cartea în care Carla adăugase micile ei desene. Recunoscând vechi prieteni din cărţile lor de povesti care apăreau în primele manuale de scoală, micii începători le savurau cu încântare, iar lui Francis
i se ceru ca, după „Figurile sunt distractive“, să urmeze „Cuvintele sunt distractive“, astfel că personajele Carlei, Domnul Fac-Chiar-Acum si Domnul Las-pe-Mâine deveniră membri ai familiei.

Carla fu invitată să apară într-o emisiune de la televiziune, dar refuză invitaţia, de teama publicităţii. Francis nu insistă. Ştia de ce se temea cel mai tare.

Luna iunie sosi din nou şi, o dată cu ea, ziua de naştere a Carlei, care împlini douăzeci şi patru de ani.

Francis o invită la cină, într-un restaurant unde puteau să danseze. A doua zi dimineaţă, Carla ajunse prima la birou şi, luând numărul din ajun al ziarului *„The Times“,* aruncă o privire absentă la rubrica de

anunţuri personale. Incetase de mult să mai aştepte un mesaj de la Ricky, dar părea să-şi fi amintit că fusese ziua ei de naştere.

Ochii i se luminară la vederea unui anunţ. Nu menţiona ziua ei, dar nu încăpea nici o îndoială că îi era destinat.

Carla. Tata grav bolnav, are nevoie de tine. Te rog, comunică. R.

Tremurând, ridică receptorul şi ceru să i se facă legătura. Francis intră în timp ce aştepta, iar Carla îi arătă anunţul din ziar.

Auzi vocea lui Joan Trevor.

- Joan? întrebă ea. Vreau să vorbesc cu domnul Moyce. E acolo?

- Cred că tocmai vine. Cine întreabă? se interesă Joan, care n-o recunoscuse, căci vocea îi tremura.

- Eu sunt, doamna Moyce. Spune-i să se grăbească, te rog.

In clipa următoare, în aparat se auzi glasul lui Ricky.

- Carla? Ai văzut ziarul?

- Da, dar abia acum. Ce face tatăl meu, Ricky? Unde e? Trebuie să mă duc la el.

- E la clinica din Elveţia. Ştii unde anume?

- Da. E chiar atât de grav? Moare, Ricky? insistă

ea, cu vocea frântă. Mai pot ajunge la timp?

- Mama ta mi-a telefonat acum două zile si a spus că s-ar putea să mai trăiască o săptămână sau două, dar nu mai mult de atât. Vei lua avionul, desigur. Vrei să vin si eu cu tine, Carla?

- Nu. Te rog, nici să nu te gândesti. Prefer să mă duc singură. Plec chiar acum la aeroport. Dar mai întâi am să-i trimit o telegramă mamei.

Şi închise, aproape fără să-si dea seama că, după atâtea luni, auzise pentru prima dată glasul lui Ricky.

Francis ascultase convorbirea, îngrijorat.

- Te duci în Elveţia?

- Da, trebuie.

- Sigur că trebuie. Scrie telegrama, si am să i-o trimit eu mamei tale, după ce-ţi rezerv locul la avion. Tu du-te acasă, ia-ţi lucrurile si vino înapoi. Ai pasaport?

- Da. Cred că mai e valabil.

Şi începu să scrie grăbită telegrama.

în perioada aceea a anului, majoritatea locurilor erau ocupate, dar Francis găsi două bilete la un avion cu escală la Paris.

- Două bilete, Francis?

- Doar nu crezi că te-as fi lăsat să pleci singură - doar dacă n-as fi avut încotro?

- O, Francis... nici nu stiu ce să-ţi spun, decât că sunt foarte recunoscătoare.

Nu stia ce avea să creadă mama ei văzând-o cu un bărbat străin, dar se bucura prea mult că nu călătorea singură ca să-i mai pese de asta. Francis era un tovarăş de drum excelent, si în aceeasi seară aterizară la Zürich. Doamna Dane trimisese o masină la aeroport, iar soferul îi înmână un bilet prin care-i spunea să se ducă direct la clinică.

O soră o conduse în rezerva tatălui ei.

- Nu veţi sta mult, doamnă Moyce, nu-i asa? o preveni ea. Se simte foarte rău si orice tulburare, cea mai mică emoţie...

Carla dădu din cap.

- Da, stiu. înţeleg.

Dar, când îl văzu, se opri cu mâna la buze, pentru a-si stăpâni un ţipăt.

Nu l-ar fi recunoscut. Omul acela slab, cu obrajii supţi si părul rar si alb ca zăpada, era un străin. Zăcea cu ochii închisi, fără să se miste.

Incet, ca si cum până si acel efort ar fi fost prea mare pentru el, bolnavul deschise ochii si o văzu. Usoara contracţie a feţei lui păru un zâmbet, dar

Carla nici măcar nu era sigură dacă o recunostea.

- O, tăticule... tăticul meu iubit! spuse ea cu voce frântă, îngenunchind lângă pat si acoperindu-i cu sărutări mâna slabă si palidă.

Cealaltă mână a lui dibui fără vlagă până-i atinse părul si rămase acolo, dar Edward Dane nu scoase nici o vorbă.

După câteva clipe, sora îi puse o mână pe umăr, cu blândeţe.

- Cred că e mai bine să plecaţi, acum. Il puteţi vedea din nou, mâine dimineaţă.

Carla se ridică în picioare, albă la faţă, cu ochii uscaţi, pradă unei tristeţi prea cumplite pentru lacrimi. Intâlni privirea acuzatoare a mamei sale si-si dădu seama că si ea se schimbase mult. Era slabă si îmbătrânită, nu se fardase, iar în păr îi apăruseră suviţe argintii.

- Mai bine du-te la hotel, acum. Dacă e nevoie de tine, au să te cheme.

- Dar tu, mamă...?

- Eu am o cameră aici. Nu l-am părăsit nici o clipă, si n-am s-o fac.

- O să... o să moară?

- Da.

- Mamă, n-am putut veni mai devreme. Până în

dimineaţa asta, n-am stiut nimic, insistă disperată Carla, dar Laura nu-i răspunse, privind-o doar cu ochii ei duri, acuzatori, înainte de a reveni în rezervă, închizând usa.

* * *

Francis o astepta în holul hotelului Altof, care găzduia în primul rând vizitatori ai clinicii - o cabană de modă veche, cu camere mici si pereţi subţiri de scânduri, si mobilă simplă dar adecvată. El si Carla primiseră două camere alăturate, care comunicau printr-o usă.

- Iţi sunt atât de recunoscătoare, Francis... Recunostinţă? Nu asta ar fi vrut. Nici nu îndrăznea să se
întrebe ce dorea. Ii spusese că lui îi lipsea, pentru ea, scânteia. Ştia că asa era.

- Noapte bună, draga mea, îi ură el. Incearcă să dormi. Eu sunt în camera de alături. Să las usa deschisă?

- Da, te rog, las-o deschisă.

Spre dimineaţă, pe Francis îl trezi din somn un zgomot violent si neasteptat în cameră si, ridicându-se în capul oaselor, văzu surprins un bărbat care-l privea ameninţător, strigând la el:

- Ce naiba cauţi aici?

Francis îl privi buimăcit, clipind din ochi.

- Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru, spuse el.

Dar, în acelaşi moment, în uşa dintre camere apăru Carla, transfigurată la faţă de uimire, rezemându-se cu mâna de tocul uşii.

- Ricky! Tu, aici? Când ai venit?

- Cu următorul avion, după tine. Mi-au spus de la clinică unde stai. Cine dracu-i ăsta şi ce caută aici, în camera ta?

Niciodată nu-l mai văzuse atât de furios - şi, în chip ciudat, acest lucru o mai linişti.

- Este Francis Leed, şi nu e în camera mea.

- E ca şi cum ar fi, uşa e deschisă! Imi dai şi mie o explicaţie, sau nu e nevoie?

- Mai bine vino în camera mea, şi încearcă să te stăpâneşti... Nu, Francis, tu rămâi aici.

După ce Ricky o urmă în cameră, Carla închise uşa, dar glasurile continuară să li se audă prin peretele subţire de scânduri.

- Va să zică, despre asta era vorba! Cine-i individul?

- Ti-am spus. E Francis Leed, şi lucrez pentru el.

- Şi altceva, ce mai faci pentru el? întrebă Ricky, pe un ton furios.

- Nimic. Absolut nimic altceva.

Tonul Carlei era rece şi mândru, dar Ricky

mormăi, nevenindu-i s-o creadă:

- Atunci, ce caută aici?

- A venit cu mine ca să nu călătoresc singură. Nu mă crezi, Ricky?

- Nu - de ce te-as crede?

- Fiindcă nu te-am minţit niciodată, îi răspunse ea cu voce sigură.

- Şi de ce ai vrut să divorţezi de mine - ca să te măriţi cu el? întrebă Ricky cu o strâmbătură?

Rănită în adâncul inimii de neîncrederea lui, Carla răspunse:

- Da, pentru asta. Până atunci, e hotărât nici să nu se atingă de mine.

- De ce, ca s-o facă pe gentlemanul? Ei bine, eu nu sunt un gentleman. Sunt doar un fermier de rând, si măritându-te cu mine, te-ai coborât la nivelul meu. O să facem cum vreau eu. N-ai decât să-ţi asumi toată vina.

- Şi cu Yvonne cum rămâne? se răsti Carla.

Ricky o privi cu ochi mari.

- Cu Yvonne? întrebă el, stupefiat. De Yvonne Weyland vorbesti?

- Mai cunosti si alte Yvonne?

In acel moment, se auzi o bătaie insistentă în usă.

- Frau Moyce! Frau Moyce! Aţi primit un mesaj! De la clinică!

Tatăl ei! Scena cu Ricky o făcuse să uite!

Alergă la usă. O chemau de urgenţă, asa că începu să se îmbrace în grabă.

- Tatăl meu... spuse ea cu voce gâtuită. Au trimis după mine. E pe moarte.

* * *

Când ieşiră din rezervă, Carla avea obrajii uzi de lacrimi şi trecu pe lângă Ricky fără să-l vadă, dar faţa Laurei arăta ca o mască a durerii împietrite, cenuşie şi cu ochii uscaţi.

- Să te duc la hotel? o întrebă Ricky, cu blâdeţe.

- Nu. Am o cameră aici, şi voi rămâne până-l... până-l vor lua. Şi-a lăsat trupul prin testament pentru cercetări medicale. N-am să-l mai văd.

O soră îi aduse un calmant şi un pahar cu apă, după care Laura se aşeză pe un scaun, cu capul rezemat de perete şi ochii închişi.

- Mai puteţi sta cu ea un timp? îl întrebă sora, într-o engleză imperfectă.

Ricky dădu din cap şi se aşeză lângă Laura, unde stătu până când văzu că, într-un târziu, adormise.

Atunci ieşi pe vârfuri şi-i spuse unei surori că avea să se întoarcă în curând, iar dacă Laura se trezea şi întreba de el, să-i telefoneze imediat la hotel.

Trebuia să lămurească lucrurile.

Dar, când ajunse la hotel, Carla plecase.

Ricky era în dilemă. N-o putea lăsa pe doamna Dane singură, iar între timp Carla îl avea pe „individul acela“ care să se ocupe de ea. Acest gând îl înverşuna şi mai mult.

* * *

In drum spre Zürich, Francis îi spuse Cariei că auzise discuţia din camera ei.

- N-am vrut să trag cu urechea, dar pereţii erau atât de subţiri, încât auzeam oricum. Şi era de o importanţă vitală.

- Nu face nimic. Mă bucur că ai auzit.

- Caroi, trebuie să te întreb un lucru. Ai vorbit serios când i-ai spus soţului tău că vrei să divorţezi ca să te măriţi cu mine?

Caria tăcu atât de mult timp, încât Francis începu să-şi piardă toate speranţele - dar, când îi răspunse, cu o voce calmă şi stăpână pe sine, i le deşteptă din nou.

- Da, Francis, am vorbit serios. Nimeni n-a fost vreodată atât de bun cu mine, şi nu numai acum, ci tot timpul de când te cunosc. Numai că...

- Da, iubito? o încurajă el cu blândeţe.

- Numai că nu tocmai în felul cum a vrut Ricky să se întâmple. Noi doi n-am făcut nimic rău, nimic

pentru care ar fi putut divorţa de mine, şi nu vreau să te pun în postura unui om vinovat.

- Nu m-ar deranja cu nimic, dacă asta ar însemna să te am.

- Pe mine da, n-ar fi drept, când vinovatul este Ricky. Ricky şi Yvonne Weyland, rosti ea cu dispreţ numele. Dintotdeauna l-a dorit. Ei bine, acum n-are decât să şi-l păstreze, dar va trebui să plătească preţul.

Francis îi privi ochii scăpărători, pieptul care palpita uşor, gura strânsă cu dispreţ - şi îşi dădu seama, în adâncul inimii, că oricât de mult ar fi iubit-o, niciodată n-avea să fie în întregime a lui. Incă îl mai iubea pe Ricky - şi avea să-l iubească toată viaţa.

* * *

Casa era mai mare decât se aşteptase Francis, confortabilă şi bine întreţinută, dar arăta clar ca un cămin care n-avea o stăpână, nici o viaţă proprie.

- Domnul Moyce e plecat, dar trebuie să sosească din minut în minut, îi spuse doamna Hirst. Doriţi să-l aşteptaţi?

Francis acceptă, şi intră în camera care o cunoscuse pe Carol - Carol a lui - pe vremea când se numise Carla.

- Vă aşteaptă un domn, îl anunţă doamna Hirst pe Ricky când veni la masă. N-a spus cum îl cheamă.

Ricky îmbătrânise. Nu mai zâmbea aproape deloc. Muncea mai mult decât oricare dintre oamenii lui, şi visa numai la Carla - mereu la Carla...
Se spălă pe mâini şi se duse să-l întâlnească pe Francis Leed.

Il văzuse numai o dată, dar îl recunoscu imediat.

- Dumneata? întrebă el pe un ton agresiv. Ce doreşti?

- Vreau să vă vorbesc, domnule Moyce.

- Despre ce?

- Despre... Carla.

Era prima dată când o numea astfel. Părea să-i fi devenit deja inaccesibilă.

- N-am nimic de discutat cu dumneata despre soţia mea.

- Ba eu cred că ai, iar eu am multe să-ţi spun. Putem sta jos?

Ricky arătă cu capul spre un scaun, dar rămase în picioare, iar Francis se aseză, căci genunchii îi tremurau.

- Ei? întrebă repezit Ricky. Zi ce ai de zis si pe urmă pleacă. Sunt ocupat.

- Nu cred că va dura prea mult. Am venit să ţi-o dau înapoi, desi n-a fost niciodată a mea. Intotdeauna a fost a dumitale - si încă mai este.

Ricky tăcu, iar Francis continuă, după o scurtă

pauză:

- A renunţat la procesul de divorţ.

- N-ar fi avut nici un temei.

- Ea crede că ar fi avut. E prea mândră, prea cinstită, ca să rămână cu un bărbat care doreste altă femeie.

- N-am dorit niciodată altă femeie, iar cât despre mândrie... si eu sunt un om mândru.

- Şi vreţi să lăsaţi mândria să vă distrugă vieţile si fericirea? întrebă Francis cu curaj.

Pentru prima dată, Ricky îl privi cu alţi ochi.

- Dumneata ce rol joci în toată povestea asta? îl întrebă el, rece.

- O iubesc, si as face tot ce-mi stă în putere s-o stiu fericită. Dar, orice-ai crede, ea nu mă iubeste si nici nu m-a iubit vreodată. Dumneata o iubesti? încheie el, categoric.

- Da, răspunse Ricky cu glas greu. O iubesc.

- Atunci du-te la ea, cheam-o înapoi, târăşte-te în genunchi dacă altfel nu se poate, fiindcă ai un mare avantaj faţă de mine

- te iubeşte.

- Nu ştiu nici acum unde e, replică Ricky, mândru în continuare, deşi fermitatea începea să-i slăbească.

- Am scris aici adresa redacţiei mele, spuse

Francis, punând o hârtie pe masă.

Mâna îi tremura, căci ştia că prin acel gest o pierdea pentru totdeauna pe Carla.

- Bună ziua, domnule Moyce.

Şi ieşi, cu capul sus, alb la faţă şi fără să clipească - la fel cum atâţia aristocraţi francezi păşiseră pe scările eşafodului, spre ghilotină. Avea şi el mândria lui - mândria de a renunţa la ceva mai preţios decât însăşi viaţa.

* * *

A doua zi dimineaţă, Carla tocmai făcea ordine într-un dosar, punând deoparte hârtiile vechi, când auzi uşa deschizându-se şi ridică privirea, cu un zâmbet aşteptându-se să-l vadă pe Francis. In clipa următoare, hârtiile îi căzură din mâini şi se rezemă de perete, albă la faţă.

- Ricky!

Vocea abia i se auzea.

Ricky închise usa în urma lui, apoi străbătu încăperea si-i puse mâinile pe umeri, la vederea ei uitând de toate discursurile repetate cu atâta grijă.

- Carla, vino acasă. Te rog, întoarce-te acasă, la mine.

Rămaseră privindu-se în ochi. Nu schimbară nici o întrebare, nici o explicaţie. Aveau timp destul pentru

acestea, mai târziu.

Acum, n-aveau răgaz decât pentru iubire.

Incet, braţele Carlei se înălţară până când îl cuprinseră după umeri, iar un suspin cutremurător, ca si cum s-ar fi deschis niste zăgazuri să lase liber un torent, îi cuprinse pe amândoi.

- Da, Ricky, fu singurul ei răspuns. Da.

Sfârşit

* * *

* * *

* * *